

CARTER DICKSON

KIRMIZI KUMLAR

POLİSYE
ROMAN

105

A K B A
YAYINEVİ

KIRMIZI KUMLAR

Orijinal adı:The seat of the scornful

Carter DICKSON

Çeviren:Bekir KARAOGLU

J ustice IRETON : Bir ingiliz hakimi .

Constance IRETON : Kızı .

Anthony MORELL : Nişanlısı .

Frederick BARLOW : Aile dostu genç bir avukat .

Jane TENNANT : Zengin ve güzel bir kadın .

Hermann APPLEBY : Morell'in avukatı .

Albert WEEMS : Genç bir polis .

Florence SW ANN : Telefon santralını idare eden genç kız .

Komiser GRAHAM : Tawnish şehri polis şefi .

ve ...

Doktor Gideon Fell

BİR

-Sayın Jüri Azaları,aranızda anlaşarak bir karara varabildiniz mi?

- Evet.

- Bu cinayet davasında, zanlı John Edward Lypiatt'ı suçlu mu, yoksa suçsuz mu görüyorsunuz?

- Suçludur.

- Suçlu olduğunu bildiriyorsunuz. Bu karara hepiniz katıldınız mı?

- Evet... (Jüri reisi biraz durakladı.) Fakat, zanlının mahkemenin merhametinden faydalanmasını da diliyoruz.

Mahkeme salonu birden karıştı. Jüri kararının bildirilmesiyle, salonda gözle görülür bir ürperme oldu. Sonra, bir ölüm sessizliği ortalığı kapladı: Zira, Jürinin mahkemeyi merhamete davet etmek için kullandığı kelimeler pek içten görünmüyordu ve zanlının akibeti belli olmuş gibiydi.

Fakat,zanlı sandalyesinde oturan zavallı böyle düşünmüyordu.Muhakeme başladığındanberi ilk ders; yüzünde bir ümit ışığı belirdi. Gözlerini kırıştıtararak, bir şeyler daha bekler gibi Jüriye baktı.

Mahkeme Jürinin tavsiyesini dikkate alarak sordu:

- John Edward Lypiatt,bu davada suçsuz olduğunuzu iddia ettiniz. Ülkenizin mahkemesine itimadınızı bildirdiniz. Burada muhakeme edildiniz ve suçlu görüldünüz. Bu durumda kanunda yazılı olan idam cezasının hafifletilmesini haklı gösterebilecek bir diyeceğiniz var mı?

Zanlının donuk gözlerinde bir şaşkınlık okundu.

Ağzını açtı, fakat bir kelime söyleyemedi.

Mahkeme bekliyordu.

- Kötü bir iş yaptım ... Bunu biliyorum. (Yüzündeki şaşkınlık şimdi yerini korkuya bırakıyordu.) Fakat, siz de biliyorsunuz ki onu seviyordum! Başından beri size bunu anlatmaya çalıştım. Sevdiğim için onu öldürdüm. Eve döndüğümde, bu adamın benim evime gelmiş olduğunu anladığım zaman ve karımın da bunu gülererek karşılaması üzerine, daha fazla dayanamadım.

Yutkundu. Mahkeme heyeti başka tarafa bakmayı tercih ediyorlardı.

- O zaman, kendimi kaybettim, gözlerimi kan bürüdü ve ona vurdum... vurdum. Kendime geldiğimde, karım yerde hareketsiz yatıyordu. Bunu isteyerek yapmadım. Onu seviyordum!

Hakim Justice Ireton'un yüzü ifadesizdi.

- Söyleyecekleriniz bitti mi?

- Evet, efendim.

Hakim Ireton yavaşca gözlüğünü çıkarıp katladı.İtinayla kürsünün üzerine bırakıp kısa, kalın parmaklı ellerini kavuşturdu. Sakin, fakat ürküttü gözlerini zanlıdan ayırmıyordu.

Kısa boylu, toparlak bir adamdı. İngiliz hakimlerinin takmak zorunda oldukları perukanın altında seyrek, beyaz saçlar olduğunu kimse bilemezdi. Siyah çizgili kırmızı pelerini altında, sıcaktan bunaldığını, yorulduğunu da kimse onun yüzünden anlayamazdı.

O zaman, Hakim Ireton'un soğuk ve monoton sesi, kaderin veya ölümün kapıyı vuruşu gibi hissiz, salonda yükseldi:

- John Edward Lypiatt, Jüri tarafından. karınızın öldürülmesi vakasında suçlu görüldünüz.

Bir müddet sustu.

- Kendinizi müdafaa için, iradeniz dışında hareket ettiğinizi iddia ettiniz. Bu bizi ilgilerdirmez, Jüri gibi ben de, avukatınızın bu davayı evvelce düşünülmeden işlenmiş bir cinayet gibi göstermek gayretlerine bir kıymet veremem.

Sustu. Müdafaa avukatı Frederick Barlow başı eğik, hareketsiz duruyordu. Yanındaki iki yardımcısı bakıştılar, bir tanesi manalı bir şekilde başparmağını aşağı doğru kıvırdı.

- Açıkça tesbit edildi ki karınızı seğukkanlılıkla ve bilerek öldürdünüz. Jüri merhametimize layık olduğunuzu düşünüyor. Bu istek tarafımızdan incelenecektir. Fakat, size ümitli olmamanızı bildiririm.

Şimdi bana düşen, kanunda bu suç için yazılmış cezayı size okumaktır. Gereği düşünüldü: Zanlı John Edward Lypiatt, geldiği cezaevine tekrar geri götürülüp, oradan infaz yerine götürülecek ve asılmak suretiyle ölüm cezası yerine getirilecektir. Tanrı taksiratınızı affetsin.

Zanlının yüzünde aynı şaşkınlık okunuyordu. Birden, haykırdı:

- Olamaz/... Bu doğru değil! Ona bir kötülük yapmak istemedim! Oh! Tanrım! Ben Polly'ye kötülük yapabilir miydim? .

Hakim Ireton ona. hissiz bir şekilde baktı:

- Suçlusunuz ve bunu siz de biliyorsunuz. Götürün!

Salonda dinleyicilere ayrılan kısmın dip tarafında yazlık bir elbise giymiş olan genç kız, birden sıcaktan bayılacak gibi oldu. Kalabalığı yarararak çıkış kapısına doğru ilerlemek istedi.

Yanındaki şık giyimli, sağlam yapılı genç adam da yerinden kalkıp onun peşinden yürüdü.

Miss Constance Ireton kapıya varacağı sırada, kalabalıkta konuşulan sözlere kulak misarını oldu:

- Pek insafsız birine benziyor.

- Kim?

- Hakim.

- Oh! O mu? Hakim Ireton işini bilir. Eğer, suçlu gördüyse, muhakkak suçludur. İşini bilir o!

- Evet ama... Her neyse, kanun kanundur. Adliye Sarayının çıkışı kalabalıktı. Constance yan taraftaki kilisenin bahçesine giden yola indi.

Nisan ayının sonu olmasına rağmen, hava yaz gibi sıcaktı. Constance bahçenin ortasında bir sıraya oturdu. Beyaz tenli, sarı saçlı güzel bir kızdı. Yüzündeki makyaj ona bir taş bebek havası veriyordu. Etrafına bakındı.

- Küçükken hep buraya oynamaya gelirdim. Genç adam onu işitmemiş gibi sordu:

- Demek bu adam babanız?

Başıyla mahkeme binasını işaret ediyordu.

- Evet.

- Biraz dişli bir adama benziyor.

- Oh! Hayır! Şey ... Babamı ben bile tam olarak tanıyamadım.

- Aksi bir adam ...

- Evet,bazan.Fakat, onu asla öfkeli görmedim.Az konuşur ve .. şey,şimdi aklıma geldi, Tony

- Ne var?

- Hiç düşünmemişim. Bugün babamı göremeyiz.

Bugün, son defa hakimlik yaptığını unutmuştum. Şimdi, bir sürü veda merasimi, nutuklar düzenlenir ... Kısacası, bizi onun yanına yanaştırmazlar. El iyisi, şimdi arkadaşım Jane'in evine dönelim. Jane arkadaşlarına bir kokteyl veriyor. Yarın, babamın kumsaldaki evine gidip, onunla konuşabiliriz.

Genç adam gülümsedi:

- Hımmm... Babanızla karşılaşmakta pek aceleci görünmüyorsunuz, sevgilim.

Elini uzattı ve parmaklarıyla Constance'ın omuzunu okşadı. Latin ırkına has güzellikte, yakışıklı bir adamdı. Anthony Morell gibi bir İngiliz ad taşımasaydı, onun İtalyan olduğunu zannedebilirdiniz. Sağlam, beyaz dişleri, canlı, parlak gözleri, kalın kılları ve gür saçları vardı. Gülümsemesi ona daha bir çekicilik kazandırıyor. Zeki, kendinden emin ve mücedeleci bir insana benziyordu.

Genç kız itiraz etti:

- Oh! Öyle zannetmeyin!

- Bundan emin misiniz?

- Elbette. Bir düşünün: Bugün etrafında bir sürü insan olacak. Halbuki yarın, Horseshoe Körfezinde yeni satın aldığı köşke gidiyor. Evde sadece bir hizmetçi kadın bulunacak. Ona bu meseleyi açmamız için bundan daha uygun bir zaman olur mu?

- Neredeyse, artık beni sevmediğinizi. sanacağım.

Constance'ın yanakları pembeleşti:

- Oh ! Tony! Bunun doğru olmadığını siz de biliyorsunuz!

Morell genç kızın iki elini tuttu:

- Sizi seviyorum.

Bu sözlerin samimi olduğundan şüphe etmek imkansızdı. Genç adam hislerinin verdiği coşkunlukla devam etti:

- Şimdi, şuracıkta ellerinizi, gözlerinizi ve dudaklarınızı öpebilmek isterdim.

- Oh! Hayır, hayır, Tony! Deli misiniz?

Genç kız hiç bu kadar utanmamıştı. Londra'da Chelsea'de veya Bloomsbury'de bir salonda olsa bu kadar çekinmezdi. Fakat, mahkeme binasının yanbaşındaki bu küçük, sade bahçede bu çeşit sevgi gösterileri ona gülünçmüş gibi geliyordu.

Tony'yi seviyordu, fakat her şeyin bir sırası olduğunu düşünüyordu. Morell onun hislerini anladı. Hafifçe gülümseyerek yanına oturdu.

- Yine de, beni babanızla tanıştırmak istemeyişinize gücendim, sevgilim.

- Hayır, böyle zannetmeyin. Düşündüm ki... önce babama haber verip, işe uygun bir zemin hazırlamalı. Arkadaşlarımdan birine, daha önce bu işi yapmasını rica etmişim ...

Anthony kaşlarını çattı:

- Öyle mi? Kimmiş bu arkadaşınız?

- Fred Barlow.

Genç adam elini yeleğinin cebine götürüp küçük bir cisim çıkardı. Düşündüğü veya meşgul görüldüğü zamanlar bu ufak cisim avucunda çevirmek alışkanlığı vardı. Bu, küçük bir tabanca mermisiydi. Anlattığına bakılırsa, bu merminin enteresan bir hatırası vardı. Fakat, Costance kullanılmamış bir merminin nasıl bir hatırası olabileceğini anlayamıyordu. Morell mermiyi bir kaç defa havaya atıp tuttu. Gözlerini başka tarafa çevirerek sordu:

- Barlow mu? Şu az önce salonda gördüğümüz avukat değil mi? Babanızın idama mahkum ettiği adamı o müdafaa etmiyor muydu? Babanızın sizi evlendirmek istediği şahıs o değil mi?

Constance genç adamın yüzünün kıskançlıktan sarardığını görmekten şaşırıldı. Fakat bu ona içten bir haz verdi.

- Tony, sevgilim, size kaç defa tekrar ettim: Frederiek Barlow ile benim aramda hiçbir şey yoktur! Ona asla ümit vermedim ve bunu o da biliyor. Birlikte büyümüş olmamız hiçbir şey değiştirmez. Babama gelince, o ...

- Evet?

- Babam benim isteğime rıza gösterecektir. Bunu ümit ediyorum. (Kahverengi gözlerinde bir şüphe ışığı görünüp kayboldu.) Bakın, sevgilim. Fred'e haber bıraktım. Bir dava bittiği zaman avukatlar normal olarak hep birlikte vestiyere kapanıp, ellerını yıkar, cüppelerini çıkarır ve davanın münakaşasını yapmaya koyulurlar. Fakat, ona haber bırakıp, doğruca buraya gelmesini söyledim ... Tony, işte o geliyor! (Sonra, genç adamın kolunu tuttu:) Onunla nazik konuşacaksınız, değil mi sevgilim?

Morell tekrar elindeki mermiyi havaya atıp tuttu ve cebine koydu. Cüppeli bir adam toprak yolda onlara doğru ilerliyordu.

Frederick Barlow ince, uzun boylu ve ciddi yüzlü bir adamdı. Yüzünde, dünya işleriyle uğraşmış olmanın ve insanların noksan taraflarını görmüş bulunmanın verdiği bir acılık vardı. Eğer, en kısa zamanda kendisini düzeltebilecek bir kadın bulamazsa, ilerde asık suratlı bir hakim olacağı belliydi. Zira, yakın bir zamanda hakim olacağı söyleniyordu.

Meslek hayatı, şimdiye kadar hakiki karakteriyle bir mücadele neticesinde başarılı olmuştu. Kayıtsız, gevşek bir adamdı. Halbuki, hukuk işleri bu zaafı affetmezdi ... Karakteri itibariyle, hisli bir adamdı ve hisler, jüriye tesir etmekte kullanılmadığı zaman bir kusur sayılırdı. Otuzüç yaşında Kraliyet Hukuk Müşavirliğine kadar yükselmiş ve belki de bu yüzden, kendi karakterini disiplin altına almayı başarmıştı.

Elleri cübbesinin cebinde, ağır adımlarla yürüyordu. Yeşil gözleri daima şahitleri rahatsız etmişlerdi. Ağzında bir gülümseme vardı.

- Hello, Constance! Ben sizi Jane Tennant'ın kokteyline gitmiş sanıyordum.

- Evet, oradaydık. Fakat, Taunton buradan birkaç kilometre mesafede olduğu için bir koşu buraya uğrayıp, neler olup bittiğini görmek istedik. Fred, size, Tony Morell'i tanıştırayım.

Morel nezaketle selam verdi ve Barlow'un elini hararetle sıktı. Fakat, Constance endişeli gibiydi.

- Fred, davanızı kaybettiğiniz için hakikaten üzgünüz. .

- Ne yapalım ... Bunlar mesleğin tuzu biberidir.

- Bu zavallı Lypiatt'ın akibetine çok üzüldüm.Hakikaten de onu ...

Barlow onun sözünü tamamladı:« ..asacaklar mı? diye soracaktınız.Hayır, zannetmiyorum.»

- Fakat kanun ... Babamın dediğini siz de işittiniz. Frederick Barlow genç kızın dediklerine alaka göstermeden dudaklarını büktü, O şimdi, dikkatle Morell'e bakıyordu. Sonra, genç kıza döndü:

- Sevgili Constance, babanız zanlılarla, kedinin fareyle oynadığı gibi oynamayı alışkanlık haline getirmiştir. Kanuna uyup uymamayı pek düşünmez. Onun için mühim olan, adaleti kendi şahsi anlayışına göre dağıtabilmektir.

- Anlayamıyorum ...

- Anlatayım. Lypiatt bir cinayet işledi. Yanılmıyorsam babanız, bir takım hafifletici sebeplerden dolayı, onun asılmayacağını çok iyi biliyor. Öte yandan, mademki Lypiatt bu cinayeti işledi, ceza. görmesi lazım. o zaman, saygıdeğer babanız bu adama asılacağı intibamı veriyor ve elinden geldiği kadar uzun bir zaman, onun bu fikrin tesiri altında ezilmesini istiyor. Sonra, zamanı gelince Hakim Ireton zavallının temyiz dilekçesine kendi ağırlığını da koyarak, cezasının müebbet hapse çevrilmesini sağlayacaktır. Hepsi bundan ibaret.

Morell'in yakışıklı yüzü donuklaştı.

- Sizce bu, ortaçağ işkencelerine benzemiyor mu?

- Belki öyledir. Bunu hakime sorun.

Morell ısrar etti:

- Fakat, böyle yapmaya yetkisi var mı?

- Kanunen, evet.

- Fakat, vicdanen?

Barlow elini sallayarak «Oh! Vicdanın ne olduğunu hangimiz biliyoruz ki! dedi.

Constance görüşmenin kendi arzu ettiği şekilde gelişmediğini hissetti. Pek anlayamadığı imalı sözler geçiyordu. Fred Barlow'un kendisinden ne istenildiğini anladığını hissediyordu. O zaman, Constance meseleyi açmaya karar verdi:

- Lypiatt'ın ölümden kurtulacağını öğrendiğime çok memnun oldum. Yani, babam bugün bir adamı idama mahkum etseydi, bu bana bir uğursuzluk işareti gibi görünecekti. Fred, çok mesudum: Tony ve ben, bugün nişanlandık.

Bu haber üzerine, Barlow ellerini ceplerine biraz daha soktu ve yüzü kıpkırmızı oldu.

- Tebrikler! Babanızın bundan haberi var mı?

- Hayır. Zaten, buraya ona haber vermek için gelmiştik. Fakat, biliyorsunuz bugün babamın meslek hayatına veda ettiği gün. Onu görebilmek bile imkansız, Bu akşam deniz kıyısındaki köşküne hareket edecek. Artık onu köşke gidip göreceğiz. Ya siz, Fred, siz de bu akşam sayfiye evinize dönmüyor muydunuz?

- Yanlış anlamıyorsam, ona bu haberi benim vermeme istiyorsunuz.

- Şey... yani, ona birkaç kelime çitlatmanızı rica ediyorum. Bunu benim için yaparsınız, değil mi Fred?

Barlow biraz düşündü ve cevap verdi: «Hayır!»

- Fakat niçin?

Barlow gülümsedi ve jüriye hitab eder gibi tatlı bir sesle konuştu:

- Yirmi . senedir, siz yürümeği öğrendiğiniz gündenberi köleniz oldum. İlk mektepte toplama, çıkarma ev vazifelerinizi de ben yapardım.Çünkü siz, onları kendiniz yapamayacak kadar naziktiniz, Ne zaman bir kabahat işleseniz, ben vaziyeti kurtarırdım. Siz hoş ve çekici bir kızsınız, Constance, ama asla mesuliyet hissi nedir öğrenemediniz. Madem ki evlenmek istiyorsunuz, artık öğrenme zamanınız geldi. Benden istediğiniz bu yardımı yapamam. Hayır. bunu kendiniz halletseniz daha iyi olur. Şimdi ise müsaadenizi rica edeceğim, bu zavallı Lypiatt'ın yanına dönmem lazım.

Barlow Morell'e başile selam vererek geri döndü ve sakin bir şekilde oradan uzaklaştı. Cübbesi rüzgarda dalgalanıyordu.

Morell öfkesini yenmeye muvaffak olarak Coristance'a gülümsedi,

- Aldırmayın, canım. Ne de olsa, bu iş ona düşmezdi, değil mi? Ben kendi işimi kendim görebilirim.

- Fakat Tony, sizi niçin sevmiyorlar? Bu kadar kötü bir şöhretiniz mi var?

Morell dişlerini gösterek güldü:

- Maalesef, öyle görünüyor .. Bu sizi korkutuyor mu?

- Hiç de değil! Aksine, sizi böyle daha çok beğeniyorum. Oh, Tony! Sizi o kadar seviyorum ki! Fakat .. , (Durdu, yüzünde tekrar bir şüphe ifadesi belirdi...) fakat, acaba. babam ne diyecek?

İKİ

Ertesi gün öğleden sonra, Hakim İreton deniz kıyısındaki evinin salonunda Doktor Gideon Fell ile satranç oynuyordu.

Köşk pek güzel ve pek lüks sayılmazdı. Ayrıca, plajın hareketli kısmından uzakta bulunuyordu. Zira. Hakim Justice İreton. dostlarının düşündüklerinin aksine, temiz hava ve sade bir hayatın faziletine inanıyordu.

Her sene ilkbaharın sonlarına doğru, sıhhatinden endişe etmeye başlar ve deniz kıyısında, kalabalıktan uzak bir köşk kiralardı.

Denize girdiği yoktu. Hiç kimse Hakim İreton'u mayo ile görmek saadetine erişmiş değildi. Bütün. gün bir şezlongda oturur ve pek sevdiği XVIII. yüzyıl yazarlarının kitaplarını okurdu. Bazan da, sıhhatlni düzeltmek mecburiyetinde olduğunu düşünerek ağzında bir püro, asık bir yüzle deniz kıyısında gezintiye çıkardı.

Bu sene oturduğu köşk her zaman kiraladıklarından daha iyi döşenmişti. Hatta., iyi bir banyo salonu olduğu için, Hakim İreton bu evi satın almıştı. Ev kırmı tuğladan yapılmıştı denize açılan teras kapıları vardı. İki oda, bir hol, bir mutfak ve bir banyo salonu vardı. Evin önünde, hiçbir çiçek ve otun yetişmediği geniş bir kumsalın gerisindeki asfalt yol, Doğuda

Tawnish'e, batıda ise Horsesshoe Körfezine ulaşıyordu. Yolun öbür tarafında, kurumuş yosunlar ve dikenli atlardan sonra deniz başlıyordu.

Ev, bir kilometre yarıçapındaki bir saha içinde yapayalnızdı. Bu yoldan hiçbir otobüs geçmemesine rağmen, her ikiyüz metrede bir sokak lambası vardı. Güneşli havalarda manzara güzeldi. Fakat, kapalı havalarda, rüzgarın tesiriyle kıyıyı döven dalgalar etrafa hüznü bir görünüş veriyordu.

O gün, hava sıcak, fakat biraz nemliydi. Hakim İreton ve Doktor Fell evin salonunda, satranç tahtasının başına oturmuşlardı.

Hakim sakin bir sesle «Oynama sırası sizde.» dedi.

- Ha? Evet! (Doktor Fell'in yüzü pembeleşmişti. Az önce başlattıkları münakaşanın tesiri altındaydı. Sert bir hareketle önündeki taşlardan birini kıyıldattı.) Evet, ne diyordum? Zanlılara karşı niçin bu şekilde hareket ettiğinizi anlayamıyorum. Şimdi de bana, bu zavallı Lypiatt'ın asılmayacağını söylüyorsunuz ...

- Şah!

- Ne? Nasıl?

- Şah dedim.

Doktor Fell koltuğuna iyice yerleşerek, başının gerisinde siyah bir iple bağlı olan gözlüğünün arasından satranç tahtasına baktı. Sonra, bir taşını ileri sürdü.

- Hımm. Fakat, biz yine bahsimize dönelim:

Mahkemede karşınıza, sonunda beraat edecek bir zanlı çıktığı zaman, ona hayatının tehlikede olduğu hissini veriyorsunuz. Tersine, durumu çok kritik olan zanlılara ise emniyette olduğu hissini veriyorsunuz i Dobbes davasını hatırlıyor musunuz? Hani şu Leadenhall Street'deki dolandırıcıyı. ...

- Şah !

Hakim bir taşını ileri sürerek rakibinin vezirini aldı.

- Oh! Beni kıstırdığınızı sanmayın ... Ya buna ne dersiniz?

- Şah!

- Oh! Vay canına! Vaziyet pek ümitsiz görünüyor ...

- Öyle. Şah ve mat!

Hakim İreton ciddi bir tavırla satranç taşlarını topladı ve kutuya koydu. Yeni bir parti teklif etmedi.

Sonra, arkadaşına döndü:

- Kötü bir satranç oyuncusunuz. doktor. Oyun kurma kabiliyetiniz az. Şimdi söyleyin bakalım.öğrenmek istediğiniz nedir?

- Açık konuşabilir miyim?

- Evet.

- Dobbes davasını hatırlıyor musunuz?

- Elbette.

- Doğrusu, o zamanki davranışınız beni ürkütmüştü, Dobbes bir çok az gelirli insanın parasını dolandırmıştı. Ağır bir cezayı hak etmişti, bunu kabul ediyorum. Mahkemede karşınıza çıktığı zaman o da bunu biliyordu. Fakat, siz ona o kadar emniyet verici bir şekilde davrandınız, o kadar anlayışlı oldunuz ki adamcağız şaşkınlıktan bayılacak gibi oldu. Sonra, ona beş yıl hapis cezası verildiğini bildirdiniz ve götürmeleri için muhafızlara emir verdiniz. Zavallı adam sevinçten yürüyemiyordu. Ne demek: Yalnız beş sene! Hepimiz, gardiyanlar ve Dobbes de dahil, davanın bittiğini zannıydık. Tam kapıya vardıkları sırada siz «Bir dakika, Mister Dobbes! dediniz. «Hakkınızda diğer bir suçlama var. Lütfen buraya dönün.» Zanlı sandalyesine tekrar oturduğunda, Dobbes'i bir beş sene hapse daha mahkum ettiniz. Dobbes sandalyesine yığılıp kalırken, biz dinleyiciler yer yarılrsa da içine girsek diye düşünüyorduk. Az sonra, aynı komediyi üçüncü bir defa daha oynadınız... Hepsisi: 15 sene!

Hakim İreton kutudaki taşlardan birini aldı.

- Ne olmuş yani?

- Bana bir diyeceğiniz yok mu?

- Var. Dobbes'in işlediği suçun kanunda gösterilen cezası 20 sene idi.

Doktor Fell kibarca karşılık verdi:

- Sir, yoksa sizin verdiğiniz cezanın merhametli olduğunu mu iddia ediyorsunuz?

Hakimin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi:

- Hayır, böyle bir niyetim yok. Fakat, yirmi sene bana fazla görünmüştü, bu cezayı vermek istemedim.

- Fakat, niçin kedinin fareyle oynadığı gibi onunla oynadınız?

- Bunu haketmemiş miydi?

- Doğru, ama ...

- O halde, azizim doktor, şikayetiniz nedir?

Buldukları salon geniş, uzunca bir odaydı. Pencere yerine, denize açılan üç teras kapısı vardı. Duvardaki yeşil kağıt kaplama evin daha önceki sahibinden kalmıştı.

Denize açılan pencerelerin karşısındaki duvara camlı gözleriyle bir geyik kafası asılmıştı. Bu süs eşyasının alt tarafında, üzerinde telefon bulunan bir komodin ve birkaç sandalye bulunuyordu. Bir köşedeki kitaplığa Mister Justice İreton'un sevdiği yazarların kitapları yığılmıştı.

Bütün bu keder verici manzaranın orta yerinde sandalyesine oturmuş olan hakimin kısa, toparlak vücudunu, parlak kırmızı yüzünü Doktor Fell asla unutamıyacaktı.

Hakim sözlerine devam etti:

- Bu bahse dalmak istemiyorum, doktor, sualleriniz beni biraz sıkıyor.

Doktor Fell özür dilemek ister gibi homurdandı:

- Fakat, mademki öğrenmek istiyorsunuz, ne düşündüğümü söyleyeceğim. Devlet bana vazifemi yapmak için para veriyor. Ben de, elimden geldiği kadar bu vazifeyi ifşa etmeye çalışıyorum.

- Bu vazife nedir?

- Adalet. dağıtmak tabii. Ayrıca, Jürinin yanlış bir yola sapmasına da mani olmak.

- Ya siz? Sizin hiç yanıldığınız olmuyor mu?

Hakim İreton kollarını uzatıp ,gerindi:

- Hakimlik vazifesi için genç sayılmam. Geçen ay altmış yaşıma bastım. Fakat, vücudum henüz sağlam. Kolayca kandırılabilir bir insan değilim. Belki övündüğümü sanacaksınız, fakat bu böyle.

Doktor Fell ikna olmuş değildi: .

- Cahilliğimi bağışlayın, fakat benim asıl merak ettiğim taraf, vicdanınızda en ufak bir tereddüt olmadan bu kadar ağır bir mesuliyeti yüklenebilmiş olmanızdır. Şüphesiz, bu alkışlanacak bir şey. Fakat, laf aramızda, mahkemede içinizden bir ses size hiç şöyle demedi mi: «Allah'ın inayeti olmasa, ben belki bu adamın yerinde olabilirdim ..?»

Hakim, uykudan ağırlaşmış gözkapaklarını kaldırdı.

- Hayır. Niçin böyle düşünecek mişim?.. Bu benim işim değil.

Doktor Fell bıyıklarını sıvazlıyarak «Kabul, kabul.» dedi Şu halde, kendinizi hiç bir zaman cinayet işlerken düşünemiyorsunuz?

Hakim biraz düşündü.

- Belki, bazı hallerde düşünebilirdim. Fakat, öyle olsa bile ...

- Evet.

- O zaman, yakalanmama ihtimallerini iyice tartardım. Eğer, büyük bir ihtimalle kurtulabileseksem, bu tehlikeyi göze alırdım. Yoksa, böyle bir işe girişmezdim. Fakat hiç bir surette, yaptığım işi yarım yapmaz ve sonra, mahkeme karşısında ben suçsuzum diye yalvarmazdım. Karşıma çıkan zanlıların hepsinin yaptığı gibi. ..

- Merakımı affedin, fakat karşınıza hiç suçsuz bir insan çıkarılmadı mı?
- Evet, bazan. Ve her defasında da o gibileri beraat ettirdim, bununla övünüyorum.
Hakim gülmeye başladı. Bu konuşma onu neşelendirmişe benziyordu.
- Haydi haydi, azizim Fell, ben bir yamyam değilim, bunu iyi bilirsiniz .
- Biliyorum, ama ...
- Herhalde, iş saatleri dışında iyi bir arkadaş olabileceğimi de ümit ediyorum. (Saatine baktı) Hımmm ... ikinci çayı için vakit gelmiş. Fakat, size çay ikram edemeyeceğim.
Hizmetçim Bayan Drew evde yok, ben ise mutrağa girmekten nefret ederim. Onun yerine, bir Vİski-soda içsek, ne dersiniz?
- Memnuniyetle! Böyle bir teklifi asla reddetmem.
Hakim İreton iki kadeh alıp ışığa kaldırdı. Kadehleri masanın üzerine bırakırken etrafına bir göz gezdirdi. Bu geniş adadaki fazla konforlu koltuklar, minderler, duvardaki doldurulmuş geyik kafası ve raflar ona hüzün veriyordu. Viski şişesini açıp kadehleri doldurdu.
Dışardan bir ses, salonun açık kapısından içeri girdi:
- Hello!
Bu ses, neşeli ve fakat endişeli bir genç kıza aitti. Doktor Fell yerinden fırladı:
- Bir ziyaretçi mi? Üstelik kadın ...
Hakim asık bir yüzle cevap verdi:
- Kızım gelmiş olmalı. Burada ne aradığını bilmiyorum. En son haberini aldığımında Taunton'daki bir kız arkadaşının evindeydi.
Sarışın, genç bir kız terasın kapısından salona girdi. Emprime bir elbise giymiş, elinde beyaz bir çantayı sallıyordu.
- Hello, baba! Ben geldim!
Babası kuru bir sesle «Gördüm.» dedi. «Bu beklenmedik ziyaretinizi neye borçluyum?»
- Gelmem lazımdı. (Genç kız gittikçe daha çekingen olacağını anladı ve sonunda, kendisini tutamadı:) Size sevinçli bir haberim var, baba: Ben nişanlandım!

ÜÇ

Constance bu kadar aceleci olmak istememişti. Son ana kadar da babasıyla nasıl konuşacağını kararlaştırmamıştı, Okuduğu romanlar. seyrettiği filmlerdeki gibi bir durumla karşılaşacağını sanıyordu. Romanlarda iki çeşit baba vardır: bir gurup baba insafsız, öfkeli diğer gruptaki babalar ise anlayışlı, şefkatli olurlardı. Birinci guruptaldler kızlarını derhal kovarlar, ikinci gruptakiler ise kızlarını kucaklayıp, tebrik ederlerdi.
Hakim, elinde viski şişesi ile büfenin yanında ayakta duruyordu.
- Nişanlandınız mı?
Constance, beklediğinin aksine, babasının yüzünde bir sevinme görür gibi oldu.
- Nişanlandınız ha? Fred Barlow ile mi? Constance. kızım, sizi tebrik ...
Genç kız kalbinin sıkıştığını hissetti.
- Hayır, baba. Fred ile değil. Sizin ... tanımadığınız biri ile.
- Oh, Tanrım!
Kaba görünüşüne rağmen, ince ruhlu bir adam olan Doktor Fell, o zaman durumu kurtaran adam oldu. İri cüssesi ile her yerde göze çarptığı halde, genç kız henüz onu farketmemişti. Doktor gürültüyle boğazını temizledikten sonra, bastonuna dayanarak yerinden kalktı ve genç kıza gülümsedi,
- İzin verirseniz, ben viskimden feragat edeceğim. çay saatinde Komiser Graham'ın evine uğramam gerekiyordu. Vakit de ilerliyor.
Hakim bir robot gibi onları tanıştırdı.
- Kızım Constance, Doktor Gideon Fell. Constance güçlükle gülümsedi, Hakim rahatlamış olarak mırıldandı:

- Muhakkak gitmeniz gerekiyorsa ... sizbilirsiniz, azizim Fell. Fakat, başka bir zaman sohbetimize devam ederiz, değil mi?

Doktor Fell kanepenin üzerine bıraktığı kocaman pelerininini sırtına aldı, geniş kenarlı fotr şapkasını başına geçirdi. Bu hareketler onu nefes nefese bırakmıştı. Sonra, Constance'ın önünde eğilerek selam verdi ve teras kapısından çıktı.

Salonda uzun bir sessizlik oldu. Hakim dönüp tekrar koltuğuna oturdu.

Constance söze başlamak istedi:

- Baba ...

- Bir dakika! Benimle bu meseleyi konuşmadan önce, yüzünüzdeki bu boyayı temizleyin. Bir sokak kızına benziyorsunuz.

Constance artık bu çeşit sözlerden bıkmıştı. Haykırdı:

- Beni hiçbir zaman ciddiye almayıacak mısınız?

- Sizi bu vaziyette ciddiye alacak olan biri, sokakta rastladığı zaman size çirkin bir teklifte bulunmaya kendinde hak görür. Çıkarın bu maskeyi.

Constance cevap vermedi. Fakat, Mister İreton'da bir örümcek sabrı vardı. Sonunda genç kız, öfkeyle çantasından bir mendil çıkarıp dudaklarını, yanaklarını sildi. Bunu yaparken, kendisini soyunmuş hissediyordu.

- Şimdi söyleyin, konuştuklarımız ciddi miydi?

- Baba, ömrümde hiç bu kadar ciddi olmamıştım.

- O halde ... Kim bu adam? Onun hakkında neler biliyorsunuz? Neyin nesidir?

- Adı Anthony Moren ... Onunla Londra'da tanıştım.

- Öyle mi? Peki, hayatını nasıl kazanıyormuş?

- Bir gece kulübünün yarı hissesine sahip. Fakat bu, onun işlerinden sadece bir tanesiymiş. Hakim bir an gözlerini yumdu.

- Öbür işleri neymiş?

- Bilmiyorum ... Fakat, çok parası var.

- Ne zamandanberi onu tanıyorsunuz?

- İki ay oluyor;

- Onunla cinsi temasınız oldu mu?

- Baba..

Constance, babasının sakın bir sesle söylediği bu kelimelerden hakikaten utanmıştı. Hakim aldırış etmedi.

- Size bır sual sordum. Cevap verin: Evet mi, hayır mı?

- Hayır!

Hakimin yüz hatlarında en ufak bir değişme olmadı. Fakat, nefes alışından, rahatladığı belli oluyordu. Ellerini uzatıp koltuğun kollarına dayadı.

Genç kız yalvardı:

- Hiçbirşey demiyecek misiniz? Yalvarırım, bir ıtirazınız olmadığını söyleyin. Eğer, Tony ile evlenmeme mani olursanız, kendimi öldürürüml

- Ne diyebilirimki? Yirmibir yaşınızdasınız. Altı ay önce, annenizin mirasına hak kazandınız.

Genç kız dudak bükerek «Senede beşyüz sterlin ... » dedi.

- Ben bu mirasın miktarından bahsetmemiştim.

Sadece, reşit ve bağımsız olduğunuzu bildirdim. Evlenmenize karşı gelmeye hakkım yok.

- Evet ama, siz ...

- Ne?

- Bilmiyorum... (Genç kız iyice mahzunlaşmıştı.)

- Fakat, bir şeyler söyleyin ...

- Mademki ısrar ediyorsunuz ... İtiraf edeyim ki Fred Barlow ile evleneceğinizi ümit etmiştim hep. Bu çocuğun önünde büyük bir gelecek var. Ona elimden geldiği kadar yol göstermiş, mesleği öğretmişim.

Constance içinden «Zaten, herşeyi imkansızlaştıran da bu ..diye geçirdi.

- Anneniz, birçok bakımlardan. düşüncesiz bir kadındı

- Baba! Onun hakkında nasıl böyle konuşabilir siniz ?

- O öldüğünde siz çok küçüktünüz, kızım ...

- Evet, ama ...

- O halde, iyi bilmediğiniz bir mesele hakkında hüküm vermeyin. Ne diyordum?. Anneniz, birçok bakımlardan, düşüncesiz bir kadındı. Beni öfkeliendirmek için ne lazımsa yapardı. Evet, o öldüğünde üzülmedim değil fakat yıkılmış olduğumu da sanmıyorum. Fakat şimdi, siz

Constance artık paylanmaktan bıkmıştı:

- Dinlemek istemiyorum! Benimle de, kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak mı istiyorsunuz? Bir şey söyleyin! Hiç olmazsa, size Tony'yi tanıştırmamı da istemiyor musunuz?

- Oh! O da burada mı?

- Evet. Deniz kıyısında, suya taş atmakla meşgul.

Gelmeden önce size haber göndermek istedim ama ...

- Pekala. Ona, buraya gelmesini söyleyin.

- Fakat, eğer siz ...

- Constance, kızım, size ne dememi bekliyorsunuz? «Evet veya hayır» mı? «Allah mesut etsin» mi? Bana Mister Morell hakkında verdiğiniz bilginin pek doyurucu olmadığını siz de takdir edersiniz. Mamafih, gelsin. Bu beyi gördükten sonra, bir fikir sahibi olabilirim.

Constance dışarı çıkmak için yürüdü, fakat durakladı. İçi rahat değildi. Babası ile her münakaşa edişinde bu böyle olurdu. Bütün dediklerini babasının ters manalandırdığını hissedirdi.

Elini kapının koluna koyduğu sırada durdu, geri döndü:

- Baba, bir şey daha var ...

- Nedir?

- Sizden, anlayışlı olmanızı rica ediyorum. Zira, zannedersen Tony'yi beğenmiyeceksiniz.

- Öyle mi?

- Fakat, sizin hoşunuza gitmeyecekse, bunun tek sebebi sizin peşin hükümleriniz olacaktır. Tony çok zeki bir insan.

- Bak hele!

- Tony modern şeylerden hoşlanan bir insan. Sizin ve Fred Barlow'un bana sevdirmeye çalıştığınız şeyleri eski, madası geçmiş şeyler olarak görüyor. Bir şey daha var ... Tony'nin daha önce birçok ... şey, maceraları olmuş. Fakat, bu onun suçu değil. Kadınlar onu çekici buluyorlarsa, o ne yapsın?

- Bilmiyorum. Ona, buraya gelmesini söyleyin.

Constance tereddüt etti:

- Onunla konuşacağınız zaman ben de hazır bulunabilir miyim?

- Hayır.

Fakat, genç kız çıkmadan önce yalvarır gibi İlave etti:

- Yine de, evin yakınında bulunmak istiyorum ...

Baba, onunla anlayışlı olacaksınız, değil mi?

- Ona karşı dürüst olacağım, Constance, size söz veriyorum.

Genç kız koşarak çıktı.

Güneş kızarak ufka yaklaşmış, plajı, asfalt yolu ve adayı hafif bir karanlık bürümüştü. Yosunların nemli ve iyodlu kokusu rüzgarın tesiriyle odaya kadar girmişti. Birazdan deniz yükselmeye başlayacaktı.

Hakim İreton koltuğunda kıpırdadı. Ayağa kalkıp, uyuşmuş adalelerini silkeledi. Büfeye doğru gidip içilmeden kalmış olan iki viski kadehine baktı. Kadehlerden birini diğerine ilave etti, bir parça soda kattı. Büfenin yanındaki bir tabakadan iri bir püro seçti, jelatinini yırtıp bir kibrit çaktı. Elinde viski kadehi, ağzında püro ile tekrar koltuğuna dönüp oturdu. Sonra, hiç kıpırdamadı.

Dışarda ayak sesleri işitildi ve Anthony Morell'in neşeli sesi havaya yayıldı:

- İyi akşamlar, Sir! Görüyorsunuz ya, aslanı kendi ininde ziyarete geldim.

Açılan kapıdan, Tony elinde şapkası ile gülümseyerek ilerliyordu.

DÖRT

Hakim oturduğu yerden kalkmadan, kendisine uzatılan eli gevşekçe sıktı.

- Oturun. Bir sandalye alın!

- Teşekkür ederim.

- Şöyle karşıma geçin, lütfen, sizi görebileyim.

- Öyle mi? Pekala!

Tony Morell oturdu. Fakat, hasmına daha iyi kafa tutabilmek için dimdik duruyordu.

Mister Justice İreton hiç kıpırdamadan pürosundan çektiği dumanı savuruyordu. Hiçbir şey demiyordu ama, küçük gözleriyle misafirini çivilemek ister gibi bakıyordu. Mahkemede basit insanlar bu bakıştan felce uğrarlardı. Fakat, Morell onlar gibi miydi?

Morell hafifçe öksürdü:

- Zannedersen, Constance size bahsetmiştir ...

- Bana neden bahsedecekti?

- Şey ... ikimizden.

- Ne demek «İkimizden.» Biraz daha açık konuşun.

- Evlenmek fikrimizden!

- Ah ! Evet. Bana bir iki kelime söyledi. Bir püro veya viski alır mısınız?

- Hayır, teşekkür ederim. İçki ve sigara kullanmam, Fakat, izin verirseniz, ciklet çiğneyeceğim.

Morell cebinden çıkardığı bir cikletin kağıdını yırtıp ağzına attı, şimdi kendisini daha rahat hissediyordu. Elindeki büyük kozu kullanmak için uygun bir zaman bekleyen bir kumar oyuncusu gibiydi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda, Morell konuşmak lüzumunu hissetti:

- Şimdi, Constance ile benim hakkımda konuşalım. Kızınız biraz endişeli. Fakat ona, sizi makul olmaya razı edebileceğimi söyledim. Evlenmemize ciddi bir mani görmüyorsunuz, değil mi?

Morell gülümsüyordu. Hakim püroyu ağzından çıkardı:

- Ya siz? Siz bir mani görmüyor musunuz? Morell biraz düşündü:

- Belki, şöyle bir mani çıkabilir: Ben katolik, kızınız, ise anglikan mezhebindeyiz. Ben nikahın benim dinimin icaplarına göre yapılmasını, Constance'ın da katolik olmasını istiyorum. Şüphesiz, beni anlıyorsunuzdur?

Hakim başını eğdi:

- Evet. Anladığıma göre, kızıyla evlenmek için, onun dinini değiştirmesini şart koşuyorsunuz.

- Oh! Sir, rica ederim! Beni yanlış anladınız ...

- Ben sadece sizin sözlerinizi tekrar ettim.

Morell iskemlesinde kıpırdandı, Gücenmiş bir sesle «Bunu demek istememiştim.; dedi, «Gerçi, din mühim bir meseledir ama, ben ... »

- Birakalım bunu, lütfen. Sualimi tekrar edeyim:

- Bu evlenmeye bir mani görmüyor musunuz?

- Hayır. Mühim bir mani yok.

- Bundan emin misiniz?
- Belki, size bahsetmem gereken bir şey daha var ama ...
- Zahmet etmeyin. Biliyorum ...
- Neyi biliyorsunuz?

Mister Justice İreton pürosunu masanın kenarına bıraktı. Ellerin titrediği görülüyordu, Kendi kendine konuşur gibi söze başladı:

- Antonio Morelli... Sicilya asıllı, bilmem hangi tarihte İngiliz tabiiyetine geçmiş... Beş sene önce, Kingston'da, dostum Hakim Wythe'in karşısına çıkarılmıştı. ..

Bir sessizlik oldu.

- Mademki bu meseleyi bu kadar biliyorsunuz, o davada asıl şikayetçi olması gereken biri varsa o da bendim, bunu da bilmeliydiniz.

- Elbette. Mamafih, durun da hafızamı yoklayayım. Bu bahsettiğim Antonio Morelli zengin ve nüfuzlu bir ailenin kızıyla gizlice nişanlanmıştı. Aralarında evlenme bahis konusu olmuştu. Genç kız bu adama birçok mektuplar yazmış olmak ihtiyatsızlığında bulunmuştu. Mektuplar oldukça cüretkar sayılırdı. Sonra, genç kızın ilk hevesi geçti, soğumaya başladı. Bunun üzerine, Antonio Morelli kızı tehdit ederek, verdiği sözü tutmazsa bu mektupları babasına göstereceğini bildirdi. Genç kız kapana kısırıldığını anlayınca kendini kaybetti ve Morelli'ye silah çekip yaraladı. Mahkemeye, öldürme teşebbüsü suçundan çıkarıldıysa da, beraat etti.

Morell ayağa kalkarak bağırdı:

- Yalan bu!
- Yalan olan nedir? Genç kızın beraat ettiği mi?
- Ne demek istediğimi siz iyi biliyorsunuz!
- Hayır, bilmiyorum.
- Ben bu kadının peşinden koşmadım, Asıl o benim peşimi bırakmıyordu. Fakat, ben istemiyordum. Fakat, bu küçük budala beni öldürmeye teşebbüs edince, ailesi bu hikayeyi uydurarak kızlarının adını kurtarmaya baktı. Herşey böyle oldu. Ben onu asla tehdit etmedim. Şantaj yapmak aklımın ucundan bile geçmedi. Zaten ... Constance da herşeyi biliyor!

-Bundan şüphe etmiyorum. Fakat, mahkemede ileri sürülen delillerin doğruluğunu inkar mı ediyorsunuz?

- Tabii inkar ediyorum. Bunlar delil kılığına sokulmuş birer yalandan ibaretti. Fakat, ne var? Niçin böyle bakıyorsunuz?

- Bir şey yok. Rica ederim, devam edin. Bu çeşit müdafaa tarzını daha önce de işitmiştim. Mamafih, devam edin.

Morell koltuğuna yaslanıp, derin bir nefes aldı.

Elini saçlarına götürdü. Ağzının bir tarafına sıkıştırmış olduğu cikleti tekrar çiğnemeye başladı.

- Mister Morell, bu tatsız konuşma fazla uzadı. :Bize, sadece bir sualim var: Ne kadar istiyorsunuz?

- Ne? Nasıl?

Hakim sabırlı bir sesle «Kızımı rahat bırakıp, ortadan kaybolmanız için ne kadar para istiyorsunuz?» dedi.

Genç adamın dudaklarına tuhaf bir gülümseme yayıldı. Derin bir nefes alarak koltuğuna gömüldü:

- Ne de olsa, dostluk başka, alışveriş başka, değil mi?

- Elbette.

- Fakat, kızınız benim gözümde oldukça değerli. Şu halde, bana oldukça cömert bir teklif yapmalısınız, Öyle değil mi? Ne kadar vermeyi düşündünüz?

- Hayır, istediğiniz miktarı siz söyleyeceksiniz. Ne istediğinizi ben bilecek değilim. Ben iki buçuk şilin desem, kabul edeceğinizi sanmıyorum.

- Oh! Sir! Yanılıyorsunuz! Bahis konusu olan, benim değerim değil, kızınız Constance'ın değeridir. Her bakımdan mükemmel bir kızınız var. Onu değerinden bu kadar aşağı görmeniz yakışık almaz. Ayrıca, benim yaralı kalbi mi teselli etmek gerektiğini de hesaba katın. (Parmaklarını koltuğun kolunda gezdirerek, düşünceli bir hal aldı.) Hımmm ... Beşbin sterline ne dersiniz?

- Saçmalamayın.

- Size göre kızınız bu kadar etmez mi:

- Mesele kızımın ne kadar ettiği değil, benim ne kadar verebileceğimdir.

- Öyle mi? Her neyse, benim teklifim buydu. Bu pazarlığı sürdürmek istiyorsanız, şimdi sizin bana bir teklif yapmanız lazım.

- Bin sterlin!

Morell bir kahkaha attı:

- Sir, asıl saçmalayan sizsiniz. Constance'ın yılda beşyüz sterlinlik bir mirasa konduğunu unutuyorsunuz.

- İki bin.

- Bu da çok az. Hımmm ... Peşin üçbin deseydiniz, belki düşünürdüm.

- Kabul.

Bir sessizlik oldu. Sonra, genç adam omuzlarını silkti:

- Pekala. Kızınızın değeri daha fazla ama, müşterinin imkanlarını da ölçmeyi bilirim. Şu halde, üçbin sterlinde anlaştık. Ne zaman parayı alabilirim?

- Bir dakika. Bir şartım var.

- Nedir?

- Kızımı bir daha rahatsız etmeyeceğinize dair bana teminat verin.

Bu şart Morell'i pek düşündürmedi:

- Ne isterseniz kabul. Benim için mühim olan paranın yüzünü görmektir. Söyleyin: Ne zaman?

- Yanımda bu miktar para yok, Bunu temin edebilmek için yirmidört saate ihtiyacım var. Ha, bir şey daha Mister Morell... Kızım şu anda deniz kıyısında. Ya onu buraya çağırıp, yaptığımız pazarlığı ona söylersem ne dersiniz?

- Size inanmazki, bunu siz de çok iyi bilirsiniz.

Zaten, kendisine bir oyun oynayacağımızı tahmin ediyor. Bunu söylerseniz, onun gözünden ebediyen düşersiniz. Yerinizde olsam, bunu yapmazdım, Sir. Aksi takdirde, sizin ricanızdan da vazgeçerek hemen yarın kızınızla evlenirim. Parayı verdikten sonra, ona ne isterseniz söylersiniz, O zamana kadar, hayır.

- Zannedersen, Taunton'da bir yerde misafirsiniz?

- Evet.

- Yarın akşam, saat sekize doğru buraya gelebilir misiniz?

- Memnuniyetle.

- Arabanız var mı?

- Maalesef hayır.

- Mühim değil. Taunton ile Tawnish arasında, her saatte otobüs vardır. Saat yedibuçuk arabasına binerseniz, sekizde Tawnish'in Pazar Meydanında olursunuz. Oradan buraya bir kilometre kadar yaya yürümeniz icabedecek. Burayı bulmanız zor olmaz. Tawnish'den çıktıktan sonra, deniz kıyısındaki asfalt yolu takip etmeniz kafi.

- Biliyorum. Aynı yolu, bugün Constance ile birlikte yürüdük.

- Daha erken gelmeyin, zira belki Londra'dan dönmemiş olurum. Ayrıca, Taunton'dan ayrılırken, Costance'a bir mazeret söylemenizi istiyorum.

- Müsterih olun, ben işimi bilirim.

Morell yerinden kalktı. Oda iyice karanlıklaştı, birbirlerinin yüzlerini artık seçemiyorlardı. İkisi de, yükselen denizin sesini dinler gibiydiler.

Morell yeleşinin cebinden ufak bir cisim çıkardı.

Hakim bunun ne olduğunu göremiyordu. Bu, Morell'in her zaman yanında taşıdığı tabanca mermisiydi. Mermiyi havaya atıp tuttu. Alaycı bir sesle konuştu:

- Siz kazandınız, Sir, İnşallah hayrını görürsünüz. Fakat, birazdan Constance buraya gelecek. Anlaşıp, bir karara varmış olmamız gerekiyordu. Ona ne cevap vereceksiniz?

- Bu evliliğe razı olduğumu söyliyeciğim.

- Oh! Öyle mi? Niçin?

- Biraz mantıklı olun. Eğer, evlenmenize karşı olduğumu söylersem, bana sebebini soracaktır. Ve ben de ona sebebini söylersem ...

Morell, dalgın bir sesle «Doğru.» dedi.«Kızınız yirmidört saatlik bir zaman için mesut olacak ve sonra ... Bu biraz zalimce bir hareket değil mi?»

- Siz mi zalimlikten bahsediyorsunuz?

- Her neyse, geçici de olsa, bizi tebrik etmenizden, elinizi sıkılmış olmaktan memnun olacağım. Şu halde, onu çağırayım mı?

- Evet.

Morell elindeki maskotunu cebine koydu ve şapkasını alırken yüksek sesle konuştu.

- Geri dönüş artık imkansız. Sir, beni bir daha gördüğünüz zaman «Sevgili damadım.» diye hitüb edersiniz, olur mu?

- Bir dakika! Farzedelim ki elimde olmayan bir sebep yüzünden, bu parayı temin edemedim. O zaman ne olacak?

- Ah, ah! Bu pek üzücü olurdu. Hoşçakalın! Geri dönüp balkon kapısından çıktı.

Hakim Ireton uzun bir müddet' hareketsiz kaldı.

Sonra, kolunu uzatıp dolu viski kadehini aldı ve bir dikişte bitirdi. Masanın üzerinde unuttuğu pürosu sönmüştü, Güçlkle yerinden kalkıp, yazı masasının yanına gitti. Eliyle telefonu bir kenara itti, üst çekmeceyi açıp bir mektup çıkardı.

Odanın karanlığında mektubu okuması imkansızdı ama, her satırını ezbere biliyordu. Bu mektup (Cityand Provincial Bank) müdüründen geliyordu. Banka müdürü hürmet dolu satırlardan sonra, Sayın Mister Ireton'un hesabındaki açığın daha da büyümesine razı olamayacaklarını bildiriyordu. Ayrıca, South Audley Street (Londra) daki evi üzerine konmuş bulunan ipotek ise ... Hakim mektubu almaktan vazgeçerek çekmeceye tekrar bıraktı.

Denizden dalgaların sesi işitiliyordu. Uzakta, bir otomobil motörü çalışıyordu. O anda, Mister Justice Ireton'un yüzüne bakan biri, onda meydana gelmiş olan ani değişikliği görebilirdi. İri cüssesi yığılmış gibi duruyordu. Gözlüğünü çıkarıp, eliyle gözlerini oğuşturdu. Sonra, iki yumruğunu sıkarak, güçsüz bir isyan ifadesi ile havaya kaldırdı.

O zaman, dışarda sesler ve Constance'ın gülüşü işitildi.

Hakim tekrar gözlüğünü taktı ve koltuğuna oturup hareketsiz kaldı. O gün, 27 Nisan Cuma günüydü.

Ertesi akşam Anthony Morell, saat sekizde Tawnish'e geldi. Otobüsle değil, Londra'dan bindiği trenle gelmişti. Pazar Meydanı'nda yolunu sordu. Başka bir şahit, saat sekiz yirmibeşde hakimın köşküne vardığını bildirdi. Saat sekiz buçukta (Tawnish Telefor Santralının verdiği saat) birisi bir el ateş etti. Morell başına yediği bir kurşunla öldü. Katil, öldürdüğü adanın cebinde ne olduğunu çok geç öğrendi ...

BEŞ

Telefon Santralını idare eden genç kız Yaşanmış Seks Hikayeleri kitabını okuyordu. Florence bazen, bu hikayelerin hakikaten yaşanmış olup olmadığını düşünüyordu. İçini çekti. Bu hikayelerdeki genç kızların başlarına ne kadar enteresan şeyler gelebiliyordu. Halbuki, hiç kimse onun hayatının monotonluğunu bozmaya teşebbüs etmiyordu.

Telefon santrali birden vızıldadı ve kırmızı bir lamba yandı. Florence içini çekerek fişi taktı. 'İnşallah, az önceki konuşma gibi, başıma iş açmaz.' diye düşündü. Zira, birkaç dakika önce, bir telefon kulübesinden konuşan bir kadın sesi, parasını ödemedi konuşma yapmak istemişti.

Florence sordu:

- Hangi numarayı istediniz? Cevap verilmedi.

Duvardaki saat sekizbuçluğu gösteriyordu. Saatin tik takları Florence'ı dalgınlıyordu. Uzun bir müddet, fiş takılı olarak durdu. Sonra birden, üstündeki ağırlığı atarak tekrar sordu:

- Hangi numarayı istediniz?

Boğuk bir erkek sesi kesik kesik mırıldandı:

- Burası İreton Köşkü ... Yardımına koşun! .. İmdat ! ...

Ve bir tabanca sesi işitildi.

Genç kız önce bunun bir silah sesi olduğunu anlayamadı. Sadece, ahizedeki bir patlama kulak zarını patlatacak gibi oldu. Oturduğu yerden geriye sıçrarken, telefonda bir inilti, boğuşma gürültüsü işitebildi. Sonra, yeniden hakim olan sessizlikte, duvar saatinin tik taklarını duyabildi.

İlk şaşkınlığı geçen Florence, soğukkanlılığını çabuk buldu. Önündeki santraldan aldığı fişi bir numaraya bağladı. Az sonra, genç bir erkek sesi cevap verdi:

- Burası Tawnish Polis Karakolu, Ben, memur Weems.

- Oh! Albert ...

Memur Weems'in sesi alçaldı:

- Florence! Sana kaç defa söyledim: Ben vazife başındayken buraya telefon etmeyeceksin ...

- Fakat Albert, korkunç bir şey oldu... (Ve işittiği telefon konuşmasını ona anlattı.) Sana telefon etmem gerektiğini sanmıştım ...

- Peki Bayan! Biz gerekeni yaparız. Teşekkür ederim.

Memur Weems ahizeyi yerine bıraktıktan sonra, masasında oturmakta olan komiserine döndü ve meseleyi ona açtı. Komiser düşünceli bir tavırla çenesini oğuşturdu:

- Hakim İreton'un köşkü mü? Belki ciddi bir hadise değildir. Ama eğer ihtiyar adamın başına bir iş gelmişse, rahatımız kaçtı demektir. Albert, evladım, bisikletine atla da bir koşuda işin aslını öğreniver.

Weems yerinden fırladı. Tawnish Karakolu ile İreton Köşkü arasındabir kilometrelik yol vardı. Eğer yolda durmasını icap ettiren bir şey olmazsa dört dakikada orada olurdu.

Gece karanlıktı. Akşamın ilk saatlerinde hafif bir yağmur yağmış, hava rutubetlenmişti. Bisikletin farı deniz kıyısında uzanan asfalt yolda aksediyordu. Her ikiyüz metrede bir konulmuş olan sokak lambaları karanlığı hafifletemiyordu.

Weems sağ tarafında İreton Köşkünün ışıklarını görebiliyordu. Birden, yolun ters tarafında park edilmiş bir otomobilin farları ile gözleri kamaştı.

Bir erkek sesi «Hey! Polis!» diye çağırırdı.

Weems frene bastı, düşmemek için bir ayağını yere dayadı. Erkek sesi devam etti:

- Ben de şimdi sizi aramaya gelecektim, Polis Bey. Ben ve Doktor Fellows, yolun kenarında bir sarhoş bulduk ...

Weems bu sesin sahibini tanımıştı. Bu adam, Horseshoe Körfezinde bir köşkü olan Mister Frederick Barlow idi. Genç polis memuru Hakim İreton'dan ne kadar korkuyorsa, Avukat Barlow'a karşı da o kadar saygı duyuyordu. Nefes nefese cevap verdi:

- Durmam imkansız, efendim. Hakim İreton'un evinde bir şeyler oluyor! Oraya gitmem lazım.

Barlow kaşlarını kaldırdı: «Bir şeyler mi?»

- Santral memuresi bir silah sesi işittiğini söylüyor.

Ve tekrar bisikletine binen Weems, bir ara otomobilin farları önünden geçen Barlow'u gördü. Sonraları hatırladığına göre, avukatın zayıf yüzü düşünceliydi. Ayrıca, Mister Barlow spor bir ceket giymişti, pantolonunun paçaları çamur içinde idi ve başında şapkası yoktu.

Barlow kuru bir sesle: «Yola çıkın! dedi. «Ben sizi takip ediyorum!»

Weems pedalları çevirirken meşhur avukatın da uzun adımlarla peşinden koştuğunu gördü. Ona göre, birkanun adamının peşinden böyle koşması uygunsuz birşeydi. Pedalları daha kuvvetle çevirdi, fakat peşindeki adamla arayı açamadan, bitap bir halde köşkün bahçe kapısına kadar geldi.

Constance İreton orada, karanlıkta beyaz bir gölge gibi duruyordu. Rüzgar saçlarını uçuşturuyor, elbisesini vücuduna yapıştırıyordu. Weems bisiklet farının yardımıyla onun ağladığını görebildi.

Barlow hayretten kolları iki yanına düşmüş, genç kıza bakıyordu. Önce polis memuru konuştu:

- Ne var, ne oluyor, Miss İreton?

- Bilmiyorum, bilmiyorum ... Siz gidip bakıverin ... Fakat, Gitmeyin!

Kollarını uzatıp yolu tıkmak istedi, fakat Weems ona aldırmandan bahçe kapısından içeri girdi.

Köşkün oturma odası gündüz gibi aydınlatılmıştı.

Bahçeye açılan ve kapı vazifesi gören üç pencerenin perdeleri aralanmıştı, kapılardan biri yarı açıktı. İçerden düşen ışıktaki ıslak çimenler görülüyordu, Weems ve Barlow bu pencereye koştular.

Polis Memuru Weems hayal gücüne sahip, vazifesini bilen bir adamdı. Daha yolda gelirken, ne olabileceğini tahmin etmeye çalışmıştı. Ona kalırsa, bir serseri hakimi öldürmeye teşebbüs etmiş olabilirdi. Ve şimdi, kendisi tam zamanında yetişip adamla yumruk yumruğa dövüşecek ve onu tevkif edecekti. Eğer hakim ölmemişse, son nefesinde Weems'i tebrik edecek, elini sıkacaktı. ..

Fakat, hakikat bambaşkaydı.

Yerde, yazı masasının karşısında bir ceset yüzükoyun uzanmıştı. Bu ölü Hakim İreton değildi. Siyah saçlı, gri elbiseli bir adamdı. Sağ kulağının arkasına isabet eden bir kurşunla ölmüştü.

Ölünün parmakları, bir pençe gibi halının üzerinde kıvrılmıştı. Masanın önündeki sandalye devrilmiş, telefon yere düşmüştü. Ahize açıktı ve ölünün kulağının yanbaşındaydı duruyordu.

Fakat, Polis Memuru Weems'i dehşete düşüren sahne bu değildi. Cesedin birkaç adım gerisinde bir koltuğa oturmuş, olan Hakim İreton elinde bir tabanca tutuyordu.

Yüzü sapsarıydı. Fakat, bakışları sakin ve dalgındı. Elindeki küçük kalibreli tabancanın çeliği elektrik ışığında parlıyordu. Hakim, elinde tabanca tuttuğunu sanki ancak o zaman farketmiş gibi birden irkildi ve tabancayı yan tarafta duran satranç masası üzerine fırlattı.

Yere düşen tabancanın gürültüsü Weems'e çok uzaklardan geliyormuş gibi geldi. Dudaklarından dökülen ilk kelimeler, daha sonra bu sahneyi görenler tarafından da hatırlandılar:

- Sir, ne yaptınız?

Hakim derin bir nefes aldı. Küçük gözlerini Weems'e dikerek konuştu:

- Bu ne biçim sual?

Weems birden rahat bir nefes aldı:

- Oh, anlıyorum! Bu adam profesyonel bir gangster olmalı. Sizi öldürmek istedi ve siz de ... Anlıyorum!

- Bunlar yersiz tahminler, polis efendi. Mister Morell kızımın nişanlısıydı.

- Onu siz öldürmediniz mi, Sir?

- Hayır.

Bu kelime, karşılık kabul etmeyen bir toıda söylenmişti. Zavallı Weems ne yapacağını bilemiyordu şimdi.

Karşısındaki adam, Hakim İreton'dan başkası olsaydı, onu hemen karakala götürmekte tereddüt etmezdi. Fakat, bakışı bile adamı iliklerine kadar donduran yüksek bir hakime böyle

muamele edemezdi. Gözlerini havaya kaldırıp içinden, Komiser Graham'ı buraya göndermesi için Allah'a dua etti.

Cebinden zabıt defterini çıkardı.

- Sir, olanlar hakkında ifadenizi alabilir miyim?

- Hayır.

- İfade vermek istemiyor musunuz?

- Şimdilik hayır. Daha sonra.

Weems'in aklına bir hal yolu geldi:

- Benimle karakola kadar gelmenizi rica etsem, orada Komiser Graham'a ifade vermeyi kabul eder miydiniz?

Hakim göbeğinde kavuşturmuş olduğu ellerini kımıldatmadan cevap verdi:

- İşte telefon orada. Komisere telefon edin, buraya kadar gelip gelebileceğini sorun.

- Fakat, bu telefona dokunamayız. Çünkü ..

- Mutfakta başka bir telefon var. Oradan edin.

- Fakat, Sir ...

- Oradan telefon edin, lütfen!

Tam o sırada, Frederick Barlow teras kapısından odaya girdi. Hakimin yüzünde bir şaşkınlık belirtisi olmadı. Barlow, Weems'in arkasından mutfak kapısını kapadı.

Yorgun gözleriyle uzun müddet Hakim İreton'a , baktı. Sonra, sakın bir sesle konuştu:

- Weems gibi tecrübesiz biriyle paçanızı kurtarabilirdiniz. Fakat, Komiser Graham'la başa çıkamazsınız.

- Olabilir.

Barlow yerde yatan Morell'in cesedini işaret etti:

- Onu siz mi öldürdünüz?

- Hayır.

- Ne kadar kötü bir vaziyette olduğumuzun farkında mısınız?

- Öyle mi? Göreceğiz.

Hakimin sesinde öyle bir gururlu sakinlik vardı ki Barlow şaşırıldı.

- Ne olduğunu hiç olmazsa bana söyleyin.

- Ne olduğunu ben de bilmiyorum.

- Onu benim külahıma anlatırsınız ...

- Yavaş olun, benimle böyle konuşamazsınız, Ne olup bittiğini bilmiyorum. Hatta, bu şahsın evde olduğundan bile haberim yoktu.

Konuşması gayet sakindi, fakat bakışları durmadan mutfağın kapalı kapısına kayıyordu. Barlow onun heyecanlı olduğunu anladı.

- Bu akşam, Mister Morell'i bekliyordun. İş için konuşacaktık.

- Öyle mi?

- Fakat, geldiğinden haberim yoktu. Btgün Cumaertesi olduğu için hizmetçim Bayarı Drews izinliydi. Mutfakta akşam yemeğimi hazırlamakla meşguldüm. Saat tam sekizbuçuktu. Bir bezelye konservesi açtığım sırada, bir silah sesi ve yere düşen telefonun çıkardığı gürültüyü işittim. Derhal, buraya koştum ve Mister Morell'i, sizin de gördüğünüz vaziyette buldum. Hepsi bu.

Barlow hiddetli bir sesle: «Demek sadece bu kadar?» dedi.

- Evet, bu kadar.

- Ya tabanca ne oluyor? Onu nasıl izah ediyorsunuz?

- Tabanca yerde, cesedin yanında duruyordu.

Farkında olmadan elime almış bulundum. Fakat, hata ettiğimi anlıyorum.

- Hele şükür. Hiç olmazsa bunu kabul edebildiniz! Her neyse... Demek tabancayı yerden aldınız ve elinizde tabanca ile beş dakika burada oturup kaldınız, öyle mi?

- Evet. Ne de olsa, ben de bir insanım. Vaziyetin gülünçlüğü beni şaşkına çevirmişti...

. - Ne?. Vaziyetin nesi?.

- Hiç.

Barlow daha sonra verdiği ifadede, ihtiyar adamın aklını kaybetmiş olabileceğini düşündüğünü söyledi.

- Bu bir cinayettir, biliyor musunuz?

- Orası muhakkak.

- Fakat, işleyen kim?

- Herhalde, açık bir evden içeri girip Mister Morell'i öldürmeye teşebbüs etmesi için sebepleri olan birisi.

Barlow yumruklarını sıktı:

- Davanızı üzerime almama herhalde müsaade edersiniz?

- O da ne demek?

- Vaziyetin ciddiliğini kavramışa benzemiyorsunuz.

Hakim gülümsedi: «Sizde beni pek cahil görüyorsunuz. Belki bilmiyorsunuzdur: Hakim koltuğuna oturmadan önce, senelerce cinayet davalarında avukatlık yaptım. (Bir müddet durup Barlow'un yüzüne baktı:) Size anlattıklarına inanmıyorsunuz, değil mi?

- Ya siz? Bu hikayeyi size anlatsalardı, siz inanır mıydınız?

- İnanırdım. Övünmek gibi olacak ama, kendimi iyi bir psikolog sayıyorum. Hakikatin nerede olduğunu başkalarından daha iyi görebilirim.

- Fakat ...

- Ortada bir sebep meselesi var. Bildiğiniz gibi, bir cinayet davasında en mühim soru şudur: Niçin? Sizce, bu zararsız delikanlıyı öldürmem için bir sebep var mı?

Constance İretton odaya girmek için bu an seçti. Hakim birden şaşırmış gibi oldu. Eliyle yüzündeki şaşkınlığı örtmeye çalıştıysa da başaramadı.

Frederick Barlow içinden «O da kızını benim kadar seviyor.» diye geçirdi.

Constance'ın gözleri kurumuş olmasına rağmen, hala kırmızıydı. Hislerini gizlemeye kendini zorluyordu. Yerde yatan adama bakışı soğuktu. Sonra, babasına döndü:

- Beni bu kadar sevdiğinizi bilmezdim.

Hakim sertçe «Burada ne arıyorsunuz? diye sordu.

Constance işitmemiş gibi devam etti:

- İğrenç bir adamdı o ... (Cümlesini tamamlamadan Barlow'a döndü.) Bu adam, beni bırakmak için babamdan üç bin sterlin istedi. Elbette, dün burada konuştuğunuz zaman sizi dinliyordum. Hangi genç kız olsa, bunu yapardı. Dışarı çıktıktan sonra sessizce geri dönüp kapıdan dinledim. Beynimden vurulmuşa döndüm. Önce inanmak istemiyordum. Bu pazarlık, kalbimrı bıçakla parçalanması gibi bir şeydi (Ellerini üşüyormuş gibi ovuşturdu.) Fakat, bir şey demedim. Rolümü sonuna kadar oynadım. Öyle ki ölümüne kadar Tony, herşeyi bildiğimi öğrenemedi. Birlikte Taunton'a dönerken, onunla beraber ben de gülüyordum, Onun bu akşam babamı görmek için buraya geleceği anı bekliyordum. Parayı almak için elini uzatacağı anda odaya girecek ve «Ona beş kuruş bile vermeyin, baba. Herşeyi biliyorum.» diyecektim.

Constance yutkunmak için biraz durdu. Sonra:

- Bugün onu takip edemedim, çünkü Londra'ya gitti. Avukatıyla görüşüp, evlenmemiz için gerekli işleri yapmasını söyleyeceğini bahane etti. Onu bir görmeliydiniz. Gülüyor, bıkılmayacak gibi beni öpüyordu, Bu akşam buraya gelmek için ödünç bir araba bulmuştum. Fakat, işlerim ters gitti. Yolda araba arızalandı ve buraya yetişemedim. Bütün kabahat benim: Vaktinde yetişebilseydim, bütün bunlar olmazdı. Öldüğü için üzülüyorum, fakat bunu yapmamalıydınız, baba, bunu yapmamalıydınız!

Hakim hissiz bir sesle cevap verdi:

- Constance, kızım, babanızı astırmak mı istiyorsunuz?

Bir sessizlik oldu. Genç kız dehşet içinde elini ağzına götürdü. O zaman, mutfağın kapısı gıcırdayarak açıldı.

Polis Memuru Weems geri dönüyordu.

ALTI

Weems genç kızın dediklerini duymuş muydu? Halinden bunu anlamak kolay değildi. Zira yüzünde mesuliyeti komiserine devretmiş olmanın verdiği rahatlık okunuyordu.

- Komiser Graham birazdan burada olacaklar. Hakim sadece «Ah!» demekle yetindi.

- Ayrıca, Exeter Karakolundan bir fotoğrafçı ile bir parmak izi mütehasısı istedik. Onlar gelinceye kadar hiçbir şeye dokunmamamız lazımrnış. Fakat, ben daha önce bir zabıt tutacağım. (O anda Constance'ı gördü ve kaşları çatıldı.) Siz, küçükhanım. sizi daha önce bir yerde görmüş müydüm?

- Bu bayan, kızım Constance'dır.

- Oh! Yanılmıyorsam, bu ... bu Mister Morell sizin nişanlınzdı, değil mi? . Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı, Miss İreton?

Hakim «Onun diyecek bir şeyi yok., ddi. _ Sir, ben vazifemi yapmaya mecburıml Barlow araya girdi:

- Elbette! Fakat, Komiser Graham sızden sadece vaka yerini ve cesedi tetkik etmenizi istiyoy. Bizim gözümüzden kaçmış olan bir sürü şey keşfeeyeceğinizden eminim.

Weems memnun değildi. Fakat, çaresiz başını eğdi ve cesedi tetkik etmeye başladı. Barlow da onun yanına geldi.

Cesedin başındaki yara, yanmış barut izi olmayan ufak bir delikti. Satranç tahtası üzerinde duran tabanca Ives-Grant marka, 32 kalibrelikti, Yarayı onun açmış olduğu muhakkaktı. Barlow biraz daha yıkından bakınca, Morell'in gri renkli rötr şapkasının razı masasının altına yuvarlanmış olduğunu farketti. Yan tarafta buruşuk bir mendil duruyordu. Üzerine A M. harfleri işlenmişti. Telefon ahizesi düşme dolayısı ile çatlamıştı.

Weems Barlow'a ihtar etti:

- Cesede el sürmeyin!

Barlow parmağı ile ona işaret etti:

- Ayakkabılarının topukları henüz ıslak ve çamurlu ... Evin kapısından girmeyip bu odanın bahçeye açılan penceresinden girmiş olmalı. Ne dersiniz?

- Mademki Muhterem Hakim bize bir şey demiyor, nereden girdiğini bilmiyoruz. Heey, dikkat edin! Dokunmayın.

Başkasının cesede dokunmasını önlemek isterken, Weems farkında olmadan ayağıyla cesede takılmıştı. Morell'in pardesüsü zaten sırtında toplanmıştı. Weems ona ayağıyla çarpınca, pardesünün açıkta duran ceplerinden üç deste kağıt yere yuvarlanıverdi. Destelerin herbiri, ortasından «City and Provincial Bank» yazılı birer şeritle bağlı onar adet yüz sterlinlik bankotlardan ibaretti.

Weems destelerden birini eline aldı, sonra derhal bıraktı.

- Üçbin Sterlin! Aman Allahım! Üçbin sterlin! Başını kaldırdığı zaman, Constance'ın babasına dikkatle baktığını, hakimın ise cebinden çıkardığı gözlüklerini sallamakta olduğunu gördü. Barlow ise paraların bulunduğu yerden başka, odada her tarafa bakmakta ısrar ediyordu.

Fakat, sual sormasına zaman kalmadan evin giriş kapısı vuruldu.

Komiser Graham iri cüsseli, kırmızı yüzlü, sert görünmeye çalışan bir adamdı. Mavi ve parlak gözleri ciddi bir irade taşıyordu.

- İyi akşamlar, Sir. İyi akşamlar Miss İreton! İyi akşamlar, Mister Barlow. Weems, siz beni koridorda bekleyin.

- Emredersiniz, komiserim.

Graham konuşmaya başlamadan önce Weems'in dışarı çıkmasını bekledi.

- Sir, Weems bana telefonda burada bir ceset bulunduğunu söyledi. Ne oldu, nasıl oldu?
Eminim ki bu olanların bir izah tarzı vardır. Bunu sizden istemeye mecburum.

- Size yardım etmeye çalışacağız, komiser bey.
 - Önce işe bu adamın kim olduğunu öğrenmekle başlayalım.
- Bunu derken cebinden bir defter çıkardı.
- Adı Anthony Morell'dir. Kızımın nişanlısıydı.
 - Öyle mi? Miss İreton'un nişanlanmış olduğunu bilmiyordum!
 - Düne kadar ben de öyle ... Graham hayretler içindeydi:
 - Ah!.. Peki, Mister Morell bu akşam burada ne arıyordu?
 - Beni görmeye gelecekti.
 - O halde?.
 - Demek istiyorum ki onu ancak ölümünden sonra görebildim.

Constance usulca kanapenin yanına girip oturmuştu. Yan tarafında bulunan ve üzerinde Kanada'nın arması olan karaağaç desenli bir minderi kaldırarak Barlow'a yanında yer açmak istedi. Fakat, Barlow ifadesiz bir yüzle ayakta durdu. Mamafih, genç kızın baştan ayağa titrediğini farkedince, bir elini onun omuzuna koydu. Genç kız ona minnettar bir ifadeyle baktı.

Hakim İreton bildiklerini komisere de anlattı, Komiser «Anlıyorum.» diye homurdandı, ama bir şey anlamadığı aşıkardı. «Bana söyleyecekleriniz bu kadar mı?»

- Hepsi bu kadar.
- Anlıyorum. Şu halde, silah sesini işittiğinizde mutfaktaydınız, öyle mi?
- Evet.
- Ve derhal buraya koşunuz?
- Evet.
- Ne kadar zaman içinde?
- On saniye kadar.
- Bu odaya girdiğinizde, yerde ölü yatan Mister Morell'den başkası yoktu öyle mi?
- Evet!.
- Ya tabanca nerede bulunuyordu?

Hakim İreton gözlüğünü takıp etrafına bakındı.

- Şurada, halının üzerindeydi. Telefonun yanında, ceset ile yazı masası arasında ...
- Sonra ne yaptınız?
- Tabancayı yerden alıp kokladım. Barut kokuyordu ve henüz sıcaktı.

Graham ısrar etti:

- Fakat ben, niçin bu tabancayı yerden aldığımızı bilmek istiyorum. Bunun yapılmayacağını siz herkesten iyi bilmeliydiniz. Yanılmıyorsam, vaktiyle bir davada şahitlerden biri suç aleti olan bıçağı ucundan tutarak getirdiği için kıyameti koparmıştınız.

- Doğru. Unutmuşum. Mallaby Davasındaydı, değil mi?
- Evet.

- Bir dakika! Yanılmıyorsam, o davada bunun tedbirsiz bir hareket olduğunu gösterdikten sonra da. tabii bir davranış olacağını söylemişim. Benim için de öyle oldu: Düşünmeden hareket ettim.

Komisere satranç masasının yanına gidip tabancayı aldı. Topunu açıp içinde bir kurşun eksik olduğunu gösterdi.

- Bu tabancayı daha önce hiç gördünüz mü?
- Bildiğim kadarıyla, hayır.

Komisere gözücüyle Constance'la Barlow'a baktı. İkisi de başlarını yana sallayıp hayır cevabı verdiler. Üç deste para hala Morell 'in pardesüsü üzerinde, açıkta duruyordu. Kimse bu paradan bahsetmemişti ama, komiserin bu meseleyi de ihmal etmeyeceği belliydi.

- Başka bir hususa geçelim, Sir: Acaba Mister Morell bu akşam niçin sizi görmeye gelecekti?

- Kızımınla evlenmeye layık bir insan olduğuna beni ikna etmek istiyordu.

- Pek iyi anlamıyorum.

- Asıl adı Antonio Morelli idi. Beş sene önce bir şantaj hadisesine adı karışmıştı. Zengin aileden bir genç kıızı zorla kendisiyle evlenmeye razı etmekle itham ediliyordu. Genç kız ümitsiz bir hareketle onu tabanca ile yaralamıştı.

Graham'ın yüzündeki ifade birden değişti.

Barlow kulaklarına inanamıyordu. İhtiyar hakim çıldırmış olmalıydı. Dedikleri ile kendi durumunu bir çıkmaza sürüklüyordu. Fakat, Barlow hakimnin hiç dilinden düşürmediği bir atasözünü hatırladı: «Dürüst bir insan olarak tanınmak istiyorsanız, daima açık cevap verin.»

Komisere hayretle kekeleydi:

- Böyle bir şeyi kabul ediyormusunuz?

- Neyi?

- Fakat, bunu... (Eliyle para destelerini gösteriyordu?) Sizden para istediğini ve sizin de parayı ona verdiğinizi kabul ediyor musunuz?

- Elbette hayır!

- Ona bu parayı siz vermediniz mi?

- Ben vermedim.

- O halde, bu para nereden çıktı?

- Sualiniz beni şaşırtıyor. komiser bey. Bana ben cevap verecek. değilim.

Evin giriş kapısı tekrar vuruldu. Kimse konuşmadığı halde Graham eliyle susulmasını emretti. Koridorda, kapıyı açmaya giden Weems'in ayak sesler; işitildi. Sonra, çatlak bir sesin Mister Anthony Morell'i görmek istediği duyuldu.

Weems cevap verdi:

- Peki, beyerendi. Adınız nedir?

- Appleby! Mister Morell'in avukatıyım. Bana bu akşam saat sekizde burada bulunmamı rica etmişti. Maalesef, Londra'nın dışında arabayla gezme alışkanlığım olmadığı için yolumu kaybettim. Siz polis misiniz?

- Evet efendim. Lütfen, beni takip edin.

Weems orta boylu bir adamı oturma odasına aldığı zaman, Komiser Graham kapıda duruyordu. Mister Appleby melon şapkasını çıkarıp koltuğunun altına sıkıştırdı. Eldiven ve pardesülüydü. Başında birkaç tel saç kalmıştı. Çerçevesiz gözlüğünün altından siyah gözleri donuk bakıyorlardı.

Graham yana çekilerek Morell'in cesedini ona gösterdi. Mister Appleby'in yüzünde hafif bir kasılma oldu, derin bir nefes aldı ve birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra, acı bir sesle konuştu:

- Evet, yanlış adrese gelmemişim.

- Ne demek istiyorsunuz ?

- Yerde yatan bu adamın müşteriniz olduğunu söylemek istedim. Ya siz kimsiniz ?

- Ben muntika karakolu komiseriyim. Gördüğünüz şu şahıs, bu evin sahibi Hakim Justice Ireton'dur. (Appleby'nin selamına hakim cevap vermedi.) Mister Morell yarım saat önce burada öldürüldüğü için tahkikat yapıyoruz.

- Öldürüldü mü? (Appleby cesede bir göz attıktan sonra devam etti) Görüyorum ki parasını çalmamışlar.

- Şu üç deste paradan mı bahsediyorsunuz ?

- Elbette.

- Bu paranın kime ait olduğunu biliyor musunuz ?

Appleby hayretle komiserine baktı.

-Kime mi? Kime olacak? Elbette, Mister Morell'e ait idi!

Kanepe üzerine yığılıp kalmış olan genç kız,birden hakikatin zayıf ışığı ile yerinden doğruldu.Artık tahmin yürütmesine lüzum kalmamıştı,gerçeği biliyordu.Kalbi sıkışıyordu.O kadar tiz bir sesle konuşmuştu ki odadakiler irkildiler.

- Mister Appleby size bir soru sorabilir miyim ?
- Mister Appleby o tarafa döndü.
- Yanılmıyorsam siz Miss İreton'sunuz değil mi ?
- Hakim İreton koltuğunda kıpırdanıyordu.Genç kız bunu gördü.
- Hayır baba,konuşmama mani olamazsınız ! Daha ileriye gitmeden şimdi bir şey öğrenmeliyim.Mister Appleby,Tony çok zengin olduğunu iddia ederdi.Servetinin hakikatte ne kadar olduğunu söyler misiniz ?

- Mister Appleby güç durumda kalmış gibi yüzünü buruşturdu.

Constance ısrar etti.

- Söyleyin.Ne kadar parası vardı. ?

- Hımmm..İşleri eskisi kadar iyi gitmiyordu.Ne yaparsınız devir değişti.Fakat yaklaşık olarak yetmiş bin sterlin civarında bir servetin sahibiydi.

- Komiser dilini yutacak gibi oldu.

- Yetmiş bin sterlin ?..

- Hakim İreton'un yüzü de bembeyaz olmuştu. Ama bunu ancak Barlow fark etti.

Appleby alaycı bir sesle devam etti.:

- Belki siz de biliyorsunuz,Mister Morell.Ton, Sweets Limited adlı bir şirketin müdürüydü.Bu şirket çikolata,şeker ve ciklet gibi şeyler imal eder.Fakat,Mister Morell arkadaşları arasında alay konusu olacağını düşünerek bunu kimseye söylemezdi.Bana kalırsa, bu,utanılacak bir iş değildi.Sicilyalı babasından,ona da ticari bir kabiliyet miras kalmış olmalı ki beş kuruşsuz başladığı bir işde,dört sene içinde bu duruma geldi.Bu gördüğünüz paralar onun Miss İreton'a düğün hediyesi olacaktı.

Appleby heyecansız konuşuyordu ama bazı kulaklar için bu sözler çok manalıydı.

Constance sordu:

- Düğün mü dediniz?

- Mister Morell bugün Londra'ya beni görmeğe geldi. Bana acayip bir hikaye anlattı. Bu akşam, bu eve gelip onun maddi durumu hakkında bu evdeki bir şahsa bilgi vermemi istiyordu. Pek aklım yatmamıştı ama, ona uymak zorundaydım.

Komiser başını salladı:

- Demek buydu: :Bir dolandırıcı olmadığını isbat etmek istiyordu ...

Mister Appleby duymamış gibi devam etti:

- Ayrıca, benden bir şey daha, sayın Hakim İreton ile konuşup, kızı için iyi bir koca olabileceğine onu inandırmamı istedi. Bu çeşit garantiler vermek mesleğimizde pek görülmemiştir, zaten lüzum da kalmadı artık. Fakat, şunu rahatlıkla söyleyebilirim. Şüphesiz, Mister Morell kusursuz bir insan değildi. Fakat, çalışkan, vazifesini bilen bir insandı ve ... ve Miss İreton'a deli gibi aşıkta. Bana kalırsa, iyi bir koca olabilirdi. Fakat, maalesef ...

Genç kızın mahzunlaştığını gören Mister Appleby ilave etti:

- Sizi üzdüğüm için özür dilerim, küçükhanım.

Barlow genç kızın bayılmak üzere olduğunu anladı. Genç kız bir eliyle kanepeye tutunmuştu. Boğazı çabuk çabuk inip kalkıyordu.

Barlow genç kıza acımasına rağmen, bakışlarını bütün dikkatiyle Hakim İreton'a dikmişti.

Hakim halının bir noktasına bakıyor, gözlüğünü elinde sallıyordu. Alnında ter damlaları belirmişti.

Barlow'un zihninde biriken bir sürü hisler vardı:

Hayranlık, acıma, Morell'in ölmüş olduğunu bilmenin verdiği çirkin sevinç, üzüntü...; Fakat, başka bir düşünce yavaş yavaş hepsinin yerini alıyordu:

Budala, koca budala! Böyle bir adamı niçin öldürdün?

YEDİ

Aynı akşam, saat dokuzda doğru Jane Tennant, Tawnish'deki Esplanade Oteline arabasıyla geliyordu.

Esplanade Oteli sahil ile tepeler arasında lüks, ışık dolu bir yerdi. En alt katındaki yüzme havuzu ve onun yanındaki barı ile, müşterilerine yaz kış yüzme imkanı veriyordu. Daha sonraları, Jane Tennant sık sık bu yüzme havuzunu düşünecekti.

Fakat, o akşam, otelin holüne girip, resepsiyondan Doktor Gideon Fell'i sordu. Az sonra gelen cevapta, Doktor Fell'in genç bayanı tanımadığı halde onunla görüşmekten memnun olacağı bildiriliyordu.

Jane Tennant odasına girdiği zaman Doktoru ayağında terlik, sırtında çadır gibi bir robdöşamor ile buldu. Doktor Fell yazı masasında oturmuş, bir yandan bira içerken bir yandan da notlarını yazıyordu.

- Doktor, siz beni tanımıyorsunuz. Fakat, ben sizi çok iyi tanıyorum.

İri, hantal cüsseli Doktor Fell gözlerini kaldırdığı :zaman, karşısında yirmisekiz yaşlarında bil genç kız gördü. Pek güzel olmasa bile çekici, sakın, sıhhatli görünümlü bir genç kız. Gri gözleri, dalgalı uzun saçları vardı.

Doktor Fell bastonuna yaslanarak ayağa kalkmak istedi. Bunu yaparken, yazı makinesile bira bardağını devirecek oldu. Sonra, bir koltuğa yerleşti, genç kıızı tetkik etti. Zeki, şen bir kıza benziyordu, hoşuna gitmişti.

- Hımmm ... memnun oldum ... şey ... bir bira içer miydiniz?

Doktorun beklediğinin aksine, genç kız kabul etti.

Bu da Doktorun hoşuna gitti.

Genç kız sade bir tavırla konuştu:

- Doktor, size tamamen yabancı birinin itiraflarını dinlediğiniz oldu mu hiç?

Doktor gülmedi, ciddi bir sesle 'Zannettiğinizden daha çok oldu.' dedi.

- Önce şunu söyleyeyim. Marjorie Wills benim yakın arkadaşım olur. Şimdi evlendi. Bir zamanlar, Sadbury'deki zehirlenme hadisesinde ona yardım etmişsiniz. Şimdi sizi minnetle anıyor. Dün akşam, Hakim Ireton'un kızı Constance sizin bu otelde kaldığınızdan bahsetmişti. Şimdi sorayım: Bir parça da benim dertlerimi dinlemek ister miydiniz?

Doktor Fell cevap olarak ayağa kalktı, masasının üzerindeki kağıtları topladı. Yazı makinesinin kapağını kapamak istediye de, kalın parmakları bu işin üstesinden gelemiyordu. Genç kız kapağı onun elinden alıp yerine taktı.

Doktor söylendi:

- Eninde sonunda, bu uğursuz kapağı parçalayacağım. Şimdi sizi dinliyorum.

Genç kız güçlülle gülümsedi:

- Nereden başlayacağımı bilemiyorum ...

- Niçin?

- Oh, içiniz rahat olsun, bir suç filan işlemiş değilim! Sadece, çok güç bir durumdayım ...

- O halde, bunu hayali bir meseleymiş gibi anlatın.

--- Pekala... (Genç kız gözlerini eğip biraz sustu ve düşündü.) Farzedelim ki bir genç kız , adına X diyelim - bir erkeğe aşık olmuş olsun... Oh ! Doktor, bütün bunlar size gülünç gelecek! ...

Doktor Gideon Fell samimi bir sesle 'Fakat, hiç de değil' dedi.

- Bu genç kız, yani X, bir avukata ... şey, bir erkeğe aşık.

- Avukat diyelim. İşimiz daha da kolay olsun.

- Pekala, bu avukata da Y diyelim. Fakat, bu Y başka bir kıza aşık. Ona da Z diyelim. Bu Z çok güzel bir kız, X ise güzel değil. Z çok genç, X ise neredeyse otuz yaşına merdiven dayamış, Buraya kadar her şey normal.

- Mesele daha sonra güçleşiyor. Z başka bir erkeğe, bir Kazanova'ya aşık oluyor ve onunla nişanlanıyor.

Doktor Fell başını eğdi, bir şey demedi.

- Fakat, X öyle düşünüyor ki bu Y aslında Z yi sevmemektedir ve hiçbir zaman sevmedi. Bu Z ona layık bir kadın değil. Eğer, bu sarışın Z, Kazanova ile evlenirse Y kısa zamanda onu unutacaktır. Ve kalbi boşalacak, belki de X e bir yer açılacaktır.

- Anlıyorum.

- Şu halde, X bu evlilikten çok memnundur, Z ile Kazanova'nın kısa zamanda evlenmesinden başka bir şey arzu etmez, değil mi?

- Elbette.

- Ne yazık ki X bu Kazanova hakkında bazı uygunsuz şeyler biliyor. Bu adamın kötü ahlaklı olduğunu keşretmiş bulunuyor. Beş sene önce, bir şantaj hadisesine adının karıştığını biliyor. Bu bilgileri sadece mahkemede söylenenlerden ibaret değil. Eğer bu mesele açıklanırsa, Z istediği kadar ona a.şık olsun, hemen onunla alakasını kesecektir.

Sonra, Jane komedi oynamayı bıraktı:

- Doktor, bu cebir oyununu daha fazla sürdürmek: lüzumsuz,Herhalde,bu şahısların kim olduğunu çoktan biliyorsunuz. X benim, Y Fred Barlow Z Constance İreton ve Kazanova ise Anthony Morell, diğer adıyla Antonio Morelli'dir.

Uzun bir sessizlik oldu. Sadece,şişman doktorun gürültülü nefes alışığı işitiliyordu. Jane devam etti:

- Şimdi şunu. bilmem lazım: Ne yapmalıyım?

Fred Barlow'u seviyorum. Fakat, Constance da çok iyi arkadaşımıdır. Onun bu Morell ile evlenmesine de göz yumamam. Eğer, ona vaziyeti açarsam, hatta Cynthia Lee ile yüzleştirim bile sonunda Constance benden nefret edecektir. Fred Barlow da öyle yapacaktır. Üstelik, ona acıdığı için, eskisinden daha fazla bağlanacaktır. Çarşamba günündenberi, Constance ve Morell benim evimde kalıyorlar. Bir hal yolu bulmak için neredeyse aklımı oynatacağım.

Doktor Fell ayağa kalkıp odada gezindi. Yüzündeki endişeli ifadenin sadece Jane Tennant'ın anlattıklarından ileri gelmesi imkansızdı. Bira bardağı getirmek için içeri giren garsonu bile farketmedi.

Garson gittikten sonra Jane ve Doktor Fell karşılıklı bakiştilar.

- Himm ... oldukça nazik bir mesele ...

- Ben de öyle düşünüyorum, doktor.

- Üstelik, bir de ... (Sözünü tamamlamadı)Söyler misiniz: Çarşamba günü Morell size misafir geldiği zaman sizi tanıdı mı?

- Hayır. Beni daha önce hiç görmemişti ki ...

- Fakat, az önce Cynthia Lee'den bahsettiniz.

- Oh! Ben Morell'i şahsen görmüş değilim. Onun şantaj yaptığı Cynthia Lee benim mektep arkadaşımıdır. Muhakeme sırasında, fırsat buldukça benim evime gelir, bana detlerini söylerdi, Bana hadiseyi en geniş şekilde anlattı. Kendim mahkemede şahitlik yapmadım.

- Merakımı bağışlayın?: Bana Morell ile Cynthia arasında olanlar hakkında biraz daha bilgi verir misiniz? Bunu sebepsiz yere istiyor değilim.

- Siz bu hadiseyi biliyor musunuz?

- Eh ... Şöyle böyle.

- Morell, genç kız kendisiyle evlenmezse onun mektuplarını babasına göstermekle tehdit etti. Cynthia da bir tabanca tedarik edip onu öldürmeye teşebbüs etti. Morell bacağından yaralandı.

- Öyle mi?

- Polis Cynthia aleyhinde adli takibat yapmak istemiyordu. Fakat bu, Morell denen iblis, intikam arzusuyla, şikayetçi oldu ve dava açıldı. Morell genç kızın, ceza göreceğini ümit ediyordu. Fakat, beklediği olmadı. Mahkeme bir punduna getirip Cynthia'yı beraat ettirdi.

Moreli öfkeden ne yapacağını bilmiyordu. Hatta genç kızın kullandığı tabanca bile ortadan kaybolmuştu. Mahkemeye delil olarak sadece Cynthia'nın evinde bulunan bir kutu, aynı kalibreden tabanca mermisi getirilmişti. Jüri azaları ortada bir şeyler döndüğünü hissetmişlerdi ama, genç kıızı beraat ettirmek zorunda kaldılar.

Jane gülümsedi. Şimdi çekingenliği tamamen kaybolmuştu.

- Karar okunduğu gün mahkemede kıyamet koptu. Morell gazaba gelmişti. Yanında duran mermi kutusundan bir mermi alıp ortaya fırladı. Tiyatroda gibi bağırdı: «Gidiyorum! Fakat, bu mermiyi İngiltere'de adalet olmadığının bir delili olarak saklayacağım. Birgün gelecek, hepimizin gerçek yüzünü ortaya dökcek kuvvete sahip olacağım!»

- Sonra?

- Hakim Wythe ona, susmazsa mahkemeye hakaret suçundan tevkif ettireceğini ihtar etti.

Jane biradan bir yudum aldı.

- Bütün herkes Cynthia'nın tarafını tutuyordu ...Size ancak iki üç kişinin bildiği bir şeyi söyleyebilirmiyim?

- Hımm ... Her insan böyle bir sırta ortak olmak ister.

- Sir Charles Hawley'i tanır mısınız?

- Şimdi hakimlik yapan şahıs mı?

- Evet.O zamanlar meşhur bir avukattı.Cynthia'nın müdafaasını üzerine almıştı. Aynı zamanda bir aile dostuydu. Size bahsettiğim tabancayı Sir Charles ortadan yoketti. Tabancayı kendi evinde sakladı. Sonraları,bu tabancayı onun evinde defalarca gördüm. Ives-Grant marka, 32 kalibrelik bir tabahcaydı. Kabzasında,çaki ile,(X) işareti kazılıydı... Doğrusu; Sir Charles böyle hareket etmekle suça ortak oluyordu ama,. . Her neyse fazla konuştum.!

Doktor Fell düşünceli bir tavırla «Hayır,» dedi. «Sizinle aynı fikirde değilim. Fakat, az önce bana,bildiklerinizin sadece mahkemede söylenenlerden ibaret olmadığını söylemişsiniz. Başka ne biliyorsunuz ?»

- Cynthia babasının imzasını taklit ederek, her ay bankadan para çekip Morell'e veriyordu,

- Sizce, bir kadın hiç böyle yapmaz mı?

-Yapar ama, Morell gibi bir adam için yapılmaz

- Halbuki, bu Miss Lee onu sevmişe benziyor.

- Evet..Zavallı kız onu seviyordu.

- Şimdi onun ne olduğunu biliyor musunuz ?

Jane'in yüzü mahzunlaşmıştı.

- Ne tuhaf,Cynthia bu civarlarda bir klinikte bulunuyor.Oh!Yanlış anlamayın, aklını kaybetmiş değil.fakat, daha önceden de bir parça nevrastenik bir kızdı.Bu hadise onu iyice sarstı.

Jane sustu sonra,kendi kendine mırıldandı.

- Ne yapmalı?

- Bana itimadınız var mı ?

- Elbette neye karar verdiniz?

- Açıkçası, ben de henüz bilmiyorum. Herşeyden önce,size şunu sorayım.Bana Mister Morell hakkında söylediklerinizin doğru olduğunu garanti edebilir misiniz ?

Genç kız cevap olarak çantasını açıp bir defter ve bir kalem e çıkardı. Defterinden kopardığı kağıdın üzerine bir şeyler yazıp doktora uzattı. Doktor Fell okudu: Sir Charles Hawley, Cleveland Road, 18, Londra.

- Söylediklerimin doğruluğunu ancak Sir Charles size garanti edebilir. Onunla görüşün, fakat sakın benim adımlı vermeyin!

Tam o anda, telefon çaldı.

Dr.Fell ayağa kalkıp ahizeyi aldı. Telefonda konuşmasını pek beceremezdi:

- Allo! Kimsiniz? Graham mı? Ah! Siz misiniz, Komiser ?Nasılısınız? Ne dediniz?

Doktor Fell'in ağzı açık kalmıştı. Eliyle ahizeyi örtüp Jane'e döndü:

- Anthony Morell öldürülmüş!

Jane şaşkınlıktan, eline almış olduğu pudra kutusunu düşürdü. Yüzü bembeyaz oldu. Bir an, duvardaki saatin tik takları odayı doldurdu.

Doktor Fell konuşmasını sürdürdü:

- Ireton Köşkünde mi? Bir saat önce, ha? (Duvardaki saate baktı.) Olur şey değil!

Jane Tennant konuşmayı dinleyebilmek için kulak kabartmıştı.

- Demek Hakim böyle diyor? Anlıyorum... Tabancanın markası ve kalibresi nedir ?

Cevap birkaç saniye sonrageldi. Doktor gözlerini .Iri iri açarak Jane'e baktı.

- Anlıyorum... Evet.(Doktor sesine tabii bir ifade veriyordu) Tabancanın üzerinde hususi bir işaret filan var mıydı? Nasıl?

Doktor Fell komiseri bir müddet daha dinledikten sonra cevap verdi:

- Elbette, Komiser! Size yardım etmeye hazırım.Birazdan geliyorum.

Ahizeyi kapatan Doktor Gideon Fell uzun müddet başı öne eğik durdu.

SEKİZ

Ireton Köşkünün oturma odasında Mister Appleby az önce anlatmış olduğu şeylerin odadakilerde bomba tesiri yapacağını hiç düşünmemişti. İlave etti:

- Herhalde, bütün bunları siz de biliyordunuz.Mister Morell'in zengin bir adam olduğu herkesin malumu ...

Hakim başını eydi: «Biliyordum.» dedi. Komiser rahat bir nefes aldı.

Hakim soğuk bir sesle devam etti:

- Daha doğrusu, Mister Morell bana bunun böyle olduğunu söylemişti. Bu akşam zengin olduğunu isbat etmek için buraya gelecek ve kızıma hediye olarak, vermeyi kararlaştırdığı üçbin sterlini getirecekti. Bunu size daha önce söyledim mi? Hatırlayamıyorum, komiser bey .

Graham doğruladı:

- Söylediniz, Sir! Elbette söylediniz!

- O halde, lütfen bunu notedin. İlerde işinize yarayabilir ... Mister Barlow!

- Evet, efendim?

- Kızım fenalık geçirmek üzere. Onun, bu tatsız konuşmaları daha fazla dinlemesini uygun bulmuyorum. Eğer komiser bir mahzur görmüyorsa, lütfen kızımı başka bir odaya götürün. İyileştikten sonra da, arabanızla onu evine bırakmanızı rica ediyorum.

Fred'in uzattığı eli almadan önce, Constance bir an durakladı. Barlow'a kalırsa, genç kızın odadan çıkarılması şart olmuştu. Eğer, Constance ağzını açacak olursa, hakimın yalanları pek uzun ömürlü olmazdı.

Constance kapıda bir an durup geri dönmek istedi. Barlow gözleriyle ona bir ihtarda bulundu. Kapı henüz kapanmıştı ki diğerleri onun hıçkırarak ağladığını işittiler.

Hakim Ireton'un yüz hatları gergindi.

- Bu olanlar için affınızı dilerim, beyler ... Komiser boğazını temizlerken, Mister Appleby de yerdeki halıyı tetkik ediyordu.

Hakim devam etti:

- Biz bahsimize dönelim. Siz, Bay?.

- Appleby ...

- Evet, Mister Appleby. Siz benim dediklerimi doğrulayabilirsiniz sanırım. Mister Morell bugün sizi görmeye geldiği zaman size ne dedi?

Appleby düşünüyordu. Fakat, onun, içinden güldüğünü zanneder gibi oldu.

- Bana ne mi dedi? Humm .Bana Hakim Ireton'a bir şaka yapacağını söyledi. ..

- Şaka mı?

- Ne demek istediğini ben de anlayamadım. Başka bir şey daha hatırladım şimdi. Dediğine bakılırsa, düğün hediyesinin miktarını Hakim Bey kendisi tesbit etmiş. (Hakime döndü.) Size,

daha yüksek bir meblağı . kabul ettirebilmek için çok uğraşmış, fakat siz daha fazlasını kabul etmemişsiniz.

- Öyle mi? Bunda tuhaf olan nedir?

- Ben..şey ...

- Sizi şaşırtan nedir, Mister Appleby? Bana kalırsa düğün hediyesi olarak üçbin sterlin oldukça iyi bir para.

- Aksini iddia etmiyorum, Sayın Hakim. Fakat ..herneyse, bırakalım bunları!

- Mister Morell size başka birşey demedi mi?

- Hayır. Şimdi, müsaade ederseniz, şunu sorayım: Müşterimin katili kim olabilir? Bir fikriniz var mı? Olup bitenleri bilmeye hakkım var.

Komiser ona baktı:

- Biz de, bu hususta sizin bize, yardımcı olacağınızı ümit ediyorduk, Mister Appleby.

- Ben mi? Nasıl?

- Mister Morell'i iyi tanırıyorsunuz, değil mi?

- Bir bakıma, evet ...

- Sizce, düşmanları var mıydı? Zira, cebindeki para alınmadığına göre bir serseri tarafından öldürülmüş olamaz.

- Hımm... Evet. Mister Morell'in hususi hayatını size açamam, fakat iş hayatında, bir kaç düşmanı vardı. (Appleby dalgınlaştı:) Dediğim gibi, kusursuz bir insan değildi.İcabında çok cömert olabiliyordu. Zaten şu para da bunu isbat ediyor. Fakat birisi ona oyun oynamış veya haksızlık etmişse, intikam alabilmek için akıl almadık planlar yaparlardı. (Hakime baktı:) Siz bunu iyi bilirsiniz,' Sir.

- Niçin bilecekmişim?

Appleby güldü: «Sözlerimi yanlış anlamayın. Hakimlik tecrübenizden dolayı, böyle durumlarla çok karşılaşmış olabileceğinizi söylemek istemiştim.»

- Olabilir.

- Ayrıca, beş sene kadar önce, Mister Morell'in başından üzücü bir gönül meselesi geçti. ..

Graham onun sözünü kesti:

- Bir genç kıza şantaj yapma teşebbüsünden mi bahsediyorsunuz?

Appleby şaşırmıştı, fakat tatlı bir sesle cevap verdi.

- Bu mesele o kadar basit değil, komiser bey! Belki, delikanlının lehinde söylenecek şeyler de var.

- Ben onu bilmem. Yani, bu genç kızın ona kin beslediğini mi düşünüyorsunuz?

- O mesele hakkında pek bilgi sahibi değilim.Bunları düşünmek sizin vazifeniz .

- Fakat, az önce Mister Morell'in iş hayatındaki düşmanlarından bahsettiniz. Bunlar kimlerdir?

Appleby kaşlarını çattı:

- Beni laf taşımak gibi bir suç altına sokmayın, lütfen. Herhalde, Mister Morell'in ticari defterlerini karıştıracaksınız. O zaman, bir sürü isim ve bilgi bulacaksınız. Gerisini düşünmek size ait. Size ancak bu kadarını söyleyebilirim.

Graham gittikçe bir çıkmaza gittiğini, aradığı işi çözecek yola hala giremediğini görüyordu. Ümitsizliğe kapılmamak elde değildi.

- Demek ki müşterinizin bu akşam buraya geleceğini biliyordunuz. Sizce, bunu başka bilen var mıydı?

- Bilmiyorum. Bu mümkündür, zira Mister Morell ağzı sıkı bir' adam değildi.

- İyi düşünün, Mister Appleby. Bize faydalı olabilecek başka bir şey bilmiyor musunuz?

Appleby biraz düşündü:

- Mister Morell yazıhanemden ayrılırken ona şu'nu söyledim: «Mademki ikimiz de bu akşam oraya gideceğiz, birlikte gidelim. Sizi arabamla götürebilirim.» O bunu kabul etmedi: «Hayır. Sizden önce, Mister Ireton ile baş başa görüşmek istiyorum. Londra'dan dördü

beş geçe kalkan trene bineceğim, Belki, trende Mister Ireton'u da görürüm. Zira, bana bugün Londra'ya ineceğini söylemişti. Bilmiyorum, bu dediklerimin size faydası olur mu?

Graham hızla hakime döndü:

- Bugün Londra'ya gittiniz mi Sir?

- Evet ...

- Niçin gittiğinizi sorabilir miyim?

Hakim Ireton, sabrı taşmış gibi yüzünü buruşturdu.

- Cumaertesi günleri Londra'ya gitmek adetimdir» dedi.

- Şüphesiz öyledir, ama ...

- Bunda ısrar edecek ne var, anlamıyorum? Biraz alışveriş yaptıktan sonra azası olduğum kulübe uğradım Trende Mister Morell'i görmüş değilim. Sadece, Londra'da arkadaşım Sir Charles Hawley ile bir öğle yemeği yedim. Dönüşte de saat ikibuçuk trenine bindim.

Graham içini çekerek avukata döndü:

- Bir sual. daha, Mister Appleby: Masanın üzerindeki bu tabancayı daha önce gördünüz mü? Tabancayı elinize alabilirsiniz.

Appleby silahı eldivenli eline alıp dikkatle baktı, evirip çevirdi.

- Hayır, hiç görmedim, Zaten, bu oyuncaklar hep birbirine benzerler. Görüyorum ki seri numarası sllinmiş.

- Bu tabanca Mister Morell'e ait olmasın? Appleby şaşırdı:

- Niçin? Sanmam, zira ateşli silahlardan nefret ederdi. Bana ...

- Bir dakika! ..

Appleby suç işlemiş gibi geri çekildi. Fakat, Graham daha önce gözünden kaçan bir şey keşfetmişti. Tabancayı Appleby'nin elinden alıp ışığın altında dikkatle baktı. Tabancanın kabzasına çakı ile bir (X) işareti kazılmıştı.

- Bunun bir manası olabilir.

- Hakim oturduğu yerden söylendi.

- Veya olmayabilir.

Odadakilerin hiçbiri kapı kolunun döndüğünü görmediler. Başından beri konuşulanları kapıdan dinlemekte olan Fred Barlow kapıyı yavaşça örttü ve koridoru sessizce geçerek yatak odasına girdi.

Hakimin yatak odası karanlıktı. Bir koltuğa büzülmüş olan Constance karanlıkta, pencerenin önüne oturmuştu. Burnunu çekerek hıçkırıyordu. Yatak odasının mobilyaları da bu evin eski sahibi Kanadalı Mister Johnson'dan kalmıştı.

Genç kız Barlow'u görünce dışarı çıkmasını haykırdı. Sonra, fikrini değiştirdi:

- Hayır, burada kalın! O kadar bedbahtım ki ölmek istiyorum.

Barlow elini genç kızın omuzuna koydu:

- Biliyorum. Ben de çok üzuldüm, Constance.

- Yalan söylüyorsunuz! Siz Tony'den nefret ediyordunuz!

- Onu sadece bir kere gördüm, Constance.

- İnkâr etmeyin, ondan nefret ediyordunuz.

Barlow kalbinin sıkıştığını hissetti:

- Pekala, diyelimki ondan nefret ediyordum. Bir bakıma, onun ölmüş olması sizin için iyi oldu.

- O sizden kat kat değerli bir insandı!

- Olabilir. Yine de, ölmesi sizin için iyi oldu.

Fakat, genç kızın hisleri her an değişiyordu. Hırsıyla yumruklarını sıktı:

- Ah! Ne kadar budala bir adamdı! Niçin bu kadar parası olduğunu söylemedi? Niçin babama ve bana, kendisini bir dolandırıcı gibi göstermeye kalktı? Fred ...

- Evet?

- Sizce, onu babam mı öldürdü?

- Şşşt!

Yatak adasının da, oturma odası gibi üç tane teras kapısı vardı. Dışarda gezinen polis memuru Weems'in ayak sesleri işitiliyordu.

Constance korku içinde fısıldadı:

- Bizi işitemez, değil mi?

- Yavaş konuşursanız, hayır.

- O halde, söyleyin: Onu babam mı. .. ?

- Bakın Constance, bana itimadınız var mı? Genç kız gözlerini iri iri açarak «Tabii , dedi.

- Eğer, şu anda babanız henüz tevkif edilip karakola götürülmediyse, bu yalnız onun ezici bir şahsiyeti olduğu içindir. Anlıyor musunuz?

- Ben ...

_ Babanız Komiseri sanki hipnotize etmiş durumda. Morell'in zengin bir adam olduğunun ortaya çıkması şimdilik onun işine yaradı. Siz de gördünüz: İfadesini nasıl birden değiştirdi. Hayran kalmaktan kendimi alamadım. şimdi Graham'a rahatça şöyle diyebilir: «Ben zengin bir adam değilim. Kızımın masraflı isteklerini tatmin edebilecek öyle bir damadı öldürmem için bir sebep var mı?»

Constance tekrar ağlamaya başladı.

- Böyle konuştuğum için özür dilerim, fakat babanıza yardımcı alabilmeniz için bunları bilmeniz lazım. Zira, onun dediklerini sizin de doğrulamanızı isteyecekler.

- O halde, babamın suçlu olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?

- Muhtemelen onu tevkif edeceklerdir. Söyledikleri birer birer kontrol edilmeye başlanacaktır. Bilhassa, oturma odasında adam öldürülürken mutfakta bezelye açma hikayesini. Buradaki tuhaflığı görebiliyorsunuz değil mi?. Zannedersen, hayır.

- Herkes sizin kadar zeki değil!

- Haydi, Constance! Kavga etmeyelim.

- Gidin başımdan! Siz de babamı terkediyorsunuz.

- Fakat, hayır! (Barlow elinden geldiği kadar sabırlı olmaya çalıştı.) Beni iyi dinleyin: Babanız ve ben, daima kanunlara zıt taraflardan bakmışızdır. Babanız büyük bir adamdır. Bana meslek hayatımda yapmış olduğu yardımlarını asla unutamam. Fakat, onun bana öğretmeye muvaffak olamadığı birşey var: Ceza gören adamı hor görmek. Sırf zayıf olduğu için mücadele edemeyen, tahsilsiz olduğu için konuşmasını beceremeyen insanları hakir görmeyi bana öğretmedi. Tıpkı, Lypiatt gibi zavallıları... Karar okunurken Lypiatt'ın yüzünün ne hale girdiğini hatırlıyor musunuz?

Constance başını öne eğdi ve cevap vermedi.

- Constance. adalet dağıtmakla vazifeli insanların duygusuz oluşundan nefret ediyorum. Onlara kalırsa, bir adamın bir suçu ne sebepten işlediği mühim değildir. Çalmış mı? Karnı acıkmış mühim değil, ceza görmelidir. Ben bunu kabul etmiyorum. Benim için bir adamın suç işlemedeki sebep gözönüne alınmalıdır. Çalmasının sebebi karnı acıkmış olması mı? O halde, beraat etmelidir.

- Fred Barlow, konuştuklarınızdan bir şey anlamıyorum.

Barlow hafifçe güldü:

- Özür dilerim, saçmalamaya başladım. Hepimiz bu hadisenin tesiri altındayız .

- Fakat, ne anlatmak istiyordunuz?

- Şunu: Babanıza elbette yardım etmek isterim.

Fakat, korkarımki o kimsenin yardımını kabul etmeyecektir.

- Niçin?

- Çünkü, kendisinin de yanılabilceğini asla kabul etmez.

Dışarda, bir otomobilin farları yolu aydınlattı. Barlow bunun, Exeter'den gönderilen fotoğrafçı ile parmak izi mütehassısı olduğunu anladı. Constance'ın bileğindeki fosforlu saate baktı: 9.25.

- Şimdi, ne yapacağınızı size söyleyeyim. Önce bütün enerjinizi toplayacak ve babanızın bütün dediklerini doğrulayacaksınız. Sizin rolünüz bu. Babanıza layık bir kız olmak istiyorsanız bu rolü iyi oynamalısınız. Daha sonra, size sorulara şöyle cevap vereceksiniz.

Barlow genç kızla uzun uzadıya konuştu. Anlayıp anlamadığını kontrol etmek için tekrar ettirdi. O bitirdiği zaman Constance söz aldı:

- Sualime cevap vermediniz, Fred. Babam suçlu mu?

- Açıkçası, ben de henüz bir karar veremiyorum.

Constance karanlıkta hafifçe doğruldu.

- Fred!

- Ne var?

- Ben, bunu babamın yaptığını biliyorum.

DOKUZ

Fred'in yüz hatları kasıldı. Karanlıkta Constance'in yüzünü seçmeye çalıştı.

- Yoksa ... Babanızı bu işi yaparken gördüğünüzü mü söylemek istiyorsunuz?

- Evet!

Barlow eliyle susmasını işaret etti. Dışarda, yeni gelen polisler Weems ile konuşuyorlardı. Barlow koridora açılan kapının yanına gidip hafifçe araladı. oturma odasının kapısı da yarı aralıktı ve Komiser Graham'ın kalın sesi duyulabiliyordu:

- Sizi daha fazla tutmayacağım, Mister Appleby. Londra'ya dönebilirsiniz. Fakat, bize adresinizi bırakın.

Mister Appleby'nin sesi anlaşılamadı. Sonra, Komiser Graham konuştu:

- Hayır, bu para destelerini götüremezsiniz, Mister Morell'e ait olduğunu kabul ediyorum. Fakat, tahkikatımız için bize lazım, İyi akşamlar! .. Ah! Girin çocuklar!

Mister Appleby asık bir çehre ile şapkasını giyip, üniformalı iki polisin önünden geçti.

Graham emirlerini dağıttı:

- Önce, telefon üzerinde parmak izi olup olmadığına bakın. Ben birazdan Esplanade Oteline telefon edip bir ahabımı arıyacağım. (Hakime döndü.) Ne dersiniz, Sir? Doktor Gideon Fell'i buraya çağırmakla iyi eder miyiz?

- Siz bilirsiniz. Fakat, kötü bir satranç oyuncusudur o!

Barlow hakimın sesindeki kibirli ifadeyi işittiği zaman, çok yakın bir felaketi seziyormuş gibi ürperdi. Kapıyı örtüp Constance'in yanına geldi.

- Şimdi, ne demek istediğinizi anlatın bakalım.

- Anlatacak bir şey yok. Tony'nin buraya geldiğini gördüm.

- Yani, onunla konuştunuz mu?

- Hayır, sadece gördüm.

- Saat kaçtı?

- Tahminen sekizi yirmibeş geçiyordu.

- Nasıl oldu bu

- Tony sahildeki asfalt yoldan yürüyerek geliyordu. Beni görmeden yanibaşımdan geçti.

- Siz nerede idiniz?

- Ben ... Ben bahçe kapısının yan tarafında, tahta perdenin altına büzülmüştüm.

- Niçin?

- Tony'nin beni görmesini istemiyordum. (Constance'in sesinde kızgınlık ve korku vardı.) ödünç aldığım otomobil beni Horseshoe Körfezinin öbür tarafına. kadar, sizin sayfiye evinizin yakınlarına. getirmişti. Orada, birden arabanın benzini bitti.

- Öyle mi?

_ Önce, sizin kapınızı çalıp yardım istemeyi düşündüm. Fakat... Sizin bu meseleye karışmanızı istemiyordum. Yürüyerek buraya kadar geldim. Tam bahçe kapısının önüne

gelmiştim ki Tony'nin yoldan geldiğini gördüm. Bulunduğu yerde bir sokak lambası vardı, onu hemen tanıdım. Fakat, beni görmesini istemiyordum. Onunla hesaplaşmak için, önce babamın evine girmesini bekliyordum. Anlıyor musunuz?

- Evet. Devam edin.

- Tony kapıyı geçip bahçeye girdi. Fakat, evin giriş kapısına gideceği yerde çimenlerin üzerinden oturma odasına girdi... Niçin bana öyle bakıyorsunuz?

- Çünkü şu ana kadar dedikleriniz babanızın ifadesini haklı çıkarıyor. Bu, iyiye alamet!

Constance'ın gözleri irileşti:

- Hakikaten de öyle, değil mi?

- Evet. Sonra ne oldu?

- Oh! Bilmiyorum. Sadece, içerde biri elektriği yaktı.

- Oda daha önce karanlık mıydı?

- Sadece, küçük masa lambası yanıyordu. Tavandaki avize sönmüştü. Hemen yanlarına gitmek istemiyordum. Yolu geçip deniz kıyısına indim. Orada, kumların üzerine oturdum. Kendimi, çok yalnız hissediyordum. Sonra, birden silah sesini işittim. Ne olduğumu anlamıştım. zannettiğiniz kadar budala değilim ben.

- O zaman ne yaptınız?

- Olduğum yerde bir iki dakika dehşet içinde kalakaldım, Sonra, yola çıktım ve eve doğru yürüdüm.

Barlow fikirlerini bir düzene koymaya çalışıyordu:

- Bir dakika! Deniz kıyısında evi görebiliyor muydunuz?

- Hayır!

- Demek ki birisi Morell'i takip ederek peşinden girmiş olabilir. Bir el ateş ettikten sonra da, size görünmeden tekrar geldiği yerden çıkıp gitmiş olabilir, değil mi?

- Evet, bu mümkün.

- Pekala, devam edin.

- Yere eğilip, iki buklüm, çimenleri geçtim ve pencerenin yanına geldim. İçeri bir göz attım. 'Tony yerde yüzükoyun yatıyordu. Babam da, az önce gördüğünüz koltukta, elinde bir tabancayla oturuyordu. Çok korkmuş bir hali vardı. Hepsi bu kadar. .

Uzun bir sessizlik oldu.

Barlow cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Sonra, tatlı bir sesle konuştu:

- Bakın, Constance: Anlamadığım bir şey var.

- Nedir o?

- Silah sesini işitmenizle, pencereden bakmanız arasında ne kadar bir zaman geçti?

- Oh! Kati olarak nasıl bilebilirim ki? Belki iki dakika, belki daha da az ...

- Peki. Pencereden bakıp odadaki manzarayı gördükten sonra ne yaptınız?

- Bahçe kapısına döndüm. Ne yapacağımı bilemiyordum, Orada, tahta perdenin yanına çöktüm ve ağlamaya başladım. Polisle beraber geldiğiniz zaman oradaydım.

Barlow başını salladı. Sigarasından bir nefes alırken, Constance'ın söylediği bir cümleyi düşünüyordu: 'Çok korkmuş bir hali vardı,' Suçsuz bir insanın davranışı mıydı bu? Fred Barlow karar veremiyordu.

- Farkında mısınız: Söylediklerinizin hepsi babanızın hikayesini doğruluyor?

- Nasıl?

- Babanız Morell'i evden içeri kendisinin almadığını söylemişti. Siz de bunu söylediniz. Babanız tabancayı yerden aldıktan sonra, koltuğa oturup uzun müddet öyle kaldığını söylemişti. Bu da sizin dediklerinize uyuyor.

- Evet ... Evet.

- Evet mi? . O halde niçin cinayeti babanızın işlediğini bildiğinizi söylüyorsunuz? Nasıl bu kadar kati konuşabilirsiniz? Yanılmıyorsam, bu akşam babanızla karşı karşıya gelir gelmez, katilin o olduğunu biliyormuş gibi konuştunuz. Niçin?

Cevap gelmedi.

- Constance, bana bakın! Pencereden baktığınız zaman, bana söylemediğiniz bir şey mi gördünüz?

- Hayır.

- Emin misiniz?

- Fred Barlow, burada oturup sizin beni sorguya çekmenize boyun eğecek değilim! Sizden korkmuyorum. Burası mahkeme salonu değil. Size hakikati söyledim. Eğer bana inanmıyorsanız, gidin başımdan! Gidin de Jane Tennant'a kur yapın!

- Allah aşkına, Jane Tennant'ın bununla ne alakası var?

- Bilmem.

- Burada, babanızdan bahsediyoruz. Nçin, ikide birde Jane Tennant'ı işe karıştırıyorsunuz?

- Bu kız size deli gibi aşık. Tabii, siz farkında değilsiniz, öyle mi?

- Hayır. Tekrar edeyim ki babanızdan konuşuyoruz. Constance, bana hakikati mi söylediniz?

- Evet, bütün hakikati!

Barlow'un sigarasının ucu kızarıp söndü.

- O halde, bunu Komiser Graham'a da söyleyebilirsiniz. Anlattıklarınız kat'i bir delil sayılmaz, üstelik hakimın kızı olduğunuz için şüpheli de görülebilir. Fakat, bir faydası olacaktır. Şimdi ...

- Şşşt! Dinleyin!

Evin duvarları ince yapılmış olmalıki oturma odasındaki bir münakaşa gürültüsü buraya kadar geliyordu. Tam o anda, bir bağırma ve küfür sesleri işitildi. Bundan polisin enteresan birşey keşfettiğini anlamak kolaydı. Barlow sigarasını ayağıyla ezip kapıya koştu.

Oturma odasının ardına kadar açık olan kapısından, çekinmeden baktı. Fakat, kimse ona dikkat etmiyordu.

Morell'in cesedi eski yerinde duruyordu. Fakat, fotoğrafı çekildikten sonra sırtüstü çevrilmişti. Telefon tekrar masanın üzerine konulmuş, ahize kapatılmıştı. Devrik sandalye doğrultulmuştu. Graham, Weems ve diğer iki polis ceset ile yazı masası arasındaki yerin etrafında toplanmışlar, halıya bakıyorlardı.

Exeter'den gelen adamlardan biri konuştu:

- Ben doğdum doğal bu mintıkada yaşadım. Karış karış her toprağını bilirim. Fakat, böyle bir şey hiç görmedim.

Komiser kaşlarını çattı:

- Ben burada bir tuhaflık göremiyorum. Sadece bir parça kum var yerde.

- Evet ama, alelade bir kum değil bu! Weems söz aldı:

- Şu dışardaki yolun ötesinde tonlarca kum var!

Üstünüzün kumla dolmasını istiyorsanız, çıkıp deniz kıyısında gezinmeniz kati. Zaten, cesedin pardesüsü de kum içinde ...

Exeter'li polis ona çıkıştı:

- Saçmalama, Albert. Bu kum buraya nasıl yığılmış olabilir?

Komiser Graham geri çekilince, Barlow manzarayı gördü:

Halının üzerinde, o zamana kadar ceset tarafından örtülen kısımda ufak bir kum yığını vardı. Birkaç kum tanesi de Morell'in pardesüsüne yapışmıştı. Kum açık kırmızı rengi ile göze çarpıyordu.

Exeter'li polis ısrar ediyordu:

- Bu kırmızı kumdan bu mintakada hiçbir yerde yoktur. Beyaz olmayan bir kum tanesine bu bölgede rastlayamazsınız.

Graham homurdandı. Weems «Hakikaten de öyle!» diye doğruladı.

- İki ihtimal var: Ya ölen adam, nereden bulmuşsa, bu kumu beraberinde getirdi. Yahut da, katil önce kumu yere döküp sonra kurbanını buraya devirdi.

Graham Exeter'li polis bu uzun konuşmasına kızdı:

- Gevezelik istemem! Unutmayın, ben sizin üstünüzüm.

- Pekala. Ben faydası olur diye konuştum. Şunu da söyleyeyim: Bu odada, başka hiçbir yerde kum yok. Tom ve ben her tarafı aradık.

Graham sakinleşti: «Peki ama, niçin lıalının üzerine kum serpilmiş olabilir?»

Odanın öbür ucunda, Hakim Ireton ağzındaki püroyu çıkarıp dumanını havaya savurdu. Hiçbirşeyle alakalanmıyor gibiydi. Dışardan onu gözetleyen Barlow, bu kum meselesini onun da merak ettiğinden emindi.

Graham tekrar etti:

- Soruyorum size: Niçin kum serpildi? Polis güldü:

- Bilemem, komiserim. Bu sizin işiniz Bizim başka yapabileceğimiz bir şey var mı?

Komiser düşündü:

- Hayır. Bu fotoğrafları yarın bize gönderirsiniz, Bir dakika! Parmak izleri ne netice verdi?

- Ölü'nün parmak izleri telefonda ve ahize üzerinde tesbit edildi. Ayrıca, masanın ve sandalyenin üzerinde de onun parmak izleri var. Bundan başka, sadece ihtiyar beyefendinin parmak izleri odanın her tarafında bulunuyor. Tabancanın üzerinde ise onun ve sizin izleriniz var, komiserim.

- Pekala. Gidebilirsiniz. Bir dahaki sefere espri yapmaya kalkmayın.

Barlow salona girmek için, iki polisin Weems'le dışarı çıkmasını bekledi. Graham ona aldırış etmedi. Fakat hakim köpürdü:

- Yanılmıyorsam, sizden Constance'ı evine götürmenizi rica etmiştim!

- Sir, kızınız. henüz kendine gelmiş değil. Ona bir kadeh brandi almak için geldim.

Hakim söylenerik başıyla büfeyi işaret etti. Barlow bir kadehe içki doldururken, Graham düşünceli bir tavırla cesedin etrafında dolanıyordu. Kanepenin üzerinde duran minderi alıp silkeledi. Minderin arasından birkaç kum tanesi daha yere düştü. Graham kendini tutamadı:

- Kum! Her taraftan kum çıkıyor! Sir, siz ne dersiniz bu işe?

Hakim Ireton «Hiç!» diye cevap verdi.

- Evinizde hiç böyle bir kum görmüş müydünüz?

- Hayır.

- O halde, bu kumun dışardan ya Mister Morell, yahut da başka biri tarafından getirildiğini ikimiz de kabul ediyoruz. Yerde kum olmadığını en son ne zaman görmüştünüz? Daha doğrusu, silah sesinden önce, en son bu odaya ne zaman girdiniz?

Hakim içini çekti:

- Bu sualinizi bekliyordum, komiser. Saat sekizi yirmi geçeye kadar bu odada oturdum. Sonra, yemek hazırlamak için mutfağa geçtim. O zaman, halının üzerinde kum yoktu.

- Hımm ... Sekizi yirmi geçe ... Hizmetçinizin izinli olduğu zaman, hep böyle yemek hazırlar mısınız?

- Hayır. Tencerelerin içine burnumu sokmaktan nefret ederim. Dediğim gibi, Cumaertesi günleri Londra'ya inerim. Akşam yemeğimi trenle dönerken, lokanta vagonunda yerim. Fakat, bu akşam bir misafir beklediğim için ...

- Demekki bu oda, saat sekiz yirmi ile sekiz otuz arasında, on dakika boş kaldı?

- Boş kalıp kalmadığını bilmem. Fakat, ben döndüğüm zaman Mister Morell yerde cansız yatıyordu.

- O zaman kumu farkettiler mi?

- Elbette ki hayır. Siz bile, ancak cesedi çevirdikten sonra gördünüz.

Graham dışlarını sıktı:

- Mutfağa gidip gelmeniz arasında, odada bir değişiklik farkettiler mi?

Hakim pürosundan iki nefes aldı:

- Evet! Tavandaki avizenin ışığı yanıyordu.

- Nasıl?

- Odadan çıkarken sadece masa lambasını yanık bırakmışım.

O zamana kadar içki bardağı ile meşgul görünen Fred Barlow söze karıştı:

- Komiser bey, zannedersen Miss Ireton'un ifadesini almanız faydalı olacaktır.

- Miss Ireton mu? Onun diyecek nesi olabilir?

Hakim Ireton'un yanaklarına kan hücum etti:

- Mister Barlow! Lütfen, siz bu meseleye karışmayın. Kızımın bu hadise. ile hiçbir alakası yoktur.

- Bunu kabul ediyorum, Sir. Fakat, kızınızın söyleyecekleri belki de size yardımcı olacaktır.

- Yardıma ihtiyacım yok benim!

Hakimin eli titriyordu. Pürosunu bırakıp, yeleğinin cebinden gözlüğünü çıkardı, elinde sallamaya koyuldu. Barlow en çok, hakimin öfkeye kapılıp ters bir yol tutmasından endişe ediyordu.

Hakim Ireton tekrar etti:

- Kızımın sorguya çekilmesini reddediyorum!

Graham söz aldı:

- Müsaade edersiniz, bu hususta karar vermek bana ait olsun. Tahkikatı yürüten benim.

- Kızımın sorguya çekilmesine karşı çıkıyorum!

- Ben de diyorum ki eğer Miss Ireton'un bildiği bir şey varsa, buraya gelip ifade vermesi onun vazifesidir!

- Bunda ısrar mı ediyorsunuz?

- Evet, Sir ısrar ediyorum!

- Ayağınızı denk alın, komiser!

Hava birden elektriklenmişti. Eğer, Weems odaya o anda girmeseydi, ne olacağını kimse bilemezdi

Komiserim,telefon ettiğiniz Doktor Gideon Fell geldi.

Graham sakinleşti. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Weems devam etti:

- Doktorun yanında bir de hanım var. Doktoru arabasıyla buraya kadar getirmiş. Eğer, bir mahzuru yoksa, o da içeri girmek istiyor. Adı Tennant, Miss Jane Tennant.

ON

Tehlike atlatılmıştı.

Hakim Ireton «Özür dilerim, komiser.» dedi. «Ifadesini faydalı gördüğünüz her şansı sorguya çekmek elbette hakkınız. Lütfen, nezaketsizliğimi bağışlayın.,

- Ben de biraz fazla sert konuştum. Her neyse, bu bahsi kapatalım. (Weems'e döndü.)

Tennant mı? Kimmiş o?

Fred Barlow onun yerine cevap, verdi:

- Miss Ireton'un bir arkadaşıdır. Taunton'da oturuyor.

- Himm ... Ne istiyormuş? Bize söyleyecek bir şeyi mi var, yoksa misafirliğe mi gelmiş?

- Bunu söylemedi, komiserim.

Graham bakışlarıyla Weems'i ayıpladıktan sonra Barlow'a döndü:

- Bu hanımı şahsen tanır mısınız ?

- Evet. Çok iyi tanırım.

- O halde, sizden rica ediyorum, gidip öğrenin: Eğer bize söyleyecek bir şeyi varsa, bu hanımı buraya getirin. Eğer, yoksa ... Kibarca onu kapı dışarı edin. Bu evi kalabalıklaştırmanın sırası değil. Weems, siz Doktor Fell'i içeri alın!

Barlow brandi bardağını alıp yatak odasına doğru gitti. Orada Constance'ı ayakta gezinir buldu. Sanki, kapıdan dışarıyı dinlermiş gibiydi.

- Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Sorguya hazır mısınız?

-Evet.

- O halde, Şu kadehi bir dikişte bitirin. Meşhur Doktor Gideon Fell buraya geldi. Fakat, onu arabanın içinden çıkarıp salona yerleŐtirmek uzun zaman ister. Ben sizi Şimdi biraz yalnız bırakacağım, fakat tekrar gelirim.

- Nereye gidiyorsunuz? ,

- Şimdi dönerim!

Barlow yatak odasının teras kapısını açıp bahçeye atladı.

Weems bahçe kapısına doğru gidiyordu. Barlow olduğu yerde bekledi. Biraz sonra gelen ayak sesleri Doktor Fell'in otomobilden çıkmayı baŐardıđını gösteriyordu.

Geniş pelerini ve kocaman fötr Őapkasıyla Doktor Fell Weems'le beraber evden içeri girdi. O zaman, Barlow yolun üzerine ıktı. Büyük bir Cadillac araba, motörü çalıŐır vaziyette orada duruyordu. Farların ışığı yolun kenarındaki dikenleri aydınlatıyor, denizden tatlı bir rüzgar esiyordu. Barlow rüzgarı saçlarında hissedince, çok yorgun olduğunu farkettti.

- Hello, Jane!

- Hello, Fred!

İki genç birbirleriyle daima samimi konuŐurlardı. Fakat, bu akşam ikisi de sarsılmıŐ durumdaydılar.

- Polis, sizin benimle görüşmek istediğinizi söyledi, Fred. Fakat, eğer Constance'a bir yardımım olmayacaksa, içeri girmek istemem.

- Olanlardan haberiniz var, değil mi?

- Evet. Komiser telefonda bize bilgi verdi.

Fred arabanın kapısına yaslanıp içeri baktı. Jane direksiyonda oturuyordu. Arabanın içindeki lamba genç kızın yüzünü aydınlatıyordu. Arabanın ii sıcaaktı. Yorgunluktan, Barlow'un bacaklarına kramp girmişti. Adli yılın sonuna gelmiŐlerdi. Barlow bu zaman zarfında, çok zorlu beş dava ile uđraŐmıŐtı. Bunlardan dördünü kazanmıŐ, birini de - Lypiatt Davası- kaybetmiŐti. Hakimin sözleri kulaklarında çınlıyordu: «Zanlı getirildiği cezaevine tekrar götürülüp, oradan infaz yerine götürülecek ve asılmak suretiyle ıdam edilecektir. Allah kusurlarını affetsin.»

Bu düŐünceleri kafasından uzaklaŐtırdı. Jane'i görmekten çok memnun olmuştu. Genç kızın geliŐi ona bütün dertlerini unutturmuŐ gibiydi.

Ne kadar mükemmel bir kadın! Sakin ve iyiliksever karakteri onu güvenilir bir arkadaş yapıyordu. Barlow direksiyonu tutan dzđn, cilasız parmaklara baktı. Genç kız iri gözlerini ona dikmişti.

- Durum çok mu ciddi, Fred? Doktor Fell'e kalırsa, Mister Ireton'un başı dertte imiŐ, hem de çok dertte ...

- Oh! Bu kadar dertte sayılmaz. Biraz yanınıza oturmama izin verir misiniz?

Jane bir an durakladı:

- Evet, tabii!

Barlow bu duraklamayı gördü ve keyfi kaçtı. Jane ona karşı hep böyle davranıyordu. Bu samimiyetsizlik değildi ama, genç kız daima aralarında bir mesafe bırakmaya dikkat ediyormuş gibiydi.

Barlow n koltuğa, Jane'in yanına oturdu.

- Jane, bize yardım edebilir misiniz?

- Yardım mı?

- E'vet. Bize faydalı olacak bir Şey biliyor musunuz?

Jane uzun bir zaman sessiz kaldı. Barlow Şimdiye kadar genç kızın bu kadar tesir edici bir karakteri olduğuna dikkat etmemiŐti.

- Açık konuŐacađım, Fred. Evet, bir Şey biliyorum. Beş sene önce olan hadiseyi ...

- Ben de bu mevzuda birşeyler okudum. Bu Morell aynı Morell mi?

- Evet, bunda şüphe yok. Fakat, Doktor. Fell Graham'ın dediklerine dayanarak, Morell'in meteliksiz bir dolandırıcı olmayıp, bilakis çok zengin bir iş adamı olduğunu iddia ediyor. Bu nasıl olabilir?

- Bunu ben şöyle izah ediyorum: Bu Morell, veya Morelli, kadınlar üzerinde çekici bir görünüşe sahip olduğu için bu avantajını işletmeye kalktı. Bunda anormal bir taraf yok. Fakat, bir yerde ayağı sürçtü. Cemiyet onu acı bir şekilde hizaya getirdi. O da, intikam almak gayesiyle yeni bir plan kurdu. Son senelerdeki yükselişini bu gayeye bağlamak mümkün.

- İnsanları ne kadar iyi tanıyabiliyorsunuz, size hayranım.

Barlow bu sözlerdeki alaycılığı farketti, keyfi kaçmıştı.

- Teşekkürler! Fakat, şaka bir tarafa, zengin Morell de, fakir Morell gibi beş para etmeyen bir adamdı. Biliyor musunuz, Jane: Hala ondan nefret ediyorum!

- Zavallı Fred!

- Niçin zavallı diyorsunuz?

- Bilmem. Maksatlı söylemedim.

- Jane, sizi gücendirdim, değil mi?

- Teşekkürler! Fakat, şaka bir tarafa, zengin Morell de, fakir Morell gibi beş para etmeyen bir adamdı. Biliyor musunuz, Jane: Hala ondan nefret ediyorum!

- Zavallı Fred!

- Niçin zavallı diyorsunuz?

- Bilmem. Maksatlı söylemedim.

- Jane, sizi gücendirdim, değil mi?

- Hiç de değil... Sizden bir sigara isteyebilir miyim?

Barlow cebinden bir paket çıkardı. Genç kız sol kolunu arabanın penceresine yaslamıştı. Genç adam ona bir sigara uzattı, sonra eğilip kibrit çaktı. Bakıştılar. Fred kibriti sonuna gelinceye kadar tuttu. Sonra, kibriti üfledi ve eğilip sigarayı Jane'in dudaklarından aldı. Genç kız gözlerini kapamıştı. ..

- Umarım ki sizi rahatsız etmiyorum!

Bir anda, Constance arabanın yanından görüldü. Uzun bir sessizlik oldu. Constance devam etti:

- Fred hemen döneceğini ve bana yardım edeceğini söylemişti. Niçin geciktiğini merak etmiştim.

Barlow kendini suçlu hissetti. Jane gaz pedalına basıp motörü hızlandırdı ve:

- Eve dönsen iyi olur. Misafirlerimi yalnız bırakmam doğru olmaz. Constance, olanları duydum. Çok üzgünüm.

- Bundan şüphem yok! Herhalde, Taunton'a biraz geç dönersen kusura bakmazsınız, değil mi? Polisin bana ihtiyacı var.

- Tabii! Fakat, sizi böyle bırakmam doğru olur mu?

- Elbette! Nasılsa, Bentley arabanız bende ...

- Evet, biliyorum. Arabanın bagajında yedek benzin bidonu var. İyi akşamlar.

- İyi akşamlar, canım. Fred, sizi içerde bekliyorlar. Avukat arabadan inmişti. Jane gaza basıp uzaklaştı. Fred ve Constance, arabanın ışıkları Horseshoe körfezi tarafında kayboluncaya kadar beklediler. Sonra, bahçe kapısından girdiler. Evin kapısına kadar hiç konuşulmadı.

Constance sordu:

- Şimdi söyleyin bakalım?

- Neyi?

- Orada ne yaptığınızı?

Barlow «Bir şey yapmak için bize zaman bırakmadınız ki!» demeyi aklından geçirdi, fakat genç kızın zar ten çok hırpalanmış olduğunu hatırlayarak sadece: «Hiçbir şey.» dedi.

- Sizi yarın akşamki yüzme şenliğine davet etmemi?

- Hangi yüzme şenliği?
- Esplanade Otelindeki... Akşam yemeği, dans ve daha sonra otelin havuzunda gece banyosu. Jane herhalde sizi davet etmiştir. Ziril., mayo ile göze hoş görüldüğünü bilir!
Barlow olduğu yerde durdu.

Oturma odasının teras kapısının tül perdesi arasından, Doktor Fell'in cesedin üzerine eğilmiş olduğunu görüyordu, Onun yanında diz çökmüş olan Weems ölünün ceplerini boşaltıyordu. Graham ve pürosunu içmekte olan Hakim Ireton da onları seyrediyorlardı.

Genç kıza döndü:

- Bakın bana: Benim de sizin de yüzme şenliğine gidecek halimiz yok. Babanız da öyle! Vaziyetin ciddiliğini siz de biliyorsunuz. Ve, Allahaşkına, ikide birde Jane Tennant'dan bahsetmeyi bırakın. Hem ne fark eder? Siz benimle alakadar olmuyordunuz hani?

- Sizi yanımda görmeye alıştım, Fred. Bilhassa şimdi, size her zamankinden daha çok ihtiyacım var: (Sesi titriyordu.) Çok güç durumda olduğumu biliyorsunuz. Beni yalnız bırakmıyacaksınız, değil mi?

- Elbette hayır.

Fakat, Jane'in yüzü Barlow'un zihninde dalgalanıyordu, Constance'ı evin giriş kapısı önünde bırakıp, kendisi teras kapısından oturma odasına girdi. Graham'ın Doktor Fell'e söylediklerinin sonuna yetiştii:

- Şimdilik, bildiğimiz bundan ibaret, doktor. İlk bakışta bize verebilecek bir fikriniz var mı? Doktor Gideon Fell bastonuna yaslanarak odada ağır ağır dolaşıyordu. Yüzünde tuhaf, hatta bir parça bön bir ifade vardı. İple bağlı gözlüğü boynunda sarkıyordu. Fakat, doktoru defalarca mahkemede dinlemiş olan Barlow bu görünüşe aldanmadı.

Graham devam etti:

- Beni en çok düşündüren, bu kırmızı kum doktor.

- Öyle mi? Niçin?

- Niçini var mı? Bu kum burada ne arıyor? Nereden geldi? Ne işe yaradı? Sizinle bir şiline bahse girerimki bu oturma odasında kırmızı kum olmasının akla yatan bir izahını bulamazsınız!

Doktor Fell durdu:

- Şilininizi kaybederdiniz, komiser. Bir kum saatine ne dersiniz?

Bir sessizlik oldu. Koltuğunda uyuklayan Hakim Ireton gözlerini açtı:

- Bu evde kum saati yok. Doktor Fell ona döndü:

- Bundan emin misiniz? Birçok ev kadını mutfaklarında bir kum saati bulundururlar. Bir yumurta pişireceği vakit pişme zamanını buna göre ayarlar. Ve kum saatlerinde daha çok kırmızı kum kullanılır. Çünkü, görülmesi daha kolaydır. Belki, hizmetçiniz ...

Graham'ın gözleri parladı:

- Niçin olmasın? Ben de böyle kum saatlerinden görmüştüm. Demek sebebi bu?

- Öyle bir şey demedim. Sadece, kum saati olabileceğini söyledim. Fakat, şimdi düşünüyorum da, bu pek zayıf bir ihtimal Zira, bu kum daha açık renkte. Bu bana bir göl ismi hatırlatıyor ... Hımmm ... Dilimin ucunda... Hayır, hatırlayamıyorum. Fakat, bence bu ,odada en anlaşılmas husus nedir, biliyor . musunuz?

- Nedir?

- Telefon!

Doktor telefonun yanına giderken hakim de ona bakıyordu. Doktor Fell ahizeyi kaldırdı:

- Dikkat ederseniz, ahize boydan boya çatlamış ...

- Yere düşmüş de onun için.

- Bu mümkün, zira halı pek ince. Fakat, bunda şüphem var. Ben de, çoğu zaman telefonuma çarpıp yere düşürmüştümdür. Yine de, ahizeyi böyle çatlatmaya muvaffak olamadım.

- İyi ama, aletin çatlamış olmasının bize ne faydası olabilir?

Doktor Fell onu dinlemiyordu. Mikrotelefonu söküp açtı ve kokladı: «Bu mikrofon da işe yaramaz halde!» Ahizeyi beceriksizce yerine koyarken yüzündeki endişeli ifade de artmıştı. Odada gezinmeye ve kendi kendine söylenmeye başladı:

- Hayır, hayır! Olamaz bu.

Graham ümitsizce hakime baktı. Hakım saatini çıkardı:

- Vakit geç oldu.

- Haklısınız, Sir! Biz ise henüz Miss Ireton'u dinlemiş değiliz. Weems! Ölünün ceplerini boşalttınız mı? - Evet, komiserim.

Morell'in ceplerinden çıkan eşya halının üzerine sıralanmıştı. Weems saymaya başladı:

- Önce, üç deste para

- Evet, evet. Biliyoruz. Sonra?

- İçinde dört sterlin ve birkaç evrak olan bir cüzdan. Bir deste anahtar. Bir adres defteri. Bir kurşunkalem ve bir dolmakalem. Bir tarak. Bir paket ciklet. İçinden bir iki pastil alınmış.

Hepsi bu kadar.

Doktor Fell Weems'i bir kulağı ile dinlerken, bir kanepenin üzerindeki mindere bakıyordu. satranç masasının yanına gidip tabancayı eline ışığa kaldırıp baktı. Kabzasındaki. (X) işaretini görünce Mister Ireton'a bir göz attı. Tabancayı yerine koyarken hakim ona seslendi:

- Hala, kötü bir satranç oyuncusunuz.

- Öyle mi? Bunu yüzümden okuyabiltynr musunuz?

- Evet!

Doktor Fell dalgın bir tavırla satranç kutusunu açtı ve taşlarla oynamaya koyuldu. Önce bir şah, bir fil, bir kale ... sonra bir piyade. Piyadeyi avucuna alıp havaya fırlattı ve tuttu. Taşları yerine koyduktan sonra derin bir nefes aldı. Birden, unuttuğu birşeyi hatırlamış gibi «Vay canına! Akılsız karam!» diye haykırdı.

Komiser masaya oturmuş, not almakla meşguldü.

Dönüp Weems'e seslendi:

- Weems! Miss Ireton'u buraya çağır.

Az sonra, Constance bu beklenmedik mahkeme karşısında ifade veriyordu. Babası onu şaşırtmamak için gözlerini öne eğmişti, fakat kızının ağzından çıkan tek kelimeyi kaçırmıyordu.

Genç kız, saat 8.25 e doğru Morell'in eve nasıl girdiğini, kendisinin nerede olduğunu anlattı. Silah sesini deniz kıyısında bulunduğu sırada işittiğini, sonra bahçeye girip pencereden baktığını söyledi.

Sorgunun bundan sonrası kritik noktalara geldi. Burada, Constance Barlow'un tembih ettiği şekilde yalan söylemeliydi. Barlow heyecandan nefesini tutuyordu.

- Evet, anlıyorum, Miss Ireton. (Graham temkinliydi ama, öğrendikleri alakasını arttırmıştı.) Fakat, bilmek istediğim bir nokta var: Bu akşam buraya niçin geldiniz?

- Babamı görmek için.

- Babanızın bir misafir beklediğini bilmiyor muydunuz?

- Hayır. Tony bu sabah Londra'ya gitmişti. Taunton'a ancak yarın döner sanıyordum.

- Fakat, anlayamıyorum: Ödünç aldığınız araba. arıza yapınca, babanızın evine kadar yaya yürüdünüz. Mister Morell'in uzaktan geldiğini gördüğünüz vakit, niçin onu çağırıp el etmediniz? Niçin saklandınız?

Constance çekingen bir tavırla başını eğdi:

- Şeyy ... Tony'yi görür görmez, buraya niçin geldiğini anlamıştım. Babamla ikisi buluşup, benim hakkımda konuşacaklar, belki de Tony'nin bana vermeyi kararlaştırdığı düğün hediyesinden bahsedeceklerdi, Ben de yanlarında olursam ayıp olur diye düşündüm. En doğrusu, biraz bekleyip, hiçbir şey bilmiyormuş gibi içeri girerim dedim.

Hakim Ireton'un başı eğikti. Barlow talebesiyle iftihar ediyordu. Graham başını salladı: ,

- Evet küçük hanım, bütün bunlar akla yatıyor.Bunu kabul ediyorum.

Sonra, herşey çabuk halledildi. Morell'in cesedi götürüldü. Fred Constance'ı arabasıyla Taunton'a götürdü. Graham'ın isteği üzerine Hakim Ireton birkaç gün köşkte mecburen kalmayı kabul ettiğini bildirdi. Saat onbir buçukta civarda oturan herkes derin bir uykuya dalmışken, Komiser Graham ve Doktor Fell Tawnish yolunu tuttular.

Esplanad Oteli önünde arabadan ininceye kadar, Doktor Fell ağzını açmamıştı. İnerken, Graham'ın kolundan tuttu:

- Son bir soru daha, komiser: Köşkün oturma odasını iyice tetkik ettiniz, değil mi?
- Evet, doktor.
- Aranmadık bir köşe kalmadığından emin misiniz?
- Evet. Eğer izin verirseniz, yarın sabah sizi tekrar rahatsız etmek istiyorum. Ufak bir telefon konuşması yaparız.

Doktor kabul etti. Bununla beraber, zihnine birşey takılmış gibiydi. Otelin merdivenlerinden çıkarken, bastonuyla taşlara vuruyor ve başını iki yana sallıyordu:

- Hayır, hayır! Olamaz bu!

ONBİR

Ertesi gün pazardı. Komiser Graham ancak öğleye doğru Doktor Gideon Fell'e telefon edebildi.

O gece, Komiser Graham yazdığı notları okumuş ve piposunu son bir kere içtikten sonra rahat bir uyku çekmişti.

Mister Appleby, kimsenin ondan beklemeyeceği bir yeri ziyaret ettikten sonra, saatini kurup, takma dişlerini bir bardak su içine koyup yatmıştı.

Fred Barlow rüyasında Jane Tennant'ı görmüştü.

Zira, Constance onun kafasına bir fikir koymuş, bu da rüyalarına yol göstermişti.

Taunton'daki büyük, beyaz evinde Jane Tennant uykusunda çok karışık rüyalar görmüştü.

Constance Ireton uyuyamayacağını anlayınca iki uyku hapi almak zorunda kalmıştı. Su içmek için gittiği banyo salonundan dönerken Jane'in yatak odasının kapısında durmuştu. İçerden belirsiz bir mırıldanma geliyordu. Genç kız içeri girip, gürültü etmeden arkadaşının başucunda bir müddet oturmuştu. Jane uykusunda sayıklıyordu.

Oradan birkaç kilometre uzakta, hususi bir klinikte, Cynthia Lee adında başkibir genç kız uyuyamıyor, gözlerini tavana dikmiş yatıyordu.

Hakim Ireton siyah ipekli pijamasını giyip yatağına uzanmış ve Francis Bacon'un bir eserini okumuştur. Bacon'un zarif cümlelerini beğeniyordu. Sonra, her zamanki onbeş dakikalık okuma saati dolunca lambayı söndürmüş ve rahat bir uykuya dalmıştı.

İşığı en son söndüren. Doktor Gideon Fell olmuştu. Saatler birbiri ardından geçip giderken, masasına oturmuş ve sabaha kadar piposunu tütürmüştü.

İşte bu yüzden, Komiser Graham onu ancak öğle vakti uyandırabilirdi:

- Günaydın, Sir! Sizi daha önce de aradım, fakat rahatsız edilmek istemediğinizi söylemişsiniz.

Doktor Fell biraz homurdandı. Komiser devam etti.

- Mister Morell'i öldüren kurşunun o tabancayla atıldığını laboratuvarında tesbit ettiler.
- Bundan şüpheleniz mi vardı?

- Hayır ama, bilirsiniz, böyle şeylerden emin olmak lazım ... Ayrıca, Mister Morell'in son dakikalarının nasıl kullanıldığını da tesbit ettik. Londra'dan kalkan tren Tawnish'e yedi dakika rötarlı gelmiş. Saat sekiz onda, Mister Morell sahil yoluna nasıl gidildiğini sormuş. Şahidimiz bunu çok iyi hatırlıyor, zira Morell, onunla konuşurken cebinden bir ciklet çıkarıp kağıdını yırtmış ve ağzına atmış. öte yandan, hakimin köşküne kadar da onbeş dakika yürüdüğünü kabul edersek, hesabımız tamam olur. Çünkü, randevuya sekiz yirmibeşde geldi

- Başka?

- Morell'in bu ülkede bir tek akrabası varmış onu da bulduk. Londra'da bir otelde katiplik yapıyormuş. Adı, Luigi Morelli ve Antonio'nun öz kardeşi.

- Bunu nereden öğrendiniz?

- Dün akşam Mister Appleby söyledi. Sizinle bu meseleyi daha etraflı konuşmak istiyorum. Beni ne zaman kabul edebilirsiniz? "

- Bir saat sonra gelin, öğle yemeğini birlikte yiyelim;

Doktor Fell telefonu kapatıp yatağında oturdu ve düşünceye daldı. Sonra, ahizeyi tekrar kaldırıp santraldan, Frederick Barlow'un Horseshoe körfezi kıyısındaki sayfiye evini aramasını istedi.

Barlow önce şaşırды, fakat doktorun bir saat sonra birlikte öğle yemeği yeme teklifini kabul etti.

- Gerçi, Taunton'a gitmeyi planlamıştım. Fakat, eğer mühim bir mesele içinse ...

- Çok mühim.

- O halde, kabul. Teşekkür ederim.

Güzel bir pazar günüydü. Hava sıcaktı. Yazlık evin oturma odasında Fred Barlow telefonu kapadı ve düşünceye daldı.

Sonra, arabasını garajdan çıkarıp Tawnish'e doğru yola çıktı. Hakimin köşküne uğramadı.

Esplanade Otelinin önü tenhaydı. Otelin geniş holünde sadece iki kişi vardı.

Bunlardan biri Mister Appleby idi. Bir koltuğa oturmuş, gazete okuyordu.

Diğeri ise Jane Tennant idi.

Barlow önce genç kıızı gördü ve onun bulunduğu tarafa yürüdü. Fakat, Mister Appleby gazetesini bırakıp yerinden kalktı. Gülümseyerek Barlow'un yolunu kesti:

- Yanılmıyorsam, siz Mister Barlow'sunuz, değil mi? Acaba, sorabilir miyim: Hakim Bey bu geceyi köşkünde mi geçirdi, yoksa daha sakın bir yer mi buldu? Bir bilginiz var mı?

- Mişter Ireton evinden dışarı adımını atmadı.

Yalnız bu saatlerde her zaman çok sinirlidir. Onu görmeye gidecekseniz, haber vermiş olayım.

- Teşekkür ederim.

Mister Appleby koltuğun yanına dönüp melon şapkasını aldı ve selam verip dışarı çıktı. Barlow bir an durakladıktan sonra Jane'in yanına gitti.

- Ne işiniz var burada?

- Doktor Fell beni öğle yemeğine davet etti. Ya sizin?

- Beni de.

İkisi de gülüştüler.

Fred Barlow ilk defa Jane'in bu kadar güzel olduğunu farkediyordu. Genç kız, yakası ve kolları beyaz olan, mavi bir elbise giymişti.

- Doktora geleceğimi söyledim, fakat o ısrar etti. Hiçbir mazeret tanımadığımı söyledi. Esasen, evimdeki misafirler o kadar kalabalık ki yanlarında olmadığımı fark bile edemezler. Mamafih, onlara bir mazeret uydurdum.

- Nasıl?

- Bu akşam otelin havuzunda bir yüzme şenliği tertitledim. Otel müdürü ile görüşeceğimi söyledim. Yalan da değil. Bana kalsa bu şenliği iptal edecektim. Biliyorsunuz, Constance'ın durumu ... Fakat, diğer misafirler o kadar istiyorlarki ne yapacağımı bilemiyorum.

- Constance nasıl?

- Herşeyden soğumuş bir hali var. Bu sabah, valizini hazırlayıp Londra'ya dönmeye kalktı. Ona, babasının Londra'daki evinde kimse olmadığını, aksine burada hepimizin kendisiyle meşgul olabileceğimizi söyledim. Kalmaya razı oldu.

- Bu elbise size çok yakışıyor, Jane.

- Öyle mi? Halbuki, bütün marifet mavide. Ne zaman bir genç kız mavi elbise giyse, bütün erkekler yakıştığını söylerler.

- Hayır! Samimi söylemiştim. Ben ...
- O halde teşekkür ederim. Bu yüzme şenliğinde bir yemek ve bir de dans partisi var. Sizin bize katılacağınızı zannetmiyorum. Siz çok ciddi bir avukatsınız. Öyle değil mi?

Barlow dans etmesini sevmezdi ama, iyi bir yüzücüydü,

- Gelmeyi çok isterim. Fakat, bir parça gecikebilirim.

- Mühim değil. Ne zaman gelebilirseniz ...

- Oldu, Şimdi, Doktor Fell'i daha fazla bekletmiyelim.

- Ben oda numarasını biliyorum.

Merdivenlerden üst kata çıkarlarken Barlow sordu:

- Doktor Fell'i demek iyi tanıyorsunuz?

- Oh! Biz eski ahbabız, Ya siz?

- Ben değilim. Doktoru dün gece ve daha önce birkaç defa mahkemelerde şahitlik yaptığı sırada görmüştüm. Hareketleri bir gergedan kadar naziktir ama, müthiş bir zekası var. Eğer sizden hoşlanmışsa, sizin için yapamayacağı bir şey yoktur. Bana öyle geliyor ki şimdi de kafasında bir plan tasarlamış. Fakat ne?

Doktor Fell'in ne tasarlamış olduğu hemen belli olmadı.

Onları karşıladığı zaman yüzü gülümsüyordu. Siyah, alpaga bir elbise giymiş, kravat takmıştı. Odanın denize bakan penceresi önünde geniş bir balkon vardı. Balkondaki bir masada dört kişilik yemek takımı hazırlanmıştı. Doktor Fell izah etti: :

- Yemeği açık havada yiyeceğiz. Fakat, bir misafirimiz daha var.

Barlow ancak o zaman Komiser Graham'ı farketti.

Doktor sordu:

- Daha önceden tanışıyor muydunuz?

- Komiser cevap verdi:

- Mister Barlow'u daha önce görmüştüm. Fakat, hanımefendiyi tanımıyorum.

- Komiser Graham, Miss Jane Tennant. Şimdi masaya geçebiliriz!

Yemekler nefisti ve Doktor Fell devamlı fıkra anlattı.

Sonra, kahve ve sigara geldi. Jane'e ateş vermek için uzandığı zaman, Barlow bir önceki geceyi hatırladı.

Nihayet, Doktor Fell, cam eşya mağazasına giren bir fil gibi, bahsi açtı:

- Şimdi, gündeme geçiyoruz. Mahkememizde, zabıtlar okundu ve tasdik edildi. Mahkeme reisi olarak ben, sözü Komiser Graham'a bırakıyorum. O bize, Hakim Ireton'un suçlu olup olmadığı hususundaki görüşünü söyleyerek celseyi açsın!

ONİKİ

Komiser ayağa fırladı. Yüz ifadesi «Bunu yapacağınızı tahmin etmiştim!» diyordu. Peçetesini masaya attı. Fakat, Doktor Fell elini kaldırdı:

- Bir dakika, lütfen! Suali çok zamansız sordum, çünkü çok zor bir problemle karşı karşıyayız. Burada mühim olan sual (Cinayeti kim işledi?) değildir. Meselenin asıl can alıcı suali şu: Bu cinayeti Mister Justice Ireton işledi mi, işlemedi mi?

«Muhtemel diğer katil namzetlerine gelince, onlardan sürüyle var. Hatta içlerinden bir iki tanesi hakkında, tevkif kararı çıkarttıracak kadar şey biliyorum. Fakat, bütün bunlar şu sual yüzünden ikinci plana düşüyor: Katil O mu, değil mi? Hem basit, hem de düşündürücü bir sual, Herkesin korktuğu bu çok sayılan adam doğru yoldan bir an için saptı mı, sapmadı mı? Yahut da, hadisenin gelişme tarzı onu haksız yere suçlu mu gösteriyor? (Doktor Fell bir püro daha yaktı.) İşte bu yüzden bu meseleyi karşışarşıya konuşmamızın faydalı olacağını düşündüm. Ve ... Mister Barlow'u da müdafaa avukatı olarak teklif ediyorum.

Barlow şiddetle protesto etti:

- Katiyen! Hem, istesem de bunu yapamam. Hakim Ireton'un müdafaa edilmeye ihtiyacı mı var? Onun kritik durumda olduğunu düşünmek bile gülünç.

Komiser Graham da ciddi bir şekilde konuştu:

- Bu meselenin açılmasına ben de karşıyım, Beni anlamalısınız. Ben bir kanun adamıyım. Buraya gelirken zannediyordum ki ...

- Benimle başbaşa konuşacağınızı zannediyordunuz, herhalde.

- Şey ... Evet. Mister Barlow da bana hak verecektir. Şahsi görüşlerimi bu şekilde etrafa yayamam.

Doktor Fell içini çekti:

- Pekala, Hepinizden özür dilerim. Fakat, benim ne düşündüğümü açıklamamda bir mahzur var mı?

Graham temkinli bir ifadeyle: «Buna mani olamam tabii ... » dedi.

Barlow'a kalırsa bu görüşme tehlikeli bir tarzda başlıyordu. Anlaşılan, komiser de hakimın suçlu olduğu kanaatindeydi. Doktor Gideon Fell söze başladı:

- Burada yalnız ve yalnız kat'i delillere dayanarak konuşmalıyız. Bir mahkemenin kabul edemeyeceği, teorik görüşleri hesaba katamayız. Mesela, birimiz çıkar: (Farzedelim ki Mister Ireton damadı olacak kimsenin zengin olduğunu bilmiyor ve onu bir şantajcı sanıyordu.) diyebilir. Fakat bu çeşit faraziyeleri bir tarafa bırakmalıyız. Zira, bir adam bir şeyi bildiğini iddia ediyorsa, bunun tersini ispatlamanız imkansızdır. Ben, Kristof Kolomb'un Amerika'yı 1492 de keşfettiğini bildiğimi söylersem, ve bu sual bana daha önce sorulmamışsa, bu bilgiyi dün bilmediğimi iddia edemezsiniz.

«Şu halde, bu cinayette ancak kat'i delileri gözönüne alacağız. Nedir bu kat 'i deliller? 28 Nisan akşamı, saat 8.30 da Anthony Morell, Hakim Ireton'un Köşkünde bir tabanca kurşunu ile öldürüldü. Tabanca IvesGrant marka ve 32 kalibrelikti ..

Fred Barlow onun sözünü kesti:

- Bu nokta kat'i olarak biliniyor mu?

Komiser başını salladı: «Evet. Bunu size açıklamakta bir mahzur görmüyorum.

Doktor Fell ilave etti:

- Bu Ives-Grant marka tabancanın hususi bir -alameti de var: Kabzasında çakı ile kazılı bir (X) işli- 'reti.»

O anda, Jane'in elindeki kahve fincanı yere düştü. Hepimizin başına gelebilecek cinsten bir kazaydı -bu. Fincanın içinde bir damla kahve kalmış olduğundan, zarar pek büyük değildi ve kimse bu hadiseyle mü'himsemedi. Fakat, Fred anlayamadığı bir sebepten dolayı genç kızın heyecanlandığını farkettiler.

Jane Doktor Fell'in yüzüne bakarken yanakları pembeleşmişti. Fakat, doktor onun bu bakışını görmezlikten geldi, devam etti:

- Tabancanın kime ait olduğunu henüz bilmiyoruz. Gelelim başka bir suale:

Cinayet anında, hadisenin aktörleri nerede bulunuyorlardı? Hakim Ireton mutfaktaydı. Morell oturma odasında, felefnmın yanındaydı. Constance deniz kenarında, evi göremeyecek bir köşede duruyordu. Mister Barlow ise ...

Doktor Fell durdu, eliyle kırılmış saçlarını kaşdı.

- Sahi, Mister Barlow neredeydi? (Barlow'a döndü.) Sualim sizi tedirgin etmesin, ben sadece bildiklerimizi toparlamaya çalışıyorum.

Komiser söze karıştı:

- Haklısınız. Bu güzel yemeğin tadını bozmayalım. Fakat, Weems'in dediğine bakılırsa, bisikletle hakimın evine giderken, yolda size raslamış. Öyle mi, Mister Barlow?

- Doğrudur.

- Weems'in anlattığına göre, arabanız yolun ters tarafına park edilmiş vaziyette tam Aşıklar Yolu'nun girişinde duruyormuş. Weems'i çağırıp ona bir sarhoştan ve Doktor Fellows'dan

bahsetmişsiniz. Dün akşam sizinle bu konuda görüşmek istiyordum, fakat aklımdan çıktı. Meselenin aslı nedir?

Barlow fincanını masaya bıraktı.

- Bahsettiğim sarhoş Kara Jeff idi. Yine bu havalıye dönmüş.

Graham «Bak hele!» dedi. Fakat, Doktor Fell kaşlarını kaldırdı:

- Kim bu Kara Jeff? Graham açıkladı:

- Bu adam avare yaşayan bir zavallıdır. Arada sırada ortadan kaybolup tekrar geri gelir.

- Bir zenci mi?

- Hayır. Saçları ve sakalı kömür gibi kara olduğu için bu ismi takmışlar. Ömrümde çok serseri gördüm ama, bu kadar içki içebilen birini görmemiştım. Parayı nereden bulur bilmem. Hatta, ona içkiyi kimin verdiğini de bilmiyoruz. Zira bu havalideki hiçbir meyhaneci onu meyhanesine almaz. İyice içtikten sonra, sonunda, sokağın ortasına düşüp sızar.

Fred'in gözlerinin önüne karanlık yolda yere uzanmış bir adam geldi: «Doğru. Fakat, dün gece onun son gecesi olacaktı az daha.»

- Öyle mi?

- Evet. Sigara almak için Tawnish'e gidiyordum.

Aşıklar Yolu'nun bulunduğu yere geldiğim sırada, yolun ortasında iki büklüm yatan Jeff'i gördüm. Önce, bir araba çarpmış olabileceğini sandım. Arabamı durdurup yanına gittim. Evet, oydu. Bulut gibi sarhoştı, fakat yaralı olup olmadığını göremiyordum. Onu sürükleyerek yolun kenarındaki kumun üzerine çektim. Tam o sırada, Doktor Fellows'un arabası geçti ve az daha, ikimizi de ezecekti. Doktor'a vaziyeti anlattım, o güldü: «Aldırmayın. Onu denizin kenarına yuvarlayın, birazdan sular yükselince kendine gelecektir.» dedi. Sonra, yoluna devam etti. Jeff yaralıya benzemiyordu. Fakat, emin olmam lazımdı. Cep fenerimi almak için arabamın yanına gittim. Geri döndüğümde onu bıraktığım yerde bulamadım. Kara Jeff kaybolmuştu.

Komiser ve Doktor, sigara dumanları arasından Barlow'un yüzüne dikkatle bakıyorlardı.

- Demek kaybolmuştu?

- İster inanın, ister inanmayın, size kaybolduğunu söylüyorum.

Komiser düşündü: «Herhalde, siz onu sürüklerken kendine gelmişti. Sonra, ayağa kalkıp, sallana sallana oradan uzaklaşmıştır. Sarhoşlar böyledir işte.»

Doktor Fell hala düşünüyordu. Pürosundan bir nefes çekti:

- Her neyse ... Mister Barlow'un da nerede olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz. Ya diğerleri neredeydi. Mister Appleby buralara ilk defa geldiği için yolunu kaybetmiş, sağda solda arabasıyla geziyordu. Miss Tennant ise, o sırada benimle görüşmek üzere yoldaydı.

Jane ifadesiz bir yüzle doktora baktı:

- Herhalde, benim bu cinayet hadisesine karışmış olabileceğimi düşünmüyorsunuzdur?

Doktor Fell gülererek başını iki yana salladı. Onun yerine Graham cevap verdi:

- Kat'iyen, küçükhanım. Fakat, belki siz de bize yardımcı olabilirsiniz. Dün akşam köşke gelip, içeri girmek için izin isteyen sizdiniz, değil mi?

- Evet.

- Bana söyleyecek bir şeyiniz mi vardı?

- Maalesef, hayır.

- Fakat, siz Mister Morell'i tanıyordunuz. Evinizde misafir kalıyormuş.

- Pek öyle sayılmaz. Ben Constance'ı davet etmişim, o da kavalyesiyle geldi. Onu görmeden önce, adını bile işitmiş değildim.

- Himm... Onun hakkında başka bir şey biliyor musunuz?

Jane sigarasından bir nefes alıp, kül tablasına bıraktı.

- Doktor Fell ne kadar biliyorsa, ben de o kadar biliyorum.

Barlow, Doktor Fell'in niçin gülüp, ellerini ovuşturduğunu anlayamadı:

- Ah! Ah! Aferin, kızım! Graham öfkeleni:

- Durun bakalım. Ne oluyor? Doktor, az önce bir takım delillerden bahsettiniz. Nedir bunlar?

Doktor Fell ciddileşti: «Bunu size, uzatmadan, söyleyebilirim: Telefon!»

Bir sessizlik oldu.

- Köşkün oturma odasındaki telefon mu?

- Evet, ahizesi çatlamış ve mikrofonu bozulmuş olan bu telefon. Dikkatinizi çekerim: Mikrofon iç taraftaydı.

Graham ona ihtiyatla baktı:

- Bu noktayı ben de düşündüm, doktor. Mikrofon nazik bir alettir ama, yere düşmekle bozulmuş olabileceğine aklım yatmıyor.

- Yere düşmekle bozulmadı. O halde nasıl? Belki hatırlarsınız, dün akşam ahizenin mikrofon yerini çıkardıktan sonra onu koklamıştım.

- Evet. Hatırlıyorum.

- Mikrofonun kenarları keskin bir şekilde barut kokuyordu.

- Tabanca patlaması mı mikrofonu bozdu?

- Evet. Patlamanın doğurduğu büyük bir hava tazyiki mikrofonu allak bullak etmiş.

Weems'in ne dediğini hatırlayın: Telefon santralindeki kız patlamanın gürültüsünü öbür uçtan çok kuvvetli bir şekilde duymuş.

Uzun bir sessizlikten sonra, Doktor Fell devam etti:

- Bu bahsettiğim delil gayet açık. Geri kalan kısımlar hala karanlıkta. Söyley misiniz, Miss Tennant, Constance Ireton'u iyi tanır mısınız?

- Evet, öyle sanıyorum.

- Yani, sizce doğruyu söyleyen bir insan mıdır? Dikkat! Barlow burada tehlikeyi sezip dikleşti. Jane durakladı. Doktor Fell'e cevap vermeden gözucuyla Barlow'a baktı.

- Nasıl cevap vereyim bilmiyorum. Aslında, hiçbirimiz tamamen doğruyu söylemeyiz. Constance da diğer insanlar gibidir.

- Yani sırf zevk için yalan söyleyebilir mi?

- Oh! Hayır!

Graham söze karıştı: «İşte bu güzel. Doktor, Miss Ireton'un bize anlattığı hikayenin uydurma olduğundan mı şüpheleniyorsunuz?»

Doktor Fell boğazını temizledi:

- Hımmm. .. Şey ... Anlattıkları oldukça inandırıcıydı. Bizim bildiklerimize de uyuyordu ... Mesela, oturma odasının ışığının birden yanması. Fakat, yine de ... Miss Tennant, sizden bir şey istiyorum: Kendinizi Constance Ireton'un yerine koyun.»

- Pekala.

- Farzedin ki siz Justice Ireton'un kızısiniz ve Morell de size aşık olduğunu iddia ediyor ... Sevgilinizin Londra'ya gitmiş olduğunu zannediyorsunuz. O zaman bir araba bulup babanızın evine gidiyorsunuz. Yolda, arabanız arızalanıyor, kalan kısmı yürüyerek tamamlıyorsunuz. Köşke yaklaştığınız sırada Morell'in gelmekte olduğunu görüyorsunuz. İki erkeğin sizin hakkınızda konuşacaklarını tahmin ediyor ve nezaketeri oradan bir müddet uzaklaşıyorsunuz. Buraya kadar hepsi güzel. Fakat, ya sonra? Kumsala inip deniz kıyısına oturuyor ve bekliyorsunuz. Beş dakika sonra, acayip bir patlama işitiyorsunuz. Deniz dalgalı, gürültünün nereden geldiği belli olmuyor. O zaman, bunun bir silah sesi olduğunu ve babanızın köşküden geldiğini ilk anda düşünebilir misiniz? Acele ile köşke doğru koşmaya başlar mısınız?

Doktor Fell teker teker odadakilere baktı:

- Ben sadece Miss Ireton'un söylediklerini tekrar ettim. Ayrıca, akşamın başında hafif bir yağmur yağmıştı, toprak ıslaktı. Constance beyaz bir elbise giymişti. Halbuki, deniz kıyısında oturduğunu söylemesine rağmen elbisesinde ıslaklık ve kum tanesi yoktu!

Jane başını eğdi:

- Diyecek bir şey bulamıyorum.
- Öyle mi?
- Constance eğer böyle söylemişse bir sebebi vardır. Belki de Morell'in babasına şan ...
- Ah! Beceriksiz kız! Sözlerini geri alması artık imkansızdı. Bir ölüm sessizliği içinde Komiser Graham yerinden doğruldu:

- Devam edin, küçükhanım. Ne diyecektiniz? (... belki de Morell'in babasına şantaj yaptığımı düşünüyordu.) Değil mi?

Barlow sertçe sesini yükseltti:

- Fakat, bunun doğru olmadığını hepimiz biliyoruz. O halde?
- Mesele bunu bilip bilmediğimizde değil, Mister Barlow. Başınızı sallayıp (O halde?) demekle iş bitmiyor. Bana hakimin köşkünün eski sahibi bir Kanadalıyı hatırlatıyorsunuz. O da, kendisine ne sorulursa sorulsun, (O halde?) diye cevap verirdi. Hava güzel deseniz, (O halde?) derdi.

O ana kadar balkondan denizi seyretmekte olan Doktor Gideon Fell birden başını çevirdi ve kulaklarına inanamıyormuş gibi komisere baktı:

- Nasıl? Köşkün eski sahibinin Kanadalı olduğunu mu söylediniz? Emin misiniz?
- Elbette eminim! Ottawa'lı, Mister Johnson adında biriydi. Halen evde bulunan eşyaların çoğu onun zamanından kalmadır. Fakat, bunun bizimle ne alakası var?

Doktor Fell ayağa fırladı:

- Ne alakası mı var? Bu haber ve diğer küçük bir detay, benim gözümde bugün öğrendiğimiz en mühim şeylerdir. Size bir şey daha söyleyeyim ...

Bunun ne olduğunu odadakiler öğrenemediler. Zira, o sırada garson balkona çıkıp Mister Barlow'un telefonda arandığını bildirdi.

Fred Barlow içeri girip doktorun odasındaki telefonda cevap verdi.

- Allo?

- Siz misiniz, Frederick?

Bu ses Hakim Ireton'undu ve başbaşa oldukları zaman Barlow'a «Frederick» diye hitap ederdi.

- Evet.

- Yanılmıyorsam, Komiser Graham orada sizinle beraber yemekte, değil mi?

- Evet, burada.

- Lütfen, ona benim tarafımdan bir haber götürür müsünüz? Şu anda, yanımda Mister Appleby bulunuyor.

-Öyle mi?

- Bu şahsın bana dediklerine bakılırsa, Mister Morell'i benim öldürdüğüme dair elinde deliller varmış. Bana, bu bilgiyi kendi aramızda saklamamızı teklif etti.

- Şantaj mı?

- Hayır, hayır. Mister Appleby saygıdeğer bir iş adamıdır. Benden dost kalmamızı ve onu, muhitimdeki bazı mühim kişilere tavsiye etmemi istiyor. Bu, ona faydalı olacakmış. Fakat, bunu yapamayacağımı kendisine söyledim. Komisere söyleyin, acele buraya gelsin. O gelinceye kadar misafirimi burada tutabilirsem, beni hangi delillerle suçladığımı kendi ağzından öğrenebiliriz,

ONÜÇ

Köşke geldiklerinde, Hakim Ireton'u, satranç masası yanındaki koltuğunda oturmuş, bekler vaziyette buldular;

- Maalesef, Mister Appleby bizleri terketti. (Ciddiyetini bozmadan ilave etti:) Bir parça aceleci bir hali vardı.

Hakimin ayaklarında terlik vardı. Modeli eski olmasına rağmen, sırtındaki ceketin iyi bir terzinin elinden çıktığı belli oluyordu. Elinde bir kitap açık duruyordu.

- Buyurun oturun, beyler! Mister Appleby'yi burada zorla tutamazdım.

Komiser Graham ve Fred Barlow bakiştılar.

Saat dört civarındaydı, hava serinlemişti. oturma odası yine hüzün verici bir görünüşteydi. Arızalı telefon hariç, dün olanlardan hiçbir iz kalmamıştı. Yazı masasının önüne, kan ve kum lekelerini örtecek şekilde ufak bir halı konulmuştu.

Graham sesini yükseltti:

- Sir! Mister Appleby'yi şantaja teşebbüsle mi suçluyorsunuz?

- Katiyen! Onu hiçbir şekilde suçlayamam. Mister Appleby şantaj teşebbüsü veya tehditte bulunmadı. Bir kanun adamıdır o. Ne yazık ki, ben de kanunları onun kadar bilirim.

- Fakat, niçin bizi beklemedi?

- Mühim değil Daha sonra canı isterse, gelir size anlatır. Belki de yerinden bile kıpırdamaz. Bu arada, biz bu meseleyi görüşelim.

- Bir dakika, Sir! Başlamadan önce şunu sorayım: Miss Ireton buradalar mı?

- Hayır. Niçin burada olacaktı?

- Weems'i Taunton'a göndermiştim. Onunla görüşecekti.

- Demek ki, bir sürü meraklı misafir arasında kızımı sorguya çektirmekte bir mahzur görmediniz, öyle mi komiser?

- Endişe etmeyin! Weems bugün izinli. Sivil elbisenin ona ne kadar yakıştığını görmenizi isterdim.

- Öyle mi?

- Evet Böylesini daha uygun gördüm. Hatt a, kız arkadaşını da motosikletine alabileceğini söyledim.

- Bu şahsı niçin kızımı görmeye gönderdiniz?

- Bunu konuşmak için önümüzde daha zaman var. Şimdi siz bize, Avukat Appleby'nin dediklerini söyleyin.

Hakim Ireton sakınleşti.

- Pekala, komiser. Dün akşam Mister Appleby'nin ifadesini işittiniz.

- Evet.

- Bugün beni görmeğe geldiğinde aynı şekilde düşünmüyordu, Dün akşam, üstü kapalı olarak, Mister Morell'in bana birşaka yapmayı düşündüğünü söylemişti. Dün, müşterisinin ne demek istediğini anlamamış olduğunu söyledi. Bugün, hafızasındaki delikleri yamamış olmalı. Kısa keseyim, şunları söyledi: Morell evvelki gün buraya gelip benden para sızdırma numarası yapmış. Kızımı serbest bırakmak için üçbin sterlin istemişmiş. Ben de bunu kabul etmişim ve dün akşam onunla burada buluşup, ona parayı vermeyi kabul etmişim. Morell'in düşüncesi benden mümkün olduğu kadar yüksek bir rakkam istemekmiş, zira daha sonra bu meblağı bana, kızımın düğün hediyesi olarak kendisi takdim edecekmiş.

Graham'ın ağzı açık kaldı:

- Sonunda böyle olacağını biliyordum!

- Ne demek istiyorsunuz?

- Demekki Morell size bir ders vermek istiyordu, öyle mi?

- Avukatının iddiası böyle ... Maalesef, dersi alan Morell oldu. Mister Appleby de dersini aldı.

- Derslerini aynı şahıstan mı aldılar, Sir?

- Hayır.

- Mister Appleby'nin anlattığı doğru mu?

- Hayır.

- O halde, sizce hangisi bu yalanı uydurdu?
- Bakın, komiser. Bu hikayeyi Morell mi uydurup Appleby'ye anlattı, yoksa Appleby kendisi mi uydurup hana söyledi, bunu söylemek bana düşmez. Bunu siz bulacaksınız. Fakat, şunu söyleyebilirim ki Mister Morell ve ben böyle bir pazarlığa oturmadık.

- Allahaşkına, Sir, durumunuzu ne kadar güçleştirdiğinizin farkında mısınız?
- Trajedi oynamayı bırakın, lütfen. Eğer Mister Morell'i benim öldürdüğümü düşünüyorsanız, vazifeniz beni tevkif etmektir.

Hakim elindeki kitabı oyun masasının üzerine bıraktı ve devam etti:

- Fakat, Mister Appleby'nin bu ifadesinin bir kıymet taşıyabileceğini düşünmenin tehlikeli olduğunu size hatırlatırım, Mahkemede anlatıldığı takdirde gülünç duruma düşülür. Hiç görülmüş müdür: Ciddi olarak evlenmeyi tasarlayan bir adam, kızın babasına gider de, kızını serbest bırakmak için para ister mi? Böyle bir durumda kızın babası ne yapar? Çok basit: Kızını çağırıp herşeyi ona anlatır ve mesele kendiliğinden kapanır. Ayrıca, elinizde sadece Appleby gibi bir adamın ifadesiyle yola çıktığımızı size hatırlatırım: İfadesini bir günde değiştiren bir adamın sözüne hangi jüri inanır?

- Sir, meseleyi karıştırıyorsunuz! Hakim kaşlarını kaldırdı:
- Öyle mi? Dediklerimin hangisini hatalı buldunuz?
- Bunu demek istemedim. Ben, meseleyi ele alış tarzımızla itiraz ediyorum. Samimi olarak, bu adamı damat olarak kabullendiğinizi iddia edebilir misiniz?
- Mister Morell'in hareketlerini beğeniyordum diyemem. Giyinmesi, konuşması hoş olmayan bir adamdı. Fakat, zengin bir adamdı ve kızımı seviyordu. Bu bana yeter. Ben realist bir adamım. Benim gibi az gelirli ve evlendirecek bir kızı olan herkes realist olmak zorundadır.

Graham bir koltuğa oturup düşünmeye koyuldu.

Hava iyice serinlemişti. Barlow daha sıkı giyinmediğine pişman oldu. Pencereyi kapadı. Soğuktan çok, bu odanın hüznün verici atmosferi onu titretiyordu.

Graham birden başını kaldırdı:

- Sir, sizinle açık konuşmak istiyorum.
- Buna mani olan mı var? Ben diktatör değilim.
- Hayır, ama ...

. - Konuşun o halde! Mister Barlow'un önünde konuşabilirsiniz. Yabancı sayılmaz. Kızım gibi o da yanımda büyüdü.

Graham sıkılmışa benziyordu. Koltuğunda kıpırdanıyor, ellerini oğuşturuyordu. Sonunda, kararını verdi:

- Söylediklerinizin doğru olduğuna inanmıyorum! Bu böyle.
- Niçin inanmıyorsunuz? Durun, cevap vermeden önce ... (Gülümsedi:) Dostumuz Doktor Fell nerede? Beni sigaya çekerken, onun da size yardımcı olacağını tahmin ediyordum.
- Birazdan gelir. O, Mister Barlow'la benim gibi çevik değildir. Miss Tennant onu arabasıyla getirecek. Ayrıca, yolda bir şey görmek istiyormuş. Sonra, sizi sigaya çekmeye çalışmıyorum.

- O halde, özür dilerim. Devam edin!
- Bakın, Sir, bu Morell benim de hoşuma gitmeyen bir adamdı.
- Öyle mi?

- Fakat, dün akşam olanları tekrar gözden geçirelim. Moreli sekiz yirmibeşte geliyor. Bahçeyi geçip, şu gördüğünüz teras kapısından bu odaya giriyor. Niçin geldiği mühim değil. Sizden para almaya, yahut da size para vermeye gelmiş olabilir. Bu odaya giriyor ve kimseyi göremiyor. Bu durumda, bir insan ne yapar? Yüksek sesle çağırır, değil mi? (Merhaba! Kimse yok mu?) Yahut da, evde kimse var mı diye gidip bakar. Halbuki siz, onu görmedim, sesini de işitmedim diyorsunuz!

- Evet!

- Kabul! Şimdi, farzedelim ki başka bir şahıs onu takibederek teras kapısından içeri girsin. Niyeti Morell'i öldürmek olan bir şahıs... Bu imkansız bir şey değil, fakat siz de kabul edersiniz ki bu inandırıcı olmaz. Katil Morell'in peşinden- girip onunla mücadele eder ve onu öldürür de, mutfaktan siz onu nasıl işitmezsiniz. Bu evin duvarlarının ince olduğunu ve ses geçirdiğini tesbit ettim.

«Öte yandan, Morell başında dolaşan tehlikeyi hissetti. Burası muhakkak, zira telefonu açıp imdat istedi. Halbuki, durumun ciddiyetini anladığı anda, sizi çağırabilirdi. Bu, telefona sarılmaktan daha akıllıca olmaz mıydı?

«Bir nokta daha var: Katil Morell'e ateş etmeden, onun telefonu açıp imdat istemesine niçin izin verdi? (Telefonu bırak, yoksa ateş ederim!) diyebilirdi. Zira, Morell belki de (Burada Smith adında biri beni öldürmek istiyor) diye isim verebilirdi. Bütün bunlar hiç normal değil.

Graham sözlerinin iyice anlaşıldığına kanaat getirdikten sonra devam etti:

- Halbuki, Morell'i sizin öldürdüğünüzü kabul edersek, bütün pürüzler ortadan kalkıyor.

- Sizi dinliyorum, komiser.

- Morell köşke geliyor. Teras penceresinden içeri giriyor, çünkü sizin bu odada oturduğunuzu görüyor. O içeri girince siz ayağa kalkıyor ve tavandaki avizenin ışığını yakıyorsunuz. (Hoşgeldiniz. Buyurun oturun!) diyorsunuz.

Graham konuşurken, bir yandan da el ve kol hareketleriyle sahneyi canlandırmaya çalışıyordu.

- O zaman Morell hazırladığı şakaya başlıyor. Size soruyor: (Parayı hazırladınız mı?). Siz (Evet, bir dakika bekleyin, gidip getireyim.) diyorsunuz. Fakat, para filan hazırlamış değilsiniz, niyetiniz onu öldürmek. O gün, Londra'ya gittiğinizde Ives-Grant marka bir tabanca tedarik ettiniz. Nereden mi? Bunu henüz bilmiyorum. Fakat, bildiğimiz anda, sizi kıstırmış sayılırız.

«Şu halde, parayı getirmek bahanesiyle odadan çıkıyorsunuz. Morell şu koltuğa oturmuş, arkası kapıya dönük olarak bekliyor. Birden, fazla ileri gittiğini anlıyor. Şaka tahmin etmediği bir şekilde gelişiyor: Siz onu öldüreceksiniz! Bunu nasıl anladı? Gerçi, sizin yüzünüz hiçbir şey belli etmeyebilir ama, bir cinayet katilin yüzünde mutlaka okunur. Bu daima böyledir.

«O zaman Morell, dehşet içinde ürperiyor. Gecenin ortasında, ıssız bir evde, her şeyden uzak, bu evde sizinle başbaşa olduğunu görüyor. Elinden bir şey gelmeyeceğini, ona izah etme fırsatı bile vermeden kendisini öldüreceğinizi anlıyor.

Oda yavaş yavaş karanlığa bürünüyordu. Barlow söze karıştı:

- Bu faraziyeleri burada kessek daha iyi olmaz mı? Bana kalırsa ...

Hakim elini kaldırdı:

- Yerinizde. durun, Frederick! Siz karışmayın. Lütfen devam edin, komiser. Graham özür diler gibi öksürdü:

- Vaziyet şimdi daha iyi anlaşılıyor. Morell telefona sarılıyor. Yapabileceği tek. şey, santralı açıp (Burası Ireton Köşkü ... Ben Morell... Tehlikedeyim.) veya buna benzer birşeyler söyleyebilmek. Gayesi, niyetiniz kötüyse sizi bundan vazgeçirmek.

Burada Graham ayağa kalktı ve sözlerini canlandırmak için masaya doğru gitti. Masa lambasını yakıp sandalyeye oturdu. Sırtını odadakilere dönmüş, telefonu sağ tarafına almıştı.

- Telefonu açıyor ve yavaş bir sesle mırıldanıyor.

Kapı, arkasında... (Graham endişeli bir yüzle geriye bakıyor.) Kafasını çevirmeden kapıyı görmesi imkansız. Santral bağlanıyor. (Burası Ireton köşkü ...) Tam o anda, omuzunun üstünden bakıyor ve kapının açıldığını, elinizde bir tabancayla sizin girdiğinizi görüyor. Geri dönüp (İmdat!) diye bağıriyor. Daha fazla bir şey demeye vakti kalmıyor. Zira siz, birkaç adımda onun yanına gelip kulağının arkasına bir kurşun sıkıyorsunuz!

Bunu takip eden sessizlikte Barlow silah sesini işittiğini, sandı, fakat odada gıcırdayan sandalyeden başka ses yoktu.

- İşte, hadisenin nasılolabileceğini size anlattım. Bilmem iyi bir aktör müyüm?

Hakim Ireton başını yavaşça salladı. Fakat, kaşları arasında bir çizgi belirmişti.

- Beni hayal kırıklığına uğrattınız, komiser.

- Şerlok Holmes olduğumu iddia etmiyorum, Sir!

Ben sadece, vazifesi başından aşkın, ufak bir taşra komiseriyim. Fakat, yine de ...

- Demek istediğim bu değil. Beni bu kadar .geri zekalı saymanızdan dolayı hayal kırıklığına uğradım.

- Anlamıyorum ...

- Bir cinayet işlerneyi planlamış olsaydım, bu kadar aptalca bir şekilde işler miydiniz sanıyorsunuz?

Hakim bu meseleden hoşlanmışa benziyordu. Masanın üzerine bıraktığı gözlüğünü alıp taktı.

- Size göre, cinayet ani bir kararla değil, daha önceden planlanarak işlendi. Yani, bu cinayeti hazırlayabilmek için önümden dört saat vardı. Ne yaptım: Bu adamı evime davet ettim, bir tabanca tedarik edip onu bu odada öldürdüm ve sonra elimde tabancayla şu koltuğa oturup, sizin beni tevkif etmenizi bekledim, öyle mi? Üstelik, öyle bir hikaye uydurdum ki altı yaşında bir çocuğun uydurabileceğinden daha inanılmaz! Yoksa, kendimi astırmaya bu kadar hevesli olduğumu mu sanıyorsunuz, komiser?

Dışardaki karanlığın orta yerinde, gözle farkedilmesi güç olan bir gölge, uzun zamandır teras kapısının önünde dikilmişti. Fakat, içerdekiler onu, ancak kıvılcığı zaman farkedebildiler.

Doktor Gideon Fell ağır adımlarla içeri girdi. Güçlkle nefes alıyor ve sıkılmışa benziyordu.

Hakim Ireton onu farkettiler:

- Biraz geç kaldınız.

- Oh! Ben ... Evet!

- Komiserle birlikte, cinayet sahnesini tekrar canlandırıyoruz. Siz de bize katılmak ister miydiniz?

- Hayır, teşekkür ederim. Ben göreceğim kadarını gördüm. Komiser! Dışarda, sizi görmek için sabırsızlanan genç bir polis var. Sizi yalnız görmek istiyormuş.

- Weems olmalı. ..

- Evet, dün akşam burada olan delikanlı. .. Mister Barlow! Miss Tennant evine döndü. Bu akşamki yüzme şenliğini size hatırlatmamı rica etti.

- Teşekkürler. .

- Komiser! Bir şey daha sorayım: Dün akşam bu adayı aradığımız zaman, bir tarafta ciklet buldunuz mu?

- Ne?.. .

- Ciklet.. . Ciklet.

Doktor Fell ağzıyla çiğnermiş gibi yaptı, o kadar ciddiydi ki kimse gülmeye cesaret edemedi.

- Hayır, doktor, bulamadık.

- Bu cevabı bekliyordum. Teşekkürler. Sizi daha fazla meşgul etmeyeceğim. Niyetim, hiç görülmemiş bir şeyi tecrübe etmek: Otele kadar yürüyerek dönmek. İyi akşamlar!

: Odadakilerin şaşkın bakışları altında, teras kapısından çıkıp çimenler üzerinde ağır ağır yürümeye koyuldu. Komiser yerinde duramıyor gibiydi:

- Bir dakikanızı rica edeyim: Gidip Weems'le konuşmam lazım.

Aceleyle teras kapısından çıkıp karanlıkta kayboldu. Açık kalan kapıdan, denizin uğultusuyla birlikte bir motosiklet gürültüsü iştiliyordu.

Hakim Ireton elleri göbeği üzerinde, o kadar sakin görünüyordu ki Barlow onun endişeli sesini işittiğinde yerinden sıçradı:

- Bu adam, Taunton'a gönderdiği polis olmalı. Frederick, bana bir iyilik etmek ister misiniz?

- Tabii.

- Ses çıkarmadan gidin ve onların ne konuştuğunu dinleyin. Sizi görmesinler. Lütfen, bana sebebini sormayın. Gidin!

Fred Barlow evi boydan boya geçip, mutfak kapısını arka bahçeye çıktı. Tahtaperde arkasına saklanarak yola kadar geldi.

Weems'in motosikleti bahçe kapısı önünde duruyordu. Polis memuru bir ayağı yerde, Graham ve Doktor Fell'e birşeyler anlatıyordu. Onlar Barlow'u göremiyorlardı ama, Barlow ne konuştuklarını gayet rahat işitebiliyordu. Zira motörün gürültüsünü bastırabilmek için, yüksek sesle konuşmak zorundaydılar.

- Komiserim, onları kıstırdık!

- Ne demek Onları kıstırdık? Kimden bahsediyorsunuz?

- Anlatayım, komiserim. Bu sabah beni Miss Ireton'un yanına göndermiştiniz. Hiç bir şey belli etmeden onu sorguya çekecektim. Dün akşam tabancayı ona göstermeyi unuttuğunuz, bu işi benim yapmamı emretmiştiniz. Yanıma kız arkadaşımı da alabileceğimi söylemiştiniz. Hatırlıyor musunuz?

- Evet. Sonra?

- Kız arkadaşım, telefon santralında çalışan Florence Swan'dır, komiserim.

- Biliyorum. Ona söyleyin, bir daha vazife başındayken karakola telefon ederse ...

- Bir dakika beni dinleyin, komiserim Miss Ireton tabancayı tanıyamadı ama, bizim Florence hakimın kızının sesini tanıdı!

- Ne?.

- Anlatayım: Dün akşam, köşkten imdat isteyen Morell'den on dakika önce, Florence başka bir telefon konuşmasına şahit oldu. Telefonu açan kadın sesi, bir telefon kulübesinden açtığı söylemiş. Cebinde parası olmadığı için ödemeli bir konuşma yapmak istiyormuş.

- Şu Allahın cezası motörünüzü durdurun, hiçbir şey duyamıyorum!

Weems itaat etti. Meydana gelen sessizlikte sadece dalgaların hışırtısı duyuluyordu. Sonra, Weems'in sesi tekrar yükseldi:

- Kadının bulunduğu kulübe, Aşıklar Yolu'nun girişindeki kulübeymiş. Buradan üçyüz metre uzakta, şimdi modern apartmanlar yapılan yer. Biliyorsunuz, değil mi? .

- Evet.

- Florence ona, hangi numarada bulunduğunu sormuş. Kadın (Tawnisb 1818) demiş. Bu numara, Aşıklar Yolu girişindeki telefon kulübesine ait. Az önce kendim kontrol ettim.

- Devam edin. Weems.

- Kadın Taunton'daki bir numaraya telefon etmek istediğini söylemiş. Florence bu numarayı buluncaya kadar dört dakika geçmiş. Sonra, Florence (Numaranız cevap veriyor, lütfen kumbaraya beş peni atın ve düğmeye basın.) demiş. O zaman, kadın bağırp çağırılmış yanında cüzdanı olmadığını, ödemeli konuşmak istediğini söylemiş. Halbuki, kulübelere ödemeli konuşmak imkansız. Çünkü, kumbaraya para atmadıkça bağlantı kurulamaz. Florence bunu kadına ne kadar izah etmişse de, diğeri buna inanmamış. Santraldaki bir düğmeye basmakla, Florence'ın bu işi halledeceğini iddia ediyormuş. Kısacası, üç dakika kadar münakaşa etmişler. Sonunda, Florence bağlantıyı kesmiş. Genç kadının istediği numara Taunton 34 955, yani Miss Tennant'ın evi. Bu kadın ise, Miss Constance Ireton. İşte böyle, komiserim.

Weems nefesi tükenmek üzereyken sustu.

Komiser Doktor Fell'e baktı. İkisi de konuşmadan durdular.

Weems tekrar aldı:

- Şimdi, bir hesap yapalım, komiserim. Miss Ireton santral aradığında saat sekiz yirmi idi.

- Bizim Florence bundan emin mi?

- Elbette. Konuşmaların saatini defterine yazmak onun vazifesiydi.

- Sonra?

- Taunton'daki numara bağlarıneaya kadar dört dakika geçti. Sonra, üç dakika münakaşa ettiler. O halde, Miss Ireton kulübeden en erken, saat sekiz yirmiyedi de çıktı. Bu kulübe ile, babasının evi arasındaki uzaklık üçyüz metre kadar ...

Graham başıyla doğruladı.

- Halbuki, Miss Ireton bize ne dedi? Saat sekiz yirmibeş de bahçe kapısı önündeymiş. Bu imkansız bir şey. Şu halde, bize anlattığı şeyleri görmüş olamaz. Ne kadar hızlı vürürse yürüsün, saat sekiz otuz'dan önce burada olamazdı.

Weems'in sesi gücenmiş gibi titriyordu:

- Küçük hanım yalan söyledi, komiserim. Yalan söyledi! .

Komiser Graham ağır ağır konuştu:

- Weems,şimdiye kadar hayatınızda söylediğiniz en büyük hakikat budur. Mahkeme önüne çıktığımızda da böyle konuşacaksınız.

ONDÖRT

- Nasıl? Balıklama atlama diye buna derler!

Suyun içinden kafasını çıkaran genç adam böyle bağıırıyordu.

Havuzun kenarındaki diğer gençler gülüştüler. Bir tanesi cevap verdi:

- Şaka mı ediyorsun? Seninkisi karın üstü yatmaktan başka bir şey değil!

Havuzdaki delikanlının yüzü kıpkırmızı oldu: Alay etmeyin! Havuzun kenarındaki parmaklığa tutunarak dışarı çıkmak istedi. Fakat, ayağı kaydı ve tekrar suya düştü.

Kırmızı mayolu bir genç kız yanına yaklaşarak onu teselli etti:

- Tabii balıklama atladın, Hugo. Şimdi, gel de bir şeyler iç!

Saat dokuz buçukta, Fred Barlow Esplanade Oteli'nin havuzuna geldiğinde, yüzme şenliği bütün neşesiyle devam ediyordu.Davetliler kızılı erkeli on üç kişiydiler. Bazıları suda şakalaşıyor, bazıları da kenarda sohbet ediyorlardı.

Barlow konuşulanlara kulak kabarttı.

- Tony de şimdi burada olmalıydı.

- Zavallı Tony!

- Şşşt! Susun!

- Niçin susalım? Constance burada değil ki! Gelmek istememiş.

Suda yüzen biri 'Garson! Hey, garson!' diye bağıırıyordu. Bir diğeri seslendi:

- Sırtüstü atlayayım mı?

Jane'in ihtiyar teyzesi gülümsüyordu: Ah! Gençlik ne güzel şey!

Bütün bu sesler Barlow'un başını döndürüyordu.

Onların arasında şehir kiyafeti ile olmaktan mahcup olmuştu. Nihayet, Jane'i gördü.

Jane de aynı anda Barlow'u farkettiler ve yanına geldi. Üzerindeki sarı mayo, vücudunun güzelliğini herkese ilan ediyordu.

- Geç kaldım, özür dilerim.

- Ne diyorsunuz, Fred?

Barlow gürültüyü bastırmak için bağıırdı:

-Geç kaldığım için özür dilerim dedim!

- Oh! Mühim değıL. Zaten, söylemiştiniz. Ben ise, gelmiyeceğinizi sanmıştım, Yemek yediniz mi?

- Evet, bir sandviç aldım. Jane, neş'enizi kaçırmak istemem ama, sizinle yalnız konuşmak istiyorum.

- Bir şey mi var?

Barlow birden sözü değıştirdi: Constance nerede?

Onu göremiyorum.

- Çok ısrarettim ama, gelmek istemedi. Erkenden yatmış olmalı. Eğer onu görmek için buraya geldiyseniz, şansınız yokmuş.

- Sizin evinizde yok. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Polis her tarafta onu arıyor!

- Polis mi?.

- Evet. Bir dakika beni bağışlayın.

Havuzun kenarında, merdivenle çıkılan iki trampelen vardı. Fred mayasını giydikten sonra, alçaktaki trampelene çıktı. Suya atlayıp bir kaç kulaç yüzdü. Bu hareketler vücudunu tamamen dinlendirdi. Hoş bir serinlik vücuduna yayıldı. Sonra, kıyıya doğru yüzdü. Tam çıkacağı sırada bir gürültü koptu:

- İşte balıklama diye buna derler!

- Nasıl?

- Bu arkadaş az önce, mükemmel bir şekilde atladı.

Havuzun kenarında, sarışın bir genç elleri belinde, hiddetle Fred'e bakıyordu. Arkadaşlarına döndü:

- O halde, size takla atarak bir dalış göstereyim. Kırmızı mayolu kız ona bağırdı:

- Hugo! Delilik etme, bir tarafını kıracaksın.

- Öyle mi? Şimdi görürsünüz!

Nasıl bir cambazlık yapacağını belki kendisi de bilmiyordu. Arkadaşları ise sadece, onun sırtüstü mü, yoksa karınüstü mü düşeceğini merak ediyorlardı. Merakları uzun sürmedi. Yüksekteki trampelden atlayan Hugo, suratı üstüne düştüğü zaman, sıçrayan sular havuzun kenarındaki aynalara kadar her yeri ıslattı. Kahkaha tufanı birden kesildi.

Hugo suyun üzerinde hareketsiz yatıyordu. Sessizliği bir çığlık ikiye böldü.

Başka bir genç suya atlayıp Hugo'yu karaya çıkardı. Onu taşın üzerine yatırdılar. Alnında büyük bir kızartı belirmişti. Bütün gençler, onun başına toplandılar.

- Bir şeyi yok, sadece bayılmış. Ona bir içki verin.

Jane ve Fred diğerlerinden bir parça uzakta duruyorlardı. Barlow yüzünü havluya silerken gözcüyle genç kıza baktı. Jane oturduğu yerde başını eğmiş, elleriyle dizini tutuyordu. Çok üzgün görünüyordu. Fred, bu enerjik kıızı ilk defa. böyle görüyordu,

Jane mırıldandı: Herkese uğursuzluk getiriyorum ben, değil mi?

Barlow onu anlayabiliyordu. Taşın üzerinde yatan bu genç, ona da başka birini hatırlatıyordu.

- Gelin, Jane. Buradan çıkalım.

- Oh! Evet.

Genç kız terliklerini giydi. Diğerleri hala Hugo'nun etrafında olduğu için, ikisinin oradan ayrıldığını kimse farketmedi. Bu fikrin ne kadar mühim olduğu daha sonra görüldü.

İkisi de bornozlarını giymiş olarak havuzun öbür ucuna gittiler. O taraftaki kapı, çiçekliğe açılıyordu. Jane durakladı.

- Misafirlerimi terketmem doğru olur mu?

- Havuz saat onbirde kapanır. Şimdi ise saat on.

Misafirleriniz başlarının çaresine baksınlar. Sizinle iki hususta konuşmam lazım. Gelin.

Çiçeklik dar ve uzun, çatısı camkanlı bir salondur.

Renkli camdan panolarla ayrılmış bölmelerde çeşitli çiçekler havaya nemli ve ağır bir koku veriyorlardı. Orta yerdeki boşlukta ilerliyerek sonuncu bölmeye girdiler. Fred arkalarından kapıyı kapadı. Bu bölmede çiçeklerin arasına birkaç hasır iskemle ile küçük bir masa yerleştirilmişti,

Ayakta durdular. Jane başını kaldırıp Fred'e baktı:

- Benimle ne hakkında konuşacaksınız?

- Önce Constance hakkında. Polisten önce onu bulmalıyız. Sizce, babasının Londra'daki evine dönmüş olabilir mi?

- Bilmiyorum, fakat zannetmem. Akşam üzeri tren bulunmaz, bütün arabaları da biz almıştık. Fakat, niçin onu bulmalıyız? Polis onu niçin arıyor?

- Çünkü, söylediği yalanları polis bu akşam anladı.

- Hangi yalanlar?

- Bunu sonra anlatırım. Fakat, önce şunu sorayım: Dün akşam saat sekiz yirmibeşe doğru evde miydiniz?

Jane birden irkildi:

- Bunu niçin bilmek istiyorsunuz?

- Sizinle konuşmak istediğim husus için bilmem lazım. O saatte evinizde miydiniz?

- Hayır. Doktor Fell ile görüşmek için yola çıkmıştım. Niçin sordunuz ?

- Çünkü, Constance o saatte, Aşıklar Yolu'ndaki telefon kulübesinden size bir telefon açmış. Santraldaki kız sizin evden cevap verildiğini söylüyor. Eğer, Constance'ın sizin numarayı çevirdiği ve o saatte dediğim yerde olduğu ispat edilirse, vaziyeti çok kötü olacak. Telefonunuzun çaldığını hatırlamıyor musunuz?

- Hayır, ama bu sabah hizmetçim Annie dün akşam Tawnish'den beni telefonla aradıklarını, fakat bağlantının yarıda kesildiğini söylemişti.

- Görüyorsunuz ya!

- Fakat, Fred, bu neyi ispat eder?

- Şunu: Constance saat sekiz yirmibeşte köşkün kapısı önünde bulunmuş olamaz, dolayısıyla, Morell'in geldiğini görmedi. Yalan söyledi ve zaten babası şüphe altında olduğu için durumu bir kat daha kötüleşecek.

- Anlıyorum. Bana söylemek istediğiniz ikinci şey nedir?

Hala ayakta duruyorlar ve iki düşman gibi bakıyorlardı. Etraflarında herşey sakın ve sessizdi. Çiçeklik zayıf ışıklarla aydınlatılmıştı.

Barlow genç kıza yaklaşır belinden kavradı ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

ONBEŞ

Jane karşı koymadı, fakat bir formaliteyi yerine getirir gibi pasifti. Sonra, geri çekilip Barlow'un gözlerinin içine baktı:

- Bunu niçin yaptınız?

Barlow sesini sakın göstermeye çalışarak «Çünkü, sizi seviyorum,» dedi, «Bunu itiraf etmek için daha fazla beklemek neye yarardı?»

- Beni hakikaten mi seviyorsunuz, yoksa bu bir hayal mi?

- Oh! Jane!

- Ya Constance ne olacak?

- Dün akşamdan sonra her şey bitti. Onu hiçbir zaman sevmemiş olduğumu anladım. Artık benim için Constance yok.

- Size tam ihtiyacı olduğu bir anda bile mi? Barlow'un elleri iki yanına düştü. Geri çekilip masanın etrafında birkaç adım attı:

- Sözlerimi geri alacak değilim. Constance'ı bir kardeş gibi sevmeye ve yine onu korumaya devam edeceğim. Fakat, size karşı tamamen değişik hisler besliyorum. Beni anlayın, Jane ... Sizi kırdıysam özür dilerim;

- Kırmak mı? (Genç kızın gözleri ışıltı ışıltı, kollarını uzattı:) Oh! Fred!

Tekrar kucaklaştılar. Sonra, nasıl olduğunu bilmeden, kendilerini hasır kanape üzerinde buldular. Genç kız başını kaldırarak nefes nefese mırıldandı:

. - Fred, bu yaptığımız doğru mu?

- Bana inanmadınız mı, Jane?

- İnanırım, fakat ... Ya bizi gören olursa?

- Umurumda değil!

Birkaç dakika sonra, Jane erkeğin kollarından sıyrılarak oturdu.

- Yeter artık! Şimdi karşıma oturun bakalım.

- İyi ama ...

- Bu şekilde, kendimi Constance'a ihanet ediyor gibi hissediyorum. Fred, kızcağızı unutup sadece kendimizi düşünemeyiz ... Hayır! Yerinize oturun ve bana bir sigara verin, lütfen.

Barlow bornozunun cebine koyduğu paketi çıkarıp uzattı. Elleri titriyordu.

- Fred, size bir itirafta bulunacağım. Tabancanın nereden geldiğini biliyorum.

Barlow kibriti üfleyerek söndürdü ve yere attı.

- Henüz polise hiçbir şey söylemedim ama, bunun doğru olduğundan eminim. Bu Ives-Grant marka tabanca, beş sene önce Cynthia Lee'nin Morell'e ateş etmek için kullandığı tabancadır.

Barlow'un kolu havada kaldı:

- Nasıl? .. Yoksa, bu defa da Cynthia Lee mi? ..

- Hayır, hayır. Cynthia'nın bu işle alakası yok. Zira, tabanca çoktan beri onun elinde değildi. Mahkemeden önce, Avukatı Sir Charles Hawley tabancayı alıp kendi evinde saklamıştı. Evinin bir köşesinde bir silah koleksiyonu arasında hiç göze çarpmadan duruyordu.

- Bu bahsettiğiniz Sir Charles Hawley daha sonra hakim olmadı mı?

- Ta kendisi.

- Hımmm... Hakim Ireton dün öğleden sonra Londra'ya gittiği vakit, arkadaşı Sir Charles Hawley ile yemek yemiş. Bunu Komiser Graham'a kendisi söyledi.

Bir sessizlik oldu. Fred dişlerini gıcırdatarak mırıldandı: İhtiyar Şeytan!.. Tabancayı Hawley'in evinden aşırılmış olmalı. Ne kadar kurnaz, değil mi? Silahın nereden geldiğini polis nasıl keşfetsin? İzleri takip ederek Hawley'e kadar gelseler bile, Hawley bu tabancanın kendi evinde bulunmadığını yemin billah ederek söyler. Zira., mahkemeden kanunsuz olarak kaçırdığı bu delili bir de evinde sakladığı anlaşılırsa rezil olur ...

Barlow genç kıza döndü:

- Umarım ki bundan kimseye bahsetmediniz?

- Şey... Doktor Fell'e söylemişim. . Morell'in öldürüldüğünü öğrenmeden önce onunla konuşurken, Cynthia'nın tabancasını ona tarif etmişim.

Jane doktora söylediklerini Fred'e de tekrarladı.

Sonra, ilave etti:

- Fakat, yine de anlayamıyorum. Sir Charles tabancayı tanıdığını inkar etse bile, bir başkası, mesela. Cynthia veya ben, bunu yapabiliriz.

- Bunun aynı tabanca olduğuna yemin edebilir misiniz?

- Şey ... Hayır,

- Cynthia Lee'nin avukatı mahkemede, müvekkilinin hiçbir tabanca kullanmamış olduğunu söylemedi mi?

- Evet.

- Görüyorsunuz ya! Şimdi Cynthia ortaya çıkıp (Beş sene önce kullandığım tabanca bu idi.) der mi? Siz bile, böyle bir şey yapmakla, eski bir faciayı su yüzüne çıkarıp arkadaşınıza kötülük etmiş olacaksınız. Bunu yapar mısınız? Sir Charles ikinizi de dedikoduculukla suçlayabilir. Hayır ... Mister Ireton rahat uyuyabilir. Tabancanın nereden geldiğini polisler asla öğrenemeyecekler.

- Zannedersen, Doktor Fell bundan şüpheleniyor.

- Fakat, o da Graham'a hiçbir şey demedi. Bu da başka bir problem: Doktor Fell kozlarını niçin saklıyor?

- Belki de, hala Hakimin suçlu olduğundan şüphe ediyor. Ya siz, onun suçlu olduğuna inanıyor musunuz?

- Bütün mantık kaidelerine rağmen, bütün görünüşe rağmen,. yine de onun suçlu olmadığını sanıyorum.

Barlow ayağa kalkıp genç kıza uzun uzun baktı. Yüzünde tekrar bir arzu ışığı belirdi: Fakat, genç kızın elini tutmak isteyince, Jane geri çekildi.

- Bütün bunları unutamaz mıyız, Jane?
- Hayır. Bunu siz de biliyorsunuz.
- Sizi bulmak için çok zaman kaybettim, Jane.
- Önümüzde daha çok zaman var ...
- Zannetmem.

Jane haykırdı: «Niçin böyle söylüyorsunuz» Barlow'un kafasındaki kara bir düşünce tekrar zihnini sarmıştı. Dündenberi, bunu zihninden atamıyordu:

- Benim de size bir itirafım var, Jane. Bunu şimdi anlatsam iyi olur.

Genç kız gülümsedi:

- Eğer, yine bir gönül meselesiye ...
- Değil, Jane, müsterih olun. Zannedersen, ben dün akşam bir adam öldürdüm.

Genç kıza bakan gözleri gülmüyordu. Jane ise, bütün benliğine yayılan saadetin tesiriyle, önce ne söylendiğini anlamadı. Sonra, birden yüzü sarardı.

- Yoksa ... ?
- Hayır, Morell değil. Bu bakımdan vicdanım rahat.
- Kim, o halde?
- Kara Jeff. Dün akşam arabamla ona çarptım.
- Şu serseri adam mı?
- Evet. Bugün, Graham'a bu meseleyi açtım. Fakat, herşeyi anlatmış değilim.
- Yemekteki acayip davranışlarınızın sebebi demek buydu?
- Bunu farkettiler demek?
- Sizi ilgilendiren herşeye dikkat ederim, Fred. Anlatın bana, ne oldu?
- Karanlıkta Jeff Aşıklar Yolu'ndan geldi ve birden arabamın önüne çıktı. ..
- O halde, bu bir kazaydı.

- Evet. Merak etmeyin, beni suçlayamazlar. Fakat, mesele başka: Arabamdan inip yaralı olup olmadığına bakmak istedim. Dediğim gibi, onu yolun kenarındaki kumlar üzerine sürükledim. Cep fenerimi almak için tekrar arabamın yanına geldim. Fenerle döndüğümde, Jeff ortadan kaybolmuştu.

- O halde, endişe etmeniz lüzumsuz, Yerinden kalkıp gidebildiğine göre, demekki ciddi bir şeyi yoktu.

- Evet ama, gözlerimle gördüm: Jeff o kadar kötü bir şekilde yaralanmıştı ki çok az insan böyle bir yaradan kurtulabilir. O akşam, bisikletiyle oradan geçen Weems'e bundan bahsetmek istedim. Fakat, o beni dinlemeden, köşkte olanı bana anlatmaya koyuldu.

- Ve siz de, o anda Jeff'i unuttunuz ...

- Evet. Böylece, bu zavallıyı kendi kaderine terketmeye razı oldum. Belki de, şu anda bir köşeye kıvrılmış, ölü yatmaktadır. Bundan bahsetmemiştim, Jane. Beni suçlayacaklarından korktuğum için değil. Fakat, o sahneyi hatırlamak bile uykularımı kaçırıyordu.

Bir sessizlikten sonra, Jane sordu:

- Ya .şimdi?
- Şimdi ne? ..
- Kendinizi biraz rahatlamış hissetmiyor musunuz?

Barlow eliyle alnını tuttu:

- Doğrusu, evet ... Ohl Jane! Haklısınız!

- Şimdi, yanıma oturun bakalım. Anlaşılan, sizin biriyle dertleşmeye ihtiyacınız var. Mister Ireton'un yanında durdukça, onun huyları size de geçmiş. Böyle giderse, yakında siz de, onun oturma odasındaki geyik kafası gibi kuru ve hüznü verici bir insan olacaksınız! Bu serseri bıraktığınız yerden kalkıp gitti, öyle mi? O halde, müsterih olun: Vaziyeti ciddi olamaz. Hatta, arabanızın ona çarptığından emin misiniz?

- Meselenin acayip tarafı da bu zaten, Önce, çarpmadığıma yemin edebilirdim. Fakat, yarasını gördükten sonra ...

- Bırakın şimdi bunu, Fred... Buradan gitmeden önce beni öpsenize.. .

Barlow itiraz etmedi. Az sonra, ciddi bir sesle söylendi:

- Bir de, İngilizlerin Pazar günü can sıkıntısından patladığını iddia ederler. Bizim çayımız, kaynanalarımız ve kraliyet akademimiz gibi Pazar günümüzü de meşhur etmişler. Şimdi, bu inanışın ne kadar yanlış olduğunu anlıyorum. Jane, eğer bu Pazar akşamı da sıkıcı sayılırsa, ben... Ne var?

Jane yerinden fırladı:

- Bugün Pazar, değil mi?

- Evet. Ne olmuş?

- Eyvah, yandık Pazar akşamı havuz ve bar saat onbirde değil, onda kapanır. Bütün personel gitmiştir şimdi.

- O halde, misafirleriniz de dönmüş olmalı. (Barlow memnun olmuşa benziyordu.) Bu güzel işte.

- Fakat Fred, ya elbiselerimizi alamazsak?

- Ne olurmuş yani? Üzerimizdekilerden fazla bir şey taşımaya mecbur muyuz? Bilakis, şairin dediği gibi. ..

- Fakat, eve bu kıyafette dönemeyiz!

'Barlow biraz düşününce, çiçeklikten başka bir yerde ışık gördüğünü hatırlamadı. Buldukları bölmenin camlı kapısını araladı. Bütünçiçeklik zifiri karanlıktı. Uzakta, havuza açılan kapının bulunduğu yerde ufak bir ışık vardı.

O tarafa doğru ilerlediler. Yürürken, uzunçiçek yaprakları korkutucu bir şekilde yüzlerine sürünüyordu. Nihayet, havuz kenarına çıktılar. Küçük bir lamba havuzun kubbesinde hala yanıyordu. Herhalde, gece yarık bırakılıyordu.

Küçük lambanın ışığı havuzun suyunda ve kenarlardaki aynalarda aksediyordu. Kenarlardaki masa ve iskemleler karanlıkta birer korkuluk gibi dikiliyorlardı. Her şey soğuk ve ürpertici bir görünüşteydi. Bara açılan kapı kilitliydi.

Barlow vestiyere açılan kapıyı zorladı. O da kilitliydi. Yüksek sesle mırıldandı:

- Burada kısıtıldık ...

Sesi büyük salonun duvarlarına çarparak geri geldi.

Jane bir kahkaha attı:

- Yoksa, buradan çıkamıyacak mıyız?

- Kapıyı yumruklayabiliriz. Fakat, bu havuz bodrum katındadır. Üstelik, bu mevsimde otel personeli az olduğu için sesimizi duyurabileceğimizi sanmıyorum. Mamafih, bir deneyelim!

Barlow kapıyı yumruklayıp, bütün kuvvetiyle bağırmağa başladı. Fakat, beş dakika sonra, bundan vazgeçmeye mecbur oldu. Kimse gelmiyordu.

Birbirlerine baktılar. Jane içini çekti: ,

- Bunun tam da bu akşam olması ne yazık, İlk akşamımız, Fred ...

- Jane, sevgilim, siz olduktan sonra, her yer cennet sayılır. Fakat, geceyi bu soğuk mermerler üzerinde geçirmek hiç de romantik değil. Durun bakalım ... Düşünüyorum da ...

- Ne düşünüyorsunuz?

- Niçin bizim bulunduğumuz bölmede ışık yanık bırakıldı? Herhalde, bizim için değil. Buldum! O bölmedeki ışık da, buradaki gibi, bütün gece yanık bırakılıyor. Niçin? Çünkü, çiçekliğin öbür ucunda dışarı açılan bir kapı var. Eğer açıksa, oradan otelin önündeki bahçeye çıkabiliriz.

- O halde, oraya gidelim.

- Hayır, ben gideceğim. Siz burada kalacaksınız.

Az önce dediğimin aksine, sizi bu kıyafette otelin holünde görmelerini istemiyorum. Eğer o kapı açıksa, bir koşuda gelip sizi buradan çıkarırım.

- Pekala, Fakat. acele edin.

Barlaw koşarak çiçekliğin öbür ucuna ulaştı. Üzerindeki bornoz yarı karanlıkta bir hayalet gibi dalgalanıyordu. Az sonra, neş'eli bir sesle bağırdı:

- Tamam! Kapı açılmış! Şimdi dönerim!

Jane uzakta kapının kapandığını işitti ve rahat bir nefes aldı.

- Sanki kapının kapanması bütün havuzda titreşimler yaratmış gibi, su birden dalgalandı. Tavandaki lambanın aksi suda bin parçaya bölündü .

Jane'in terliklerinin sesi bile sessizlikte aksediyordu. Duvarın dibindeki hasır bir koltuğa uzandı. Bornozunun altındaki ıslak mayosu ile üşüdüğünü hissediyordu.

Genç kız bulunduğu yerde ürpermeye başlamıştı.

Aynalarda kendi aksini görmek bile onu rahatsız ediyordu. Sanki, bilinmeyen bir yerden çıkan gölgeler üzerine doğru geliyorlardı.

Yine de, bu korku hissi, içinde doğmuş olan sevinç kaynağını söndüremiyordu. Gözlerini yarı kapayıp tavana baktı ve mırıldandı:

- Ey Tanrım, beni mutlu kıldığın bugün için sana şükrediyorum. Nihayet dualarım kabul oldu. Şimdiye kadar, yaşayan bir ölü gibiydim, fakat şimdi yaşıyorum. Onu da mutlu kılın, Tanrım. Sizden bütün istediğim budur. Onu ...

Duaları birden kesildi.

Tavandaki küçük lamba habersizce sönmüştü.

ONALTI

Yerinden kımıldamadı.

Önce, bu ani karanlığa Fred'in yanlışlıkla sebep olabileceğini düşündü. Herhalde Fred bir lambayı yakacağını sanırken, diğerini söndürmüştü. Fakat, bu ihtimal üzerinde fazla duramadı. Çünkü, havuzdaki lambaları yakan şalterin çiçekliğin öbür ucunda olması imkansızdı,

O halde, belki de şimdi holde birisi vardı .. Kapının arkasından bağırsa, sesini duyurabilirdi ...

Ani karanlık insanı mutlaka ürkütür, Jane ise şok geçirmiş gibiydi. Kapının nerede olacağını bile unutmuştu.

Yavaş yavaş, bütün benliğinin paniğe kapıldığını hissetti.

Korkusunu yatıştırmak için «Hello!» diye bağırdı, Sesi geniş salonda akisler yaparak söndü. Genç kız birkaç adım attı. Terlikleri ne kadar da gürültü çıkarıyordu. Onları çıkarıp yalmayak ilerledi. Fakat, kapı ne taraftaydı? Havuz ne tarafta kalmıştı? Suyu düşmektense, yerinde kalması daha doğru olurdu. Sola dönüp, kollarını öne uzatmış vaziyette yavaşça ilerledi.

Fred nerede kalmıştı? Niçin hala dönmüyordu? Doğru bildiği tarafa doğru ilerlemeye devam etti, Fakat, birden olduğu yerde donup kaldı. .. Havuzda yalnız değildi! Hafif bir gürültü işitiyordu. Bu, ses çıkarmadan yürüyen birinin ayak sesiydi. Durup tekrar ilerliyor, genç kızın bulunduğu yeri tayin etmeye çalışıyordu...

Jane bağırdı:

- Kim var orada?

Gürültü derhal kesildi. Jane'in çığlığına kimse cevap vermedi. Sessizlik tekrar hakim olduğu vakit, ayak sesi tekrar başladı. Gittikçe yaklaşıyordu. Jane kalbinin hızlandığını hissetti. Sanki, burada saatlerdir kapalı kalmış gibiydi. Gittikçe daralan bir zindanda hapsedilmiş gibi dehşet içindeydi.

Nereye gittiğini bilmeden geriledi. Birden, ayağı bir sandalyeye çarpıp devirdi. El yordamıyla sandalyeyi yakaladı ve sesin geldiği tarafa fırlattı. Sandalye büyük. bir gürültüyle düşüp, mermer üzerinde kaydı.

O zaman, genç kız geri dönüp koşmaya başladı;

Tekrar bir sandalyeye çarpıp tökezledi. Doğrulmaya çalıştığı sırada, ayaklarının altında bir ıslaklık hissetti. Havuzun tam kenarındaydı

Jane iyi bir yüzücüydü, Kurtulmak istiyorsa, havuzun suları içinde daha emniyette olacaktı. Bunu bir denemeliydi. Böylece, karanlıktaki bilinmeyen kişinin niyetini anlayabilirdi. Eğer kendisini havuzun içinde de takip ederse, bu demek olacaktı ki. ..

Havuzun kenarında ayakta idi. Nefes nefese bornozunu çıkardı ve uzağa fırlattı. Havuzun derin kısmında bulunduğunu ümit ederek kendisini suya attı.

Sıçrayan suların sesi bütün salona yayıldı. Genç kız sonsuz bir kuyuya düşüyormuş gibiydi. Havuzun suyu ona buz gibi soğuk geldi. Saçlarını sudan korumak için bir başlık takmamıştı. Birazdan Fred döndüğünde - eğer dönerse - onu ne halde görecekti,

İki üç kulaçta havuzun dibini buldu. Suyun derinliği ikibuçuk üç metre kadardı. Fakat, fazla kalırsa bu defa havuz ona mezar olurdu. Suyun üzerine çıkıp kulak kabarttı.

Hiç ses yoktu. Havuzun kenarına çarpan suyun sesinden başka hiçbir şey duyamadı. Gözlerine düşen saçları eliyle yana itip, ses çıkarmadan nefes almaya çalıştı. Suyun üzerinde durabilmek için kollarını devamlı hareket ettirmesi gerekiyordu. Az sonra, ilerlemek zorunda olduğunu anladı. Zira, su gittikçe soğuklaşıyor gibi geliyordu ona. Birkaç kulaç attı ve eli, havuzun kenarına çarptı. Titreyerek, mermer duvara tutundu ve bekledi. Az önce işittiği gürültü tekrar başladı ve eldivenli bir el bileğinden yakaladı.

O zaman, Jane bir çığlık attı. Aklını kaybedecek gibi oldu. Çığlıkları ona, bu elin eline deymesinden daha dehşet verici geldiler. Bütün havuzçığlıklarla inliyordu. Fakat, Jane bir yandan da, ayağıyla havuzun duvarını iterek uzaklaşmak istedi. Parlak birşey omuzunun üzerinden hızla geçti. Boynunun ısırılmış gibi yandığını hissetti. Bileğini kavrayan el birden çekildi. Jane şimdi, ağzına dolan suların arasında can havliyle yüzüyordu. Fakat, yardımına koşulduğunu anladı. Ayak sesleri taşlar üzerinde koşuyordu. Kapının yumruklandığını duydu. Havuzun bütün lambaları birden yandı. Şimdi ortalık gündüz gibi aydınlıktı. Kilitte bir anahtar döndü ve otelin holüne açılan kapı aralandı. ..

Fred Barlow, peşinde uyuklayan bir hademe ile içeri girdi. Salonu bomboş görünce olduğu yerde durakladı.

Sonra, sudaki dalgaları farketti. Suda takatsız kalmış genç kızın gözlerindeki dehşeti gördü. Jane son bir gayretle kenardaki merdivene doğru yüzdü ve sudan dışarı çıktı. Mermer taşlara dizleri üstüne düştüğü vakit, nefesi kalmamıştı. Fakat gülmeye çalışıyordu.

Barlow o zaman konuşabildi:

- Ne oldu? Neyiniz var, Jane?

- Birisi... Beni. ..

Barlow genç kızın kolları arasına aldı. Yüzüne düşen saçları titrek elleriyle yana itti.

- Ne yapmak istedi?

- Bilmiyorum. Zannedersem, beni öldürmek istiyordu. Oh! Kıyafetim çok perişan, Elbisemi getirdiniz mi?

Elbiseyi ona hademe uzattı. Genç kız gülmeye çalışarak elbisesini giydi. Hademe ona ayıplar gibi bakıyordu. Bu gençler artık fazla ileri gidiyorlardı. Jane başına gelenleri anlattıktan sonra bile, fikrini değiştirmiş değildi:

- Fakat, küçükhanım, burada başka kimse yok. Fred'in yüzü bembeyazdı.

- Bu adam her kimse, çiçeklikten geçerek dışarı çıkmış olmalı. Az önce benim yaptığım gibi... (Hademeye döndü.) Bu saatte, yukarda başka bir vazifeli yok mu ?

- Hayır, efendim. Benden başka kimse yok. Resepsiyona ben bakıyorum. Bir ara uyukluyordum. (Yüzünü buruşturdu.) Fakat, böyle soğuk şakaları hiç sevmem. Bunu sizin için söylemiyorum.

- Şaka mı? Siz şuraya baksanız a!

Havuzun suyu hala dalgalı olmasına rağmen, o kadar berraktı ki dipte duran bir cismi hepsi görebildiler .

Kıyıda birkaç karış ötede, madeni, parlak, bıçak şeklinde bir cisim. Bu, Jane'e bir şeyi hatırlattı ve korku içinde elini boynuna götürdü. Hafif bir sıyrık biraz kanamıştı.

Fred hızla ona döndü:

- Yaralı mısınız?

- Hayır, bir şeyim yok. Meraklanmaya deymez. Otel memuru suyun dibine bakıyordu:

- Nedir bu biliyor musunuz? Kitap açmak için kullanılan bir bıçak!

- Nasıl?

- Bir çeşit kağıt keseceği... Üzerindeki yazılara bakılırsa bu otele ait... Fakat, bu bıçak tehlikesizdir. İsteseniz bile, elinizi kesemezsiniz. Bana inanmıyor musunuz? O halde, suya girip onu çıkarın, bana hak vereceksiniz!

Fred bu teklifi benimsedi. Az sonra, çıktığında hademe bıçağı onun elinden alıp gösterdi. Bıçağın üzerinde Esplanade Oteli, Tawnish yazısı kazılmıştı. Bıçağın keskin tarafı gerçekten zararsızdı ve ucu yuvarlaktı.

Hademe bıçağı gömleğine silip cebine attı.

- Ben dememiş miydim? Hımm ... Hiç sevmedim bu işi!

- Pekala, pekala! Şimdi benim elbiselerimi verin!

Hademe Barlow'a baktı: «Elbisenizi vermem doğru olur mu bilmiyorum.»)

- Ne demek bu? O halde, şimdi bu kıyalette dışarı çıkıp, rasladığım ilk polise, Esplanade Oteli'nde bana pantolonumu vermeyi reddettiklerini söyleyeceğim! (Fred öfkelenmeye başlamıştı.) Ben de size, zahmetinize karşı bir sterlin ikram etmeyi düşünüyordum. Fakat, mademki siz ...

- Durun, Fred! Kızmayın. Herşey halledilir. Bu nazik bey bizim için vestiyeri açmaya razı olacaktır, değil mi?

- Elbiselerinizi vermeyi reddettiğimi söylemedim ki, küçükhanım. Ben sadece, bu saatte burada olmanızın doğru olmadığını söylemek istemişim. Bu, nizamlara aykırıdır. Mamafih, beni takip edin. Vestiyeri açacağım.

Hademe vestiyerin anahtarını çıkarırken, Barlow'un aklına başka bir fikir geldi.

- Bir dakika! Şimdi geliyorum.

Böyle diyerek, otelin holüne çıkan merdivenleri üçer üçer tırmanmaya koyuldu. Hademenin ayıplayan bakışları altında, halı döşeli merdivenleri çıkıp hole girdi. Jane'e karşı girişilen bu hücum, onu kuşkulandırmıştı. Genç kızı öldürmek gayesiyle olmadığı belliydi. Fakat, bunun ne manası olabilirdi? Bu bir tehdit miydi? Yoksa, korku içindeki birinin düşünmeden yaptığı bir iş mi?

Otelin holü karanlık ve serindi. Ayaklarının altındaki mermer, havuzunkilerden daha soğuktu. Holü boydan boya geçti. Otelin camlı kapıları deniz kıyısındaki asfalt yola açılıyordu. Kapıda birkaç lamba hala yanıyordu. Palmiye ağaçları arasına birkaç koltuk konulmuştu. Küçük bir havuzun suyu şırıldıyordu.

Palmlyeler arasındaki koltuklardan birinde, Doktor Gideon Fell uyukluyordu.

Gözlüğü neredeyse düşecekti. Dudaklarından düşen piposu yeleğine takılıp kalmıştı. Burun deliklerinden ses çıkararak nefes alıyordu. Fred yaklaştığında homurdanarak bir gözünü açtı.

Barlow sordu:

- Çoktandır burada mısınız?

- Ne? Nasıl? Haa, evet, epey oluyor.

- Az önce birinin çıkıp buradan geçtiğini gördünüz mü?

- Zannedersem, evet. On dakika kadar önce, siz geçtiniz. Fakat, rüya gördüğümü sanmıştım,

- Bunu demek istemiyorum. Benden sonra, aynı tarafa doğru başka biri daha geçti mi

- Hımm... Mister Appleby geçti.

- Appleby mi? ..

- Evet. Herhalde, yatmak üzere odasına gidiyordu. Zannedersem, Graham'la görüşmüş olmalı. (Doktor biraz durup düşündü.) Mamafih... Palmiyelerin arkasına saklanarak, başka biri de geçmiş olabilir. O zaman, bana görünmemiştir. Niçin sordunuz?

Barlow Doktor Fell'e olanları anlattı.

Doktorun yüzünden bütün uyuşukluk bir anda çekilip gitti: «Bunu hiç beğenmedim.»

- Öyle.

- Bunda anormal bir taraf var.

- Ben de bunu düşünmüştüm.

Fred geri dönüp gitmek üzereydi. Araştırması boşa çıkmıştı. Bu saatte, herkes uykuda olmalıydı. Palmiyelerin arasına gizlenerek, kim olsa Doktor Fell'e görünmeden buradan geçebilirdi. Fakat, hata duraklıyordu. Doktor Fell'in hareketleri ona acayip geliyordu.

Kararını vermek üzereydi. Doktor Fell ona baktı:

- Şey ... Az daha unuttuyordum: Bu akşam, George Herbert Diehl adında biriyle görüştük. Diğer adıyla. Kara Jeff!

Fred durdu:

- Oh! Öyle mi? Nasılmış? Yaralı mı?

- Ne yarası? Bu kadar sıhhatte bir adam hiç görmemiştim! Aşıklar Yolu'ndaki modern villalardan birinde onu sızmış bulduk. Graham'a kalırsa orayı mesken edinmiş. Her taraf şişe ve sardalye kutusuyla doluydu ... Ne o? Neyiniz var sizin?

- Hiç. Devam edln!

Doktor Fell gözücuyla ona bakıyordu.

- Sebebini bilmiyorum ama, mademki bu husus sizi bu kadar alakalandırıyor, anlatayım: Jeff, Cuma akşamı ile Pazar sabahı arasında kalan zaman içinde olabilecek hiçbir şeyi hatırlamadığını söylüyor. Çok yazık. Mesela, Cumaertesi akşamı Aşıklar Yolu civarında bir telefon kulübesinde olanları görebilseydi, ne iyi olurdu ...

- Öyle mi? Ne görecekti ki? ..

Bu defa, Doktor Fell onu duymazlıktan geldi:

- Bu Kara Jeff'in sakalı pek hoş. Üzerindeki kasap önlüğü ile mendilini de beğendim. Fakat, mahkemeye şahit olarak çıkarmak mı? Allah göstermesin!

- Pekala, doktor, sizi bırakıyorum. İyi geceler.

- Evet. Pek yorgun görünüyorsunuz, Mister Barlow. Bir aspirin alıp yatın. Yarın öğleden sonra Mister Ireton'un köşkü civarından geçerseniz, bir uğrayın. Komiser Graham'ın kafasında herkesi şaşırtacak bazı fikirler var. Size de haber vereyim dedim.

Palmiyeler arasındaki küçük havuzun suyu şırıldıyordu.

Fred oradan uzaklaşmakta güçlük çekiyordu. Doktorla yaptığı konuşma, birbirinin dediğini anlamayan iki sağırın konuşmasına benziyordu. Sonunda, kibarca teşekkür edip uzaklaştı. Fakat, henüz beş adım atmamıştı ki Doktor Fell'in kalın sesi yükseldi:

- Mister Barlow!

- Evet?

Doktor Fell mahcup gibi duruyordu: «Size şimdiden geçmiş olsun dersem beni ayıplar mısınız?» Fred birşey anlamadan bakıyordu:

- Ne demek istiyorsunuz?

- Geçmiş olsun diyorum. Fakat, bunu şimdiden söylemek istedim. İyi geceler!

ONYEDİ

Vaktiyle Edunan İnşaat Kumpanyası, Horseshoe Körfezi kıyısındaki .bu kır yolu üzerine bütün ümitlerini bağlamıştı.

Wellington Caddesi denilen, fakat herkesin Aşıklar Yolu diye bildiği bu yol kenarında yaptıracağı modern villalarla yeni bir şehir kurulacaktı.

Kağıt üzerinde her şey en ince noktasına kadar belli olmuştu. Wellington Caddesi'ni, daha sonra Cromwell Caddesi, Wolfe Caddesi takip edecekti.

Fakat, bütün bu caddeler henüz çamur ve yaban otlarıyla kaplıydı. Mamafih içlerinden sadece Wellington Caddesi (Aşıklar Yolu) betonla örtülmüş durumdaydı. Bu yolun, deniz kıyısındaki asfalt yola çıkan ucundan otuz kırk metre içeriye bir de telefon kulübesi konulmuştu. O noktada beton kaplama yerini tekrar toprağa bırakıyordu. Telefon kulübesi yakınında ise üç villa vardı.

Bu evler şimdi terkedilmiş ve dökülmeye başlamıştı. Başlangıçta düşünülen modern şehrin ilk evleri olan bu villalar satılamamıştı. İstenirse de satılamazdı. Zira, inşaat şirketinin işleri bozulmuş, vaziyet İcra mahkemesine intikal etmişti. Ayrıca, ortaklardan birinin halen Dortmund Cezaevi'nde mecburi bir istirahate çekilmiş olması vaziyeti daha da karışık yapmıştı.

29 Nisan Pazartesi günü öğleden sonra, Constance Ireton deniz kenarındaki yoldan gelerek Aşıklar Yolu'na girdi. Güneşli bir gündü. Gökte küçük, beyaz bulut yığınları arasında sonsuz bir mavilik uzanıyordu.

Constance kürk bir manto giymişti başı açıktı. Sarı saçları dağınıktı. Yüzündeki boya onu daha yaşlı gösteriyordu.

Nereye gittiğini bilmez bir hali vardı. Telefon kulübesi önünden geçerken bir an durup kaşlarını çattı. Fakat, fazla durmadan yoluna devam etti. Villaların bulunduğu yere geldiği sırada bir ses onu durdurdu:

- Hello!

Sağ tarafta, villalardan birinin önünde kırmızı bir Cadillac araba duruyordu. Constance sesin sahibini tanımadan önce, arabanın kime ait olduğunu anlamıştı. Nitekim, Jane Tennant eldivenlerini giyerek vilların merdivenlerinden aşağı iniyordu.

- Constance! Siz ha?

Constance geri dönüp uzaklaşmak için bir hareket yaptı, fakat Jane hızla karşısına çıkıp yolunu kesti:

- Constance, dün akşamdanberi sizi arıyoruz! Bizi meraktan öldürecektiniz! Nereye gittiniz?

. - Babamın köşkünde geceyi geçirdim. Dün akşam bir otobüsle evinizden ayrıldım. Herhalde, böyle yapmaya hakkım vardı. ..

- Hiç olmazsa, bize telefon edip nerede olduğunuzu söyleyebilirdiniz.

Constance üzgün bir tavırla cevap verdi: «Zaten, bu telefonlarla yeteri kadar başım derde girdi!

Jane arkadaşının bu karşılmasına şaşırılmıştı, fakat anlamazlıktan geldi:

- Misafirlerim size selamlarını iletme mi söylediler. Sizi görmeden ayrıldıkları için üzgündüler.

- Hepsi gittiler mi? .

- Evet. Bu sabah ayrıldılar. Biliyorsunuz, bugün Pazartesi! Sahi unutuyordum: Hugo da size selam söyledi. Bir şeyi unutmamanızı rica ediyormuş. Ne olduğunu bana söylemedi.

Constance dalgın bir tavırla gülümsedi:

- Evet, Hugo iyi bir çocuk. Eğlenmesini biliyor o. .. Dün akşamki şenliğiniz nasıl geçti?

- Harikulade. Teşekkür ederim, Constance.

- İyi eğlendiniz mi?

- Hem de nasıl!

- Hugo'nun peşinden ayrılmayan, şu kırmızı mayolu kız kimdi?

- Laura mı? Fakat Constance, onun kırmızı mayo giydiğini nereden biliyorsunuz?

İki genç kızın bulunduğu tepeciğin üzerinde soğuk bir rüzgar esiyordu. Gökte bulutlar geçmeye devam ediyorlardı. Rahmetli Wellington Caddesi üzerinde yolunu kaybetmiş bir tavuk geziniyordu.

- Constance, sizinle konuşmam lazım. Benimle gelir misiniz?

- Nasıl isterseniz. Fakat, sizin bana söyleyebileceğiniz birşey göremiyorum ben.

Yolu geçip, karşı taraftaki bir villaya doğru ilerlediler. Constance sordu:

- Nereye gidiyoruz?

- Şimdi size göstereceğim.

- Jane, burada ne arıyorsunuz?

- Birisini arıyorum. Kara Jeff adında bir serseri. Eşyalarını öbür evde buldum, fakat kendisi yoktu. Ya siz burada ne arıyorsunuz?

- Gidecek bir yerim olmadığı için buradayım. Babamın evinden beni kovdular! Şu sırada hepsi oradalar.

Babam, Fred Barlow, Doktor Gideon Fell ve komiser Graham. Beyler ciddi meseleleri konuşurken küçük kızlar dinlemezlermiş!

Jane yıkık evin kapısını araladı.

Evin holünde kağıt bir fener hala tavanda asılıydı. İki genç kız mutfağa geçtiler. Camları tozlu bir pencereden giren güneş ışığı içeriyi aydınlatıyordu. Bir köşede açık bir bira şişesi duruyordu. Jane kapıyı kapadı.

- Burada kimse bizi işitemez. (Jane çantasını şişenin yanına bıraktı.) Constarice, dün gece otelin havuzunda bana saldıran sizdiniz, değil mi?

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, Constance, «Evet. Bendim.» dedi.

- Fakat, niçin? Allahaşkına, benden bu kadar mı nefret ediyorsunuz?

- Sizden nefret etmiyorum. Sizi kıskanıyorum ...

- Beni kıskanmak mı?

Constance geri çekilip iki eliyle lavaboya tutundu. Ürkek bir kedi yavrusu gibiydi. Kocaman gözleriyle Jane'e bakıyordu.

- Anneniz ve babanız yok, değil mi Jane?

- Hayır. Seneler önce öldüler.

- Fakat, büyük bir servetiniz var.

- Öyle sayılır.

- Kimse size bir şeyi yasaklayamaz ve emir veremez. Canınızın istediğini yapabiliyorsunuz. Halbuki ben. .. Ah! Keşke kırk yaşında çirkin bir kadın olsaydım!..

- Constance! Niçin böyle saçma konuşuyorsunuz?

- O zaman, hiç kimse benim hareketlerimi diline dolamazdı. Siz, Jane, istediğiniz yere gider, istediğiniz insanları evinize davet edebilirsiniz. Belki, bunları yapabilmek sizi mesut etmiyor ama ... Oh! Özür dilerim, Jane. Sizi kırmak istemedim .

Jane'in cevap vermesine fırsat vermeden devam etti:

- Sizi ve Fred'i kıskanıyordum. Dün akşam onu takip ederek otele gelmiştim. Sizi korkutmak istiyordum. Benim gibi, sizin de üzülmenizi istiyordum. Otelin holünde kimsenin görmediği bir sırada, masalardan birinden o bıçağı aldım. Filmlerde eldiyen giyildiği için, ben de öyle yapmak istemişim. Bana kızgın mısınız, Jane?

- Oh! Constance, bütün bunların ne kadar saçma olduğunu görmüyor musunuz! Size nasıl kızabilirim?

Constance bu sözlerin ancak bir kısmını anlayabildi:

- Hakikaten bana kızmadınız mı?

- Elbetteki hayır!

- Size inanıyorum ...

- Bakın, Constance. Mühim olan bu değil. Dün gece ... Fred'le konuştuklarımızı da dinlediniz mi?

- Evet, herşeyi işittim. Hatta, öpüştüğünüzü de gördüm. Bu, çok iğrenç bir şeydi. Açıkça söyleyeyim, bunu hiç beklemiyordum sizden ...

Jane içini çekti. Güzel, gri gözlerindeki endişe gitmişti:

- Constance, siz bir çocukmuşsunuz. Bunu şimdiye kadar hiç farketmemiştim.

- Benimle böyle konuşamazsınız!

- Hemen öfkelenmeyin Constance, Fred Barlow'u seviyor musunuz?

- Hayır, katiyen. Fakat, ona alışmışım. Yanımda olmasını istiyordum.

- Ya Anthony Morell, hakikaten onu seviyor muydunuz?

-Evet, onu çılgınca seviyordum. (Durdu, gözlerini eydi:) Fakat ... Artık bir daha dönmek üzere gittiği halde, onun eksikliğini duyamıyorum... Onun varlığı anlamadığım bir sebepten beni rahatsız ediyordu. Bunu kimseye söylemeyin, Jane, fakat hakikaten böyleydi. Şimdi ise, beni en iyi anlayabilen insan Hugo oldu. Şüphesiz, Tony'ye karşı duyduğum hisleri ona duyamam. Oh! Hayır! Hayatım mahvedildi. Buna rağmen, Hugo'yu sempatik bulmaktan kendimi alamıyorum.

Jane güldü, fakat Constance'ın bakışını görünce durdu. Zira, genç kız Jane'in kendisiyle alayettiğini sanıyordu. Başını çevirip, pencereden dışarı baktı.

Jane sordu:

- Constance, polisin sizi aradığını biliyor muydunuz?

- Evet. Dün akşam, polisler beni aramaya geldiğinde, babam beni sakladı. Onu bu kadar anlayışlı hiç görmemişim, Jane. Beni onlara teslim etmeden önce, biraz düşünmek istediğini söylüyordu.

- Constance, yavrum, bakın: Beni bir arkadaş olarak kabul etmenizi istiyorum. Siz inanmasanız da, babanızın büyük bir tehlikede olduğu muhakkak ... Bunu, sizi korkutmak için söylemiyorum. Sadece, bir noktayı iyice anlamanızı istiyorum.

- Babama yardım etmek için elimden geleni yapardım, ama ...

- O halde, sualime cevap verin. Cumartesi akşamı, saat sekizi yirmi geçe, bu yolun ucundaki telefon kulübesinden bana telefon açmışsınız. Bana diyecek neyiniz vardı?

Constance yaslandığı lavabodan ayrılıp doğruldu.

Mantosunun yakasını kapatarak konuştu:

- Bu yerden nefret ediyorum. Burada kalıp gevezelik etmeyi niçin istediniz? Ben gidiyorum! Bana mani olmaya kalkmayın.

- Hayır. Size mani olacak değilim, fakat ... Constance onun sözlerinin gerisini dinlemeden kapıyı açtı, holü geçip ıssız yola çıktı.

Jane biraz durakladıktan sonra, çantasını alıp onu takip etti. Biraz ilerde, Constance toprak yolun başladığı yerde durmuş, ne tarafa gideceğini kestiremeden etrafına bakıyordu. .

Buldukları yüksekçe yerden, küçük bir patika ağaçların arasından denize doğru iniyordu. Üçyüz metre kadar ilerde ise, ağaçların kısmen sakladığı, Hakim Ireton'un köşkü görünüyordu. Daha uzakta ise, deniz vardı.

Jane sualini orada sordu:

- Constance, Tony Morell'i babanız öldürdü, değil mi?

- Hayır, hayır! Hayır! Son nefesime kadar cevabım bu olacak?

Oradan uzaklaşırken ikisi de göz ucuyla Hakim Ireton'un evinin bulunduğu tarafa bakıyorlardı. Zihinlerinde aynı sual vardı.

Tam bu anda, rüzgarın uğultusu bir silah sesini onların bulunduğu yere kadar sürükledi.

Jane ile Constance'in bu görüşmelerinden yirmi dakika kadar önce, Hakim Ireton kızının evden uzaklaşmasını. gözleriyle takip ediyordu. Sonra, misafirlerinin yanına dönmüştü.

- Şimdi konuşalım, beyler! Ziyaretinizi neye borçluyum?

Hakimin üzerinde şehir kıyafeti vardı. Siyah ceket, çizgili pantolon ve gri kravat. Bu şık giyim, onun hareketlerine resmi bir hava veriyordu.

Doktor Gideon Fell kanepeye oturmuştu. Frederick Barlow aynı kanapenin bir koluna ilişmiş, Komiser Graham ise, satranç masası önündeki bir koltuğa oturmuştu. Elindeki defteri masanın üzerine bırakmıştı.

Graham'ın yüzünde bir memnuniyetsizlik vardı:

- Bir, kızınızın da burada kalmasını tercih ederdim. Korkarım ki, birazdan onu aramak zorunda kalacağız.

- Ona ihtiyacınız olursa kolayca çağırabiliriz. Fakat, ben hala ziyaret sebebinizi anlatmanızı bekliyorum.

Komiser birkaç kere boğazını temizledikten sonra, sesini yükseltti:

- Pekala. Mesele şu: Bu sabah amirlerimle bir toplantı yaptım. Bu hadiseyi bütün teferruatı ile gözden geçirdik. Onlar da benim gibi, daha fazla beklemenin lüzumsuz olacağına karar verdiler ...

- Beklemek mi? Neyi?.

- Bir tevkif kararı çıkartmayı. ..

Hakim pencereye doğru gitti. Oda birden karanlıklaştı.

Sonra, geri dönüp koltuğuna oturdu ve ellerini kavuşturdu.

- Sizi dinliyorum.

O zaman Graham odadakilere hitap etti:

- Bu meselede, daha başından itibaren yanlış bir yol tuttum, bunu itiraf ediyorum. Belki hakikati bulabilirdim, fakat yoluma çıkan ve ehemmiyetsiz sandığım bir sürü ipuçlarını ihmal ettim. Doktor Gideon Fell olmasaydı, hala boşuna koşacaktım.

Hakim o zaman Doktor Fell'e baktı.

- Öyle mi? Demek bu görüşmeyi siz istediniz. Komiserin bildiğini zannettiği şeyler sizin eseriniz, öyle mi?

Doktor Fell sert bir sesle 'Hayır' dedi. 'Ben Sadece cinayetin nasıl işlendiği şansına sahip oldum. Geri kalan hususlarda hiçbir mesuliyet kabul etmiyorum.

Hakim kaşlarını kaldırdı. 'cinayetin nasıl işlendiği mi? Bu hususta bir şüphe mi var.?

Dr.Fell piposunu çıkardı.

- Sir bu cinayet vakasında bir tek nokta benim için şüpheliydi. Yalnız bir tek nokta.. Cinayetin nasıl işlenmiş olduğunu izin verirseniz size açıklayacağım.

Hakim Ireton ayağa kalktı.

- Affedersiniz sizi ağırlamakta kusur ediyorum. Bir şeyler içer misiniz ?

Graham ve Dr.Fell başlarıyla reddettiler. Barlow bir kadeh viski istedi.

Hakim Ireton büfenin yanına gidip misafiri için viski doldurdu. Yarım bir şişeden de kendisi için bir kadeh brandi doldurdu. Geri dönüp Barlow'un kadehini uzattı. Masanın üzerindeki bir kutudan aldığı püronun ucunu kesti, kibritiyle yaktıktan sonra koltuğuna oturdu. Elindeki içkiyi hafifçe sallayarak ısıtmaya çalıştı. Misafirlerine baktı.

- Bekliyorum.

Dr.Gideon Fell söze başladı.

- Bu hadisede en üzücü taraf çok mühim bir noktaya hiç kimsenin dikkat etmemiş olmasıdır. Biz bu noktayı gördük. Gözümüzün önündeydi. Fakat ne hikmetse manasını anlayamadık. (Durdu, odadakilere baktı:) Bahsettiğim, nokta, Morell'in kulağının arkasındaki kurşun yarasıdır.

Hakim Ireton kaşlarını çattı.

- Devam edin!

- Morell'in kulağının arkasındaki kurşun deliği net, tertemizeli.. Etrafında barut yanığı yoktu. Bunun ne demek olduğunu söylememe lüzum var mı? Demekki, tabanca Morell'in kafasına dayalı değildi. Aksine, silahın en az yarım metre uzaklıkta, bulunması gerekir.

Doktor Fell derin bir nefes alıp devam etti:

- Şimdi şuna dikkat buyurun. tabanca tam, Morell telefonda, konuşurken ateşlendi. Telefonda nasıl konuşulur. Ahize kulağınıza dayalıdır değil mi ? Morell'i öldüren kurşun arkasından atıldı ve sağ kulağına bir yere isabet etti.

- Tabancanın kulağa dayalı olmadığını söylemiştim. Halbuki dün akşam burada ahizeyi söküp mikrofonun bozulmuş ve barut kokmakta olduğunu tespit etmiştim. Ayrıca telefon santralindeki kız da öbür uça müthiş bir patlama duyduğunu söylemiş. Şimdi soruyorum. En az yarım metre uzaklıktan atılan bir kurşun nasıl olur da ahizenin içindeki mikrofonda barut izleri bırakır, hemen yanibaşında bulunan Morell'in kafasında tertemiz bir delik açar.

Doktor Fell ayağa kalktı.

- Bu imkansız bir şey beyler ! İddia ediyorum saat sekiz buçukta bir kurşun atıldığı zaman, ahizeyle tabanca arasında hiçbir insan kafası yoktu. Tabanca ahizeye o kadar yakındı ki patlama hem mşikrofonu bozdu, hem de barut izi bıraktı. Netice olarak şunu çıkarıyorum. Saat sekiz buçukta işitilen silah sesi Antony Morell'i öldüren kurşuna ait olamaz.

Sustu, eliyle saçlarını sıvazladı. Yüzünde derin bir acılık ifadesi vardı.

- Bu noktada hepimiz mutabık mıyız? (Hakime (baktı:) Telefona çok ehemmiyet verdiğimi söylediğim zaman bana inanmaz görmüştünüz, Bu yüzden, bu sualleri sormak lüzumunu hissettim.

Hakim kadehinden bir yudum aldı.

- Açıklamanız akla yakın görünüyor. Fakat, bu neyi ifade eder?

- Şunu: Telefonda işitilen Burası Ireton Köşkü ... İmdat! sözlerini Anthony Maren söylemiş olamaz. Bu sözleri başka biri söyledi ve hemen ardından da tabancayı ateşledi. Böylece, telefon santralindeki kızın zihninde, hakikate uymayan bir intiba uyandırdı. O halde, bütün hadise ustaca planlanmış bir senaryodan ibaret.

- Kim tarafından planlanmış?

- Katil tarafından tabii. Morell'in o yerde ve o anda öldürüldüğüne bizi inandırmak istedi. Komiser Graham sinirli bir tavırla defteriyle oynuyordu. Barlow viskisini yudumluyordu. Doktor Gideon Fell devam etti:

- Bütün bunları, Cumaertesi akşamı bu odayı görür görmez anlamıştım. O akşam, tabancadan iki el ateş edildi. Birinci kurşun saat sekiz buçukdan az önce atıldı ve Morell'i öldürdü. İkincisi ise telefonun yanibaşından atıldı. Fakat, tabancanın şarjöründe bir tek kurşun eksikti. O halde, katil ikinci kurşunu attıktan sonra, şarjöre bir mermi ekledi ve bize bir kurşun atıldığı intıbaini vermek istedi.

«Burada, iki sual akla geliyor. Bir: İkinci mermi nereden çıktı? Katilin üzerinde yedek bir mermi mi vardı? Yahut da ...

Doktor Fell durup satranç masasını gösterdi:

- Evvelki akşam, bu odada bütün bu olanlara kafa mı yorarken, şu gördüğünüz satranç masası yanında bulunuyordum. Dalgınlıkla 'satranç taşlarını elime almıştım. Onları havaya atıp tutuyordum. Birden, beynimde şimşek çakar gibi oldu. Anthony Morell'in bir alışkanlığını hatırladım. Morell yeleğinin cebinde bir maskot taşırdı.

O zaman, başındanberi ilk defa olarak Hakim Ireton 'un yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Komiser Graham onun elindeki püro üzerinde derin bir diş izi görebildi. Fakat, hakim sesini heyecansızdı:

- Maskot mu? Anlamıyorum.

- Morell üzerinde daima, 32 kalibrelik kullanılmamış bir tabanca mermisi taşırdı. Bunun kendisine uğur getireceğini söylemiş. ikide birde bu mermiyi havaya atıp tutarmış. Morell'i tanıyanların hepsi, Miss Tennant da dahil olmak üzere, onun bu mermiyi hiçbir zaman

yanından ayırmadığını söylüyorlar. Halbuki, polis memuru Weems o akşam, Morell'in cebinden çıkanları sıraladığı zaman, bu maskot üzerinden çıkmadı

Hakim Ireton içkisini bitirdi ve «Öyle mi?» dedi.

- Gelelim ikinci suale: Atılan bu ikinci kurşun nereye gitti?

Doktor Fell durup herkesin yüzüne baktı.

- Bu odada hiçbir tabanca kurşunu bulunmadı.

Komiser Graham bunu katiyetle ifade ediyor. Odanın her köşesini, en küçük deliğini aradılar fakat hiçbir şey bulamadılar. Halbuki, bu kurşun odadan dışarı çıkmış olamaz. Mutlaka, burada olmalı!

Hakim gülümsedi:

- Ve siz de, bu güzelim teoriden vaz geçmek zorundasınız! Zira bu odada tabanca mermisi olmadığına göre, dediklerinizin hiçbir kıymeti kalmıyor.

- Yanılıyorsunuz: Tabanca mermisi şimdi de bu odadadır!

Oda artık iyice karanlıklaşmıştı. Doktor Fell ayağa kalktığı zaman yüzü seçilmiyordu:

- İzin verirseniz, Komiser Graham size katilin nasıl hareket ettiğini gösterecek. Bu cambazlığı yapmaya benim cüssem müsait değil.

Odadakiler bu defa bakışlarını Komiser Graham'a çevirdiler. Graham ciddi ifade ile, cebinden bir cisim çıkardı. Barlow biraz dikkatli bakınca bunun, TonySweet s marka bir ciklet paketi olduğunu gördü. Graham kağıdı yırtıp, cikleti ağzına attı.

Hakim komisere baktı, fakat sesini çıkarmadı. Doktor Fell sözlerine devam ediyordu:

- Şüphesiz, bunu daha önce keşfetmiş olmam gerekirdi. En azından, üç ipucu bize yol gösteriyordu.

«Bir kere, başından beri telefon merakımı uyandırmıştı. Daha önce de dediğim gibi, ahizenin sadece masanın üzerinden düşmekle çatlamaş olabileceğine inanmıyordum. Sanki, ahize kuvvetle yere çarpılmış, veya daha yüksek bir yerden bırakılmıştı.

«İkinci olarak, şu kanopenin üzerindeki küçük minder dikkatimi çekti. Gördüğümüz gibi, onun da üzerinde kum taneleri vardı. Hatta, üzeri bir parça çamurluydu. Sanki birisi ayakkabısıyla minderin üzerine basmıştı. Nihayet, üçüncü olarak ...

Doktor Fell yazı masasına yaklaştı. Masa lambasının ipini çekince, ışıklı bir halka masayı ve yerdeki halıyı aydınlattı. Doktor sözlerine devam etti:

- Mister Ireton, o akşam mutfığa geçtiği zaman bu odada sadece masa lambasını yanık bırakmış olduğunu söyledi. Saat sekizi yirmi geçe bu odada sadece masa lambası yanıyordu ve sekiz buçukta birisi tavandaki avizeyi aydınlattı. Dikkat ederseniz, masa lambası telefonun bulunduğu yeri rahatça aydınlatıyor, odanın üst kısmı ise karanlıkta kalıyor.

«Birisi kanopenin üzerindeki mindere bastı ve telefonun ahizesini de yüksekçe bir yere kaldırdı. Bu iki noktayı gözönüne aldığımızda, etrarımıza bir bakarsak üçüncü ipucunu rahatça görebiliriz,

Doktor Fell kapının yanına gidip elektrik anahtarını çevirdi. Tavandaki avize bütün odayı aydınlattı. Bir an için hepsinin gözleri kamaştı, sonra ışığa alıştılar.

- İşte üçüncü ipucu!

Doktor Gideon Fell'in parmağı, duvardaki geyik kafasını gösteriyordu.

Derisi yer yer güve yeniği kaplı, yaşlı hayvanın doldurulmuş kafası gülünç bir şekilde odadakilere bakıyordu.

Hakim yerinden doğruldu, şaşkınlıkla kekeliyerek;

« Demek istiyorsunuz ki. .. » dedi.

Doktor Fell komisere döndü:

- Graham, seyircilerimize gösterin.

Komisere cebinden Ives-Grant 32 tabancayı çıkardı. Tabancanın topunu açıp kontrol etti.

Sonra, yazı masasının telefon bulunan köşesine yaklaştı ve kanopenin üzerine çıktı. Bulduğu yer geyik kafasının hafifçe soluna düşüyordu. Tabancayı sol eline aktarıp,

mendille örttüğü sağ eline ahizeyi aldı. O zaman, bir elinde tabanca diğesinde telefon ahizesi olarak kanapenin üzerinde doğruldu.

Şimdi, gözleri geyik kafasının hizasında bulunuyordu. Tabancanın namlusunu hayvanın sağ burun deliğine doğrulttu. Telefonun kordonunu boydan boya uzatarak ahizeyi tabancaya iyice yanaştırdı.

Ağzını ahizeye yanaştırmıştı. Alçak, fakat iyice anlaşılır bir sesle fısıldadı:

- Burası İreton Köşku ... İmdat!

Bir patlama kapalı odadaki havayı yırttı. O zaman, herşey o kadar çabuk olup bitti ki Fred Barlow bir an için hiçbir şey anlayamadı.

Graham'ın elinden düşen ahize büyük bir gürültüyle yere çarptı. Mendil de, havada uçuşarak düştü. ::: Graham çabuk bir hareketle sağ elini hayvanın burun deliğine kapadı. Bir saniyeden fazla sürmeyen bu zaman içinde, kanape ile yazı masası arasında kalan kısımdaki halı üzerinde acayip birşey belirdi.

Görünmeyen bir kum saatinden düşer gibi, kırmızı renkte ince bir kum demeti havada süzülüp halının üzerine düşüyordu. Tanecikler havadan inip yerde küçük bir piramit şeklinde birikiyorlardı. Graham başparmağını hayvanın sağ burun deliğine soktu.

- İşte oldu Görün bakın, ciklet ne işe yararmış!

Cam macunu gibi, 32 lik bir tabanca mermisinin açtığı deliği ne de güzel kapatıyor!

Bir sessizlik oldu.

Doktor Fell içini çekti: «İşte bütün mesele bundan ibaret. Fakat, bu evin daha önceki sahibinin Kanadalı olduğunu öğrenmeden önce, hiçbir şey bilmiyordum. Hakikaten de, Kanadalılar büyük hayvan kafalarını doldurmakta ince kum kullanırlar. Yani, bu gördüğünüz hayvan sadece bir kum torbası vazifesini gördü. Biliyorsunuz, bir mermiyi durdurmak için en emin yol bir kum torbasıdır.»

Doktor Fell dönüp koltuğuna oturdu.

Komiser Graham kanapenin üzerinden yere atladı.

Üniforması üzerindeki kum tanelerini silkeledi. Tabancayı masanın üzerine bıraktı:

- Doktorun dedikleri apaçık. Aslında, bu geyiğin içinde şimdi iki mermi bulunuyor.

Birincisi öbür burun deliğinden atılmış olmalı.

Mister Ireton mırıldandı: «Dahiyane bir buluş.»

Sonra, sesini yükseltti, fakat yüzündeki hiçbir adale titremiyordu:

- Ve bunu birisi yaptı diyorsunuz, öyle mi?

- Evet, Sir. Katil yaptı!

- Yaa! O halde, dediğinize bakılırsa ben ...

Graham şaşkın bir ifadeyle haykırdı:

- Siz mi? Neler söylüyorsunuz? Bir an için bile, bunu sizin yaptığınızı düşünmüş değiliz, Sir! Hatta, bu cinayeti sizin işlemediğinizi katiyetle biliyoruz.

Birden, dışardaki çimenler üzerinde koşuşan ayak sesleri işitildi. Teras kapılarından biri açıldı ve Constance, peşinde Jane Tennant ile birlikte içeri girdi. İki genç kız pencerenin önünde durdular. Fakat, odadaki heyecan o kadar büyümüşü ki, hiç kimse onların gelişini farketmedi.

O zaman Constance sesini yükseltti:

- Bir silah sesi duyduk! Ne oluyor?

Babası başını çevirdi. Kızını görünce, bıkkın bir tavırla elini salladı:

- Constance, kızım, lütfen şimdi bizi rahatsız etmeyin. Burada bulunmanız doğru değil. Gidin, rica ediyorum. Bu ... Bu hanımı da götürün.

Fakat, Graham araya girdi:

- Hayır! Onlar da burada kalacaklar. Bana öyle geliyor ki birazdan Miss'e ihtiyacımız olacak.

Kızlar bir köşeye çekilince Graham hakime döndü ve kaldığı yerden devam etti:

- Sir, şüphesiz bu çeşit bir oyunu kendi evinizde sizin planlamadığınızdan eminim. Böyle yapmakla, ipi boynunuza kendi elinizle geçirmiş olurdunuz. Hayır, hayır. Bu cinayeti başka bir şahıs işledi. Bunu şimdi ispat edebilecek durumdayız. Bize o akşam anlattığınız hikaye, inanılmaz gibi görünmesine rağmen, baştan sona kadar doğrudu. Siz mutfakta iken, katil Morell'in cesedini buraya getirdi. Tavandaki avizeyi aydınlattıktan sonra, az önce canlandırdığım şekilde bir el ateş etti. Sonra, cesedi kum yığını üzerine bırakıp kaçtı.

Constance sualini tekrarladı:

- Az önce bir silah sesi işittik! Graham genç kıza döndü:
- Evet, küçükhanım, yanlış işitmediniz.

Ve Graham, yeni gelenlere olup bitenleri haber verdi.

Jane Tennant'ın yüzü sakindi. Fakat, komiserin sözlerini büyük bir dikkatle dinlediği belli oluyordu. Constance'ın yüzü sarardı:

- Demekki... Tony bu odada öldürülmedi, öyle mi?
- Hayır, küçükhanım.
- Ya tabanca, o da mı saat sekiz buçukta atılmadı ?
- Hayır, küçükhanım, birkaç dakika önce atıldı.

Fakat, bu farkı otopsiyle tayin etmek imkansızdır.

- O halde onu ... Babam öldürmüş olamaz.

- Çok güzel söylediniz. küçükhanım. Ben de şimdi oraya gelmiştim. Hayır, Morell'i babanız öldürmedi. Onu öldürmedi. Onu öldürebilecek ancak bir kişi var. Cinayetin gerçek yeri ve saatinin öğrenilmemesinde menfaati olan bir tek kişi var. Mister Morell'in bu odada ve saat sekiz buçukta öldürülmediğini öğrendiğimiz anda, kelepçeleri kendisine takacağımızı bilen bir kişi var. Şimdi size onu göstereceğim.

Graham sustu. Sonra, yerinden kalkıp odayı boydan boya geçti ve elini içerdekilerden birinin omuzuna koydu.

Konuştugu zaman sesi titriyordu:

- Frederick Barlow, benimle Tawnish Polis Karakoluna gelmenizi istiyorum. Orada, resmen, Anthony Morell'i öldürmek suçundan tevkif edileceksiniz. Bir hafta sonra da, Exeter hakimleri önüne çıkarılacaksınız.

ONDOKUZ

Daha sonraları Doktor Gideon Fell, bu mühim anda odada bulunanların yüzlerini hatırlamaya çalıştı.

Bu, kolay değildi. Constance Ireton'un elini ağzına götürüşünü, Hakimin kılı kıpırdamadan oturuşunu hatırlayabiliyordu. Fakat bütün bunlar, Jane Tennant'ın yüzündeki korku ve dehşet ifadesini unutturuyordu. Jane Tennant'ın sanki dili tutulmuştu.

Frederick Barlow kanapenin bir koluna oturmuştu. Üzerinde kahverengi, spor bir ceket vardı, saçları dağınıktı. Doktor Fell onun çene kaslarını sıkıldığını görebiliyordu.

Barlow sakın bir sesle: «Demekki bu cindyeti benim işlediğimi zannediyorsunuz, öyle mi?» dedi.

- Özür dilerim, fakat bundan eminim.
- Peki komiser, Morell'i nerede öldürmüş olabilirim?
- Sahil yolunun Aşıklar yolu ile birleştiği noktadaki çalılıklar arasında.
- Yaa! Saat kaçta?
- Bana kalırsa - ve bunu ispat edebilirim - saat sekiz onbeş ile sekiz yirmi arasında.

Barlow'un parmakları dizkapağında trampet çalıyordu.

- Karakola gitmeden önce, sizden bir dileğim var. Az önce, kati delillere sahip olduğunuzu söylemişsiniz. Bunları şimdiden öğrenebilir miyim? Biliyorum, kanuna göre, bunu şimdiden bana söylemeye mecbur değilsiniz. Fakat, bu nezaketi gösterebilir misiniz?

Graham cevap olarak yan masasının yanına gitti ve masanın altına saklamış olduğu meşin bir çantayı çıkardı. çantayı getirdi ve satranç masası üzerine bıraktı. Odadakilere döndü:

- O halde, bir parça zamanınızı alacağım. Belki biliyorsunuzdur: Kasabamızda, Hulworthy Fellows adında bir doktorumuz vardır. Cumaertesi akşamı, Doktor Fellows körfezin öbür yakasındaki Cooldown'a acil bir vaka için çağırılmıştı. Doktor Fellow arabasıyla o tarafa doğru gitmekte iken, Aşıklar Yolu'nun önünden geçtiği sırada, arabasının farları yolun kenarını aydınlattılar: Kumun üzerinde bir adam iki büklüm yatıyordu. Işık pek fazla olmadığı için, doktor ancak adamın iri yapılı ve siyah saçlı olduğunu görebildi. Mister Barlow bu adamın üzerine eğilmiş vaziyetteydi.

Komisere nefes almak için durdu. Sonra, devam etti:

- O zaman Doktor Fellows, bir kaza olduğunu düşünerek bağırdı: (Ne var? Ne oluyor?) Mister Barlow'un cevabı şöyleydi: (Kara Jeff yine sarhoş olmuş!) Mister Barlow doktora bir kazadan bahsetmedi. Doktor da bir kaza olmadığını görünce ferahladı ve arabasıyla uzaklaşırken (Onu deniz kıyısına kadar yuvarlayın. Birazdan sular yükselince kendine gelir.) diye bağırdı. Ve oradan ayrıldı.

Graham tekrar durdu.

- Kaderin işine bakın ki Doktor Fellows Mister Barlow'u öldürdüğü adamın başında yakalamıştı, fakat bunu anlayamadı.

Hakim Ireton sesini yükseltti:

- Kara Jeff zannedilen adamın Morell'in cesedi olduğunu mu ima ediyorsunuz?

- İma etmiyorum. Zira, şimdi bunu ispat edeceğim.

Barlow hiç kıılmadan sordu:

- O zaman saat kaçtı?

- Doktor Fellows Cooldown'a ne zaman varabileceğini anlamak maksadıyla o sırada saatine bakınıyordu. Bize söylediğine göre saat sekizi yirmibir veya yirmiiki geçiyordu. Siz o anda neredeydiniz, Mister Barlow?

- Nerede olacaktım? Elbette, Doktor Fellows'un beni gördüğü yerde ...

- Ah! Demek bunu kabul ediyorsunuz?

O zaman, Hakim Justice Ireton yerinden kalkıp gürlledi:

- Hayır! Buna daha fazla müsaade edemem! Komisere, Mister Barlow henüz tevkif edilmiş değildir. Ona, sözlerine dikkat etmesi gerektiğini ihtar etmediniz. Şu halde, bu sualiniz kanuna aykırıdır. Mahkemede bunu delil olarak kullanmaya kalkarsanız, sizin için çok kötü olur.

- Nasıl isterseniz, Sir. O halde, başka bir çareye başvurayım.

Graham çantasından küçük, mukavva bir kutu çıkardı ve açtı. Kutunun içinde sarı renkte, madeni bir silindir duruyordu.

- Bu gördüğünüz mermi kovanı 32 kalibrelik Ives-Grant marka bir tabancaya aittir. Laboratuvar mütehassıslarımız bunun, masanın üzerinde duran şu tabancanın içinden çıkmış olduğunu tesbit ettiler. Başka bir deyişle, Morell'i öldüren mermiden arta kalan parça budur. Zira onu, Mister Barlow'un o akşam bulunduğunu kabul ettiği yol kenarının bir parça iç tarafında bulduk.

Graham mukavva kutuyu kapatıp çantaya koyduktan sonra, kapağı camlı başka bir kutu çıkardı:

- İkinci delilim de bu olacak: Kan izleri ve beyin parçaları bulunan ufak bir kum nümunesi. Mermi kovanının bulunduğu yerden aldık. Cinayetin işlendiği yerdeki izlerin üzeri kumla örtülmüş olduğu için ilk bakışta bir şey farkedilmiyordu. Kum üzerindeki kanın gurubu AB olarak tesbit edildi. Bana söylendiğine göre, oldukça nadir. görülen bir kanmış. Halbuki, Mister Morell de aynı kan gurubuna dahil bulunuyor.

Kurumuş kan izleri bulunan bu kum nümunesi odadakileri iliklerine kadar titretti.

Graham çantasından başka bir cisim çıkardı:

- Katil mermi kovanını kumun içine gömdükten sonra, kan lekelerini de kumla örttü. Fakat, unuttuğu bir şey vardı: O akşam yağmur yağmıştı ve kum ıslaktı. Sağ elinin mükemmel bir kalıbı kumun üzerine çıkmıştı. Bu sabah mütehassıslar bu el izinin bir kalıbını aldılar ve Mister Barlow'a belli etmeden onun sağ elinin iziyle karşılaştırdılar. Her iki iz de tıpatıp aynı çıkmıştır. Şu halde, yolun kenarında, kumun üzerinde bulunan el izi Mister Barlow'a aittir.

Barlow keskin bir sesle bağırdı

- Yerinizde durun, Jane!

Dehşet hepsini hareketsiz bırakmıştı. Barlow sakin durmasına rağmen, yüzünde bir korku belirmişti. Sağ elinin kalıbı, Ne şanssızlık!

Jane Tennant güçlkle konuştu:

- Fred! Bu olamaz! Söyleyin! Bunun doğru olmadığını söylemenizi istiyorum!

Genç kızın sesi hakimi öfkelenirdi:

- Kesin sesinizi! Müsaade ederseniz bu meseleyi ben ele alacağım. (Barlow'a döndü.) Bu, ağır bir suçlamadır, Mister Barlow. Bunu nasıl izah edeceksiniz?

Fred hakimin gözlerinin içine baktı: «Benim bir katil olabileceğimi düşünüyor musunuz, Sir?

Sanki, hakimin kararına büyük ehemmiyet veriyormuş gibiydi.

- Benim ne düşündüğümü henüz söylemedim. Fakat, bu şekilde devam ederseniz, korkarım ki size yardım edemem. Cevap verin: Komiserin suçlamasını nasıl izah edersiniz?

- Şimdilik bir cevabını yok.

Hakim düşünceli bir tavırla mırıldandı:

- Kimbilir, belki de böyle hareket etmekte haklısınız ...

Barlow'un gözleri hakimin yüzüne takılı kalmıştı.

Sonra, Graham'a döndü:

- Sizi tebrik ederim, komiser. Peki... Bu tabancayı nereden almış olduğumu da öğrenebildiniz mi?

- Şimdilik hayır, Mister Barlow. Fakat, bunu bilmeye ihtiyacımız yok. Zira, sizin arabanızın sağ kapı cebinde daima bir tabanca taşıdığınızı bilen bir şahdimiz var. Bu bize yeter.

«Siz bu cinayeti önceden planlamadınız, Bu, bir anlık nefretin eseri idi. Dediğiniz gibi, Cumaertesi akşamı sigara almak için Tawnish'e doğru yola çıktınız. Birden, bu ıssız yolda Morell'in karşıdan gelmekte olduğunu gördünüz. Morell'den nefret ettiğinizi inkar edemezsiniz, değil mi? .

- Hayır, inkar etmiyorum.

- Miss Ireton'dan öğrendiklerimize bakılırsa, bu adamın ortadan kalkmasını istemeniz için bir hayli sebep var. Saatte ancak iki üç arabanın geçtiği bu ıssız yolda onu görünce, bahse girerim ki iki şey düşündünüz: Önce, hakim evde olmadığı için Morell'in boş yere burada olduğunu, sonra da bu melun adamı ortadan kaldırmak için bundan iyi fırsat bulamayacağınızı.

«Siz aceleci karakterde bir insansınız, Mister Barlow. Önce hareket edip, sonra düşünmek huyu tanıdığım birçok katillerin ortak yanındır.

«Arabanızı durdurup indiriz. Morell neye uğradığını anlayamadan elinizde tabancayla sizi karşısında buldu. Niyetinizi anlayınca geri dönüp deniz kıyısına doğru kaçmak istedi. Yolun o noktasında bir sokak lambası vardı ve düşmanınızın aydınlık silüeti mükemmel bir hedef teşkil ediyordu. Bir el ateş ettiniz ve onu kulağının arkasından vurdunuz.

«Bunu yapmak aslında tehlikeli bir şey olmamıştı.

Zira, sahili döven dalgaların uğultusu arasında bir silah sesini kim duyacaktı? Ayrıca, dediğim gibi yol ıssızdı. Ne yazık ki, cesedin üzerine eğilmiş ne yapacağınızı düşündüğünüz sırada, Doktor Fellows'un arabası uzaktan görüldü.

«Saklanmanıza bile zaman yoktu, suçüstü yakalanmıştınız. Fakat, siz zeki bir adamsınız. Refleksleriniz de kuvvetli. O anda aklınıza, Aşıklar Yolu'ndaki villardan birinde yaşamakta olan Kara Jeff geldi. Morell sakalı olmamasına rağmen cüsse itibariyle, karanlıkta Kara Jeff'e

benzetilebilirdi. Yeterki siz onun Kara Jeff olduğunu söyleyin. Nitekim, böyle yaptınız ve Doktor Fellows yoluna devam etti.

«Jeff sizi yalancı çıkaracak değildi. Şehirde herkes onun Cuma akşamından beri içmekte olduğunu biliyordu. Sizin söylediğiniz gibi Cumaertesi akşamı yolun üzerine serilmiş olmadığını hatırlayamazdı. Bu bakımdan rahattınız. Fakat, Morell'in cesedini ne yapmalı? Onu orada bulurlarsa durumunuz güçleşebilirdi. Zira, Morell'in daha sonra sağ görüldüğü ispat edilmezse, o zaman Doktor Fellows düşünmeye başlar, «Peki ama, bu gördüğüm adam gerçekten Kara Jeff miydi?» diyebilirdi. Bu sizi darağacına götürebilirdi. Birden aklınıza daha iyi bir fikir geldi: Hakim Ireton'un köşkü !

Barlow alaycı bir tavırla: «Şüpheleri onun üzerine çekmek için olacak herhalde?» dedi.

- Hayır. Siz Hakimi Londra'da zannediyordunuz. Gece son trenle döneceği için ondan şüphe edilemezdi. Hemen Morell'in cesedini arabanıza taşıdınız. Farları söndürüp arabanızın burnunu geri çevirdikten sonra, Hakimln köşküne gittiniz. Bahçe kapısının önüne geldiğinizde, herşeyin sakin olduğunu gördünüz. Fakat, oturma odasında ufak bir ışık yanıyordu. Bu sizi kuşkulandırmadı. Zira, evine geç döneceğini bilen biri, çok defa dönüş yolunu aydınlatmak için bir ışığı yanık bırakır. Odada kimse yoktu.

«Morell'in üzerinde kullanılmamış bir tabanca mermisi ile, bir paket cikleti daima bulundurduğunu biliyordunuz. Bu sayede, acele bir plan hazırladınız. Mahkemelerde sizi çok defa dinledim, Mister Barlow. .Ani bir durumla karşılaştığınızda çabucak bir hal yolu bulmaktaki ustalığınızı biliyorum. Cesedin pardesüsünün ön tarafı kumluymuştu, zira yüzükoyun düşmüştü: Kumları temizlediniz ama, yine de Weems'in size gösterdiği gibi, bir miktar kum kalmıştı. Öteyandan, ben tetkik ettiğim zaman pardesünün nemli olduğuna dikkati çekmiştim. Bunu unutmuş olamazsınız.

Hakim Ireton başını salladı: «Evet, bunu ben de hatırlıyorum.»

Graham sert bir hareketle meşin çantasını kapadı:

- Sözlerime ilave edecek fazla bir şey kalmadı.

Cesedi bu köşeye kadar sürükledikten sonra onun parmaklarını telefonun üzerine bastırdınız. Kendi parmak izlerinizi de Morell'in mendiliyle sildiniz. Bu mendili onun cebinde bulduk. Sonra az önce size canlandırdığım gibi, kanapenin üzerine çıkıp telefonun ahizesini geyik kafasına yaklaştırdınız ve bir el ateş ettiniz. Tam yere atlayıp gitmek üzereydiniz ki. ..

Barlow sakın bir sesle tamamladı:

- Birden, ayak sesleri işittim, öyle mi?

- Evet. Hakimin mutfaktan döndüğünü işittiniz: Tabancayı oraya bırakıp teras kapısından bahçeye atlattınız. Tabancayı orada bırakmaya mecburdunuz, zira bir tek kurşun atıldığını ispat etmeniz lazımdı. Fakat, bu tabancanın size ait olduğunun bilinmesine imkan olmadığından emindiniz. Nitekim, bunu ispat edemiyoruz. Şimdi yapılacak bir şey kalmıştı. Telefondaki imdat sesinden sonra, polisin sahil yolundan geleceğini biliyordunuz. Hemen arabanıza atlayıp yolun üzerine çıktınız. Arabanızı ters tarafta, farları yanık olarak bıraktınız. Az sonra, bisikletiyle oradan geçen Weems'i durdurup Kara Jeff hakkındaki masalınızı bir de ona anlattınız. Böylece, bu noktayı da herkese inandırmış oluyordunuz. Nasıl ki telefon santralindeki kızı inandırmıştınız .

Graham biraz durdu. Eliyle çantasını gösterdi:

- Delillerim burada, Mister Barlow!

- Hepsi bu kadar mı, komiser? Gerçi delilleriniz hafif sayılmaz ama, beni suçlarken sadece bunlara mı güvündünüz?

- Hayır. Zaten, bunun için Miss Ireton'un da burada olmasını istemiştim ...

Constance gittikçe odanın bir köşesine doğru gerilemişti. Sanki, Jane Tennant ile arasında mümkün olduğu kadar uzaklık bırakmak istiyordu. Güzel yüzünde renk kalmamış, hasta gibi sararmıştı.

«Ben ... Ben mi?» diye kekeleydi.

Graham onu sakinleştirebilmek için gülümsedi, Sonra, Hakim Ireton'a döndü:

- Sir, kızınızın anlattıklarını ilk anda şüpheyle karşılamış olduğumuzu söylersem beni anlayacaksınız. Fakat, kızınızın niyetini yanlış manalandırmıştık, Doktor Fell bize ikinci mermiden ve sahte telefon konuşmasından bahsetmeden önce, kızınızın sizi kurtarmak için yalan söylediğini zannediyorduk. Fakat, biraz düşündüğümüz zaman şu soru aklımıza geldi: Verdiği ifade babasına ne bakımdan faydalı oluyordu? Miss Ireton'un söylediklerinin size faydası olmadı. Aslında, kızınız sadece bir noktada çok ısrar ediyordu ... Ne idi bu nokta? Söyleyeyim: Kızınız Morell'in yoldan gelip saat sekiz yirmibeşte bu eve girdiğini gördüğünü söyledi. Bunu anladığım anda herşeyi açıkça gördüm: Kızınız sizi değil, Mister Barlow'u korumak istiyordu!

Graham Constance'a döndü. Hareketleri beceriksizceydi, fakat yüzündeki ciddi ifade genç kıızı korkutuyordu.

- Bakın küçükhanım: Morell'in öldürülmesinden bir iki dakika sonra, saat sekizi yirmi geçe, sizin Aşıklar Yolu'ndaki telefon kulübesinin içinde olduğunuzu ispat edebilirim. Bize kötü bir şaka yaptınız. Saat sekiz yirmibeşte Morell çoktan ölmüştü. Bir adam beyninde bir kurşunla ayakta dolaşamaz. Bu midenizde ısrar etmekle başınıza iş açabileceğinizi size hatırlatırım.

«Ne olduğunu size ben söyleyeyim: Mister Barlow'un Morell'i öldürdüğünü gözlemlenizle gördünüz. Birden şuurunuzu kaybedip telefon kulübesine koşunuz, Miss Tennant'a telefon etmeye çabaladınız. Herhalde, arkadaşınızın arabasına atlayıp sizi almaya gelmesini isteyecektiniz. Fakat, bağlantı kurulamayınca babanızın evine dönmeye mecbur kaldınız. Biraz insaf, küçükhanım! O saatte asfalt yolun yakınında olup da hiçbir şey görmemiş olmanıza imkan var mı? Buna en açık delil, Mister Morell'i eve doğru yürürken gördüğünüzü iddia etmenizdir. Bizi burada düşündüren tek şey, sizi de suç ortağı olarak tevkif etmemizin doğru olup olmayacağı düşüncesiydi. ...»

Constance haykırdı:

- Oh! Hayır!

- Her neyse, bunun üzerinde pek durmak istemiyorum. Zira, size baskı yaptığımı sanacaklar. Şimdi, sizden istediğim bir şey var: Mister Barlow'u cinayeti ,işlerken gördünüz mü, görmediniz mi? Eğer eski ifadelerinizde direnmeye kalkarsanız, dediklerinizi en ince noktasına kadar kontrol etmeden sizi serbest bırakmam.

- Bu da sizin için iyi olmaz.

Graham gülümsemek için durdu. Fakat, yüzündeki gülümseme hiç de iç açıcı değildi.

- Söyleyin, küçükhanım. O akşam, telefon kulübesi civarında bulunduğunuz sırada ne gördünüz? Morell'e ateş eden adam Mister Barlow muydu?

Constance iki elini yüzüne kapadı. Narin parmaklarında hiçbir yüzük yoktu. Duvardaki saatin tiktakları devam ederken, odada herşey durmuş gibiydi. Sonra, genç kız gözlerini açtı. Bakışları, gelmeyen bir cevabı bekler gibiydi.

İşitilemeyecek kadar hafif bir sesle: «Evet,» dedi, «Onu gördüm.,»

Graham rahat bir nefes aldı.

Hakim Ireton kül tablasına bırakmış olduğu pürosunun sönmüş olduğunu gördü. Püroyu alıp tekrar yaktı. Odada bir hiçkırık işitildi. O zamana kadar serinkanlılığını muhafaza etmiş olan Jane şimdi bütün vücudu sarsılarak ağlıyordu.

Doktor Gideon Fell de ağzını açmadı.

Fred Barlow birden yerinden kalktı ve Jane'e yaklaştı. Genç kızın yüzünü avuçları arasına alıp öptü. Kendinden emin olmaya çalışan bir sesle: «Üzülme, Jane.» dedi, «Onların tuzağına düşmeyeceğim. Bütün saat, dakika hesapları yanlıştır. Fakat bütün bu delillerin birbirini tutması. ...»

Sonra, ümitsiz bir şekilde, elini alınına götürdü ve Hakime baktı. Fakat, Hakimin yüzü taş kesilmişti.

Barlow komisere döndü:

- Peki, komiser. Buyurun gidelim.

YİRMİ

Fred Barlow'un tevkif edildiği günün ertesi akşamı, 30 Nisan Salı, Hakim Ireton evinin oturma odasında Doktor Gideon Fell ile satranç oynuyordu.

Satranç masasının yanında bir elektrik sobası yanıyordu. Karanlıkta kıyıyı döven dalgaların sesi iştiliyordu.

Ne hakim, ne de doktor, uzun zamandır tek kelime konuşmamışlardı. İkisi de, oyuna dalmış görünüyorlardı.

Sonra, Doktor Fell gözlerini kaldırmadan konuştu:

- Sir, iyi bir gün geçirdiniz mi?

- Ne?

- İyi bir gün geçirdiniz mi? dedim.

Hakim bir taşını ileri sürdü: «Eh işte!» dedi.

Doktor da kendi taşını oynadıktan sonra devam etti:

- Zira düşünüyorum da, kızınız bu günü çok zor geçirmiş olmalı. Miss Ireton Fred Barlow'u çok seviyor. Fakat, mahkemeye şahit olarak çıkması icabedecek ve Barlow'u idam sehпасına gönderecek. Burada felsefi bakımdan bir problem var. Mamafih, sizin de dediğiniz gibi, insanlar arasındaki münasebetlerden daha mühim bir şey olamaz.

Yeniden bir sessizlik oldu. İki oyuncu da, taşlarının vaziyetine baktılar.

Doktor Fell devam etti:

- Öte yandan, bu genç Barlow'u da düşünmemek elde değil. Herşeye rağmen iyi bir çocuk. Önünde parlak bir gelecek vardı. Şimdi ise herşey bitti. Beraat etse bile - ki bu pek zayıf bir ihtimal - adı lekelenmiş olacaktır. Güç bir zamanınızda size yardımcı olduğu için, siz de onu beğeniyor almalısınız. Ama, dediğiniz gibi, insanlar arasındaki münasebetlerden daha mühim bir şey yok.

Hakim Ireton satranç tahtasına bakarken kaşlarını çattı ve oynadı.

Doktor Fell bir taşını kımıldattı:

- Ya Jane Tennant adındaki bu kızın haline ne demeli? Barlow'u götürdükleri zaman yüzünün ne hale girdiğini gördünüz. Onun da hayatı iki. parça oldu. Mamafih, bu kız size yabancı sayılır. Ve, dediğiniz gibi, mühim olan ...

Hakim Ireton kalın camlı gözlüklerinin üstünden ona bir göz attı. Sonra, satranç taşlarına baktı. Homurdanarak: «Ne biçim satranç oynuyorsunuz?») diye çıkıştı.

- Yeni bir taktik deniyorum, Sir.

- Ne demek bu?

- Siz olsanız, benim taktiğime, Kedi ile Fare Gambiti derdiniz belki. Bunun esası, rakibinizde emniyette olduğu hissini uyandırarak, onu bir çıkmazda kısırmaktır.

- Bu taktikle . kazanacağınızı mı zannediyorsunuz?

- Hiç olmazsa, deneyebilirim, değil mi? Graham'ın Barlow'a karşı kullandığı deliller hakkında ne düşünüyorsunuz?

Hakim kaşlarını çattı, fakat gözlerini taşlardan ayırmadan cevap verdi:

- Deliller her bakımdan mükemmel sayılmaz ama, inandırıcı bir şekilde hadiseyi izah etti. Vaziyeti kuvvetli görünüyor.

Doktor Fell eliyle koltuğun dirseğine vurdu:

- Çok doğru söylediniz! Görünüşte hiç açık kapı bırakmayan, mükemmel bir iddianame. Bu çeşit vak'alarda hep böyle olur. izah şekli her bakımdan tam ve inandırıcı görünür. Fakat, ne yazık ki bu, göz boyamaktan öteye gidemez. Hakikat başka yeredir.

Ve Doktor Fell taşını kımıldatmak için eğildiği sırada, ilave etti:

- Zira, şüphesiz ikimiz de, Morell'i sizin. öldürdüğünüzü biliyoruz, değil mi?

Dışarda fırtına artmıştı. Uzaklarda gök gürlüyordu. Hakim Ireton gözlerini kaldırmadan konuştu:

- Oynama sırası sizde ...
- Bir diyeceğiniz yekmu?
- Sadece şu: İddianızı ispat etmeniz lazım geliyor.
- Çok doğru! Ama ispat edemiyorum işte! Zaten bu hadisenin en enteresan tarafı da bu.

Hakikat kimsenin kabul edemeyeceği kadar basit. Sırası gelmişken söyleyeyim: Emniyetiniz için endişe etmeyin. Yani, bu dünyadaki emniyetiniz için demek istiyorum. Siz galip geldiniz. Bir adam öldürdünüz ve sevdiğiniz bir insanın yerinize ceza görmesini sağladınız; Kimse sizin öldürdüğünüzü ispat edemez. Tebrik ederim.

Hakimin yüz hatları farkedilmeyecek bir şekilde kasıldı. Sonra, sabırlı bir sesle: «Oynama sırası sizde.» dedi. Hemen ardından ilave etti:

- Morell'i benim öldürdüğüme nereden kanaat getirdiniz?
- Aziz dostum, daha Sir Charles Hawley'in evinden çaldığınız tabancanın hikayesini öğrendiğim anda bunu biliyordum. .
- Öyle mi?

- Evet. Fakat, bu taraftan da emniyettesiniz. Sir Charles Hawley gibi tanınmış bir şahsiyetin sözüne karşı benim iddiamın ne değeri olabilirki? Tıpkı, sizi çok seven kızımızın ifadesinin teminatı altında olduğunuz gibi. Kızınız sizi cinayeti işlerken gördü. Lakin, katilin Barlow olduğunu söylemesi icabediyordu, aksi halde sizin öldürdüğünüz ortaya çıkacaktı. Bir kere daha sizi tebrik ederim. Dün gece rahat uyuyabildiniz mi?

Hakim Ireton yumruğunu satranç masasına vurunca bütün taşlar dağıldı:

- Allah cezanızı versin sizin!

.Doktor Fell,sabırlı şekilde, taşları tekrar dizdi.

Uzun bir sessizlikten sonra. hakim konuştu:

- Lütfen, bildiklerinizi - daha doğrusu, bildiğinizi sandığımızı - bana söyleyin.
- Bu sizi alakadar ediyor'mu?
- Evet!

Doktor Fell koltuğuna yaslandı.

- Vaktiyle, insanların kaderi üzerinde söz sahibi olmanın verdiği kudretle gözleri kör olmuş bir adam vardı ve bu adamın kusuru, katı ve insafsız olmak değil,başkalarını muhakeme ederken hiç yanılmayacağını sanmak olmuştu.Hakikatte, her insan yanılabilir. Nitekim, böyle oldu.Bu adam, kızını bir şantajcının elinden kurtarabilmek için bir cinayet işlemek zorunda kaldı. Fakat, mesleği hakimlik olduğu için, sayısız katille karşılaşmış, onları çok iyi tanımıştı. Neler yoktu ki aralarında? Kurnaz katiller, budala katiller, korkak veya cesur katiller ... Ve biliyordu ki, her cinayette mutlaka bir aksaklık oluyordu. Katilin yakayı ele vermesinin sebebi onun beceriksizliği veya polisin becerikliliği değil; tamamen tesadüfi bir aksaklıktı. Mesela, en kritik anda birinin pencereden bakmış olması veya bir şarkının melodisini hatırlaması gibi hiç beklenmedik tesadüfler.Demekki, bu bahsettiğim şahıs için en tehlikesiz yol, cinayeti en basit bir şekilde işlemek oluyordu.

«Önce, izini kimsenin bulamayacağı bir tabanca tedarik edin. Sonra da, öldüreceğiniz adama ıssız bir yerde randevu verin. Onu orada öldürüp ortadan kaybolun. Kimse sizden şüphelenemez veya size karşı bir şey ispat edemez.

«Bu bahsettiğim adam, Justice Ireton, Anthony Morell'i belli bir saatte görüşmeye çağırıldı. Ve bilhassa, sahil yolundan gelmesini rica etti. Ertesi gün Londra'ya gidip dolu bir tabanca çaldı ve evine döndü.

«Saat sekizi birkaç dakika geçse, eldivenlerini giyip, tabancayı cebine atarak mutfak kapısından dışarı çıktı.Çimenleri geçip nereye gitti? .. Aşıklar Yolu'na tabii. Zira, bu evden asfalt yola çıkan en kestirme yol orasıydı. Üstelik, her tarafı yüksek otlarla örtülü olduğu için, kimseye görünmeden, kurbanının gelişini bekleyebilecekti.

«Saat sekizi onsekiz geçe, uzaktan Morell'in geldiğini gördü. Hiç zaman kaybetmeden ve tek kelime konuşmadan, elinde tabancayla yola ıktı. Sokak lambasının ışığında Morell onu görür görmez maksadını anladı. Geri dönüp denize doğru kaçmak istedi. Justice Ireton bir el ateş etti. Morell iki adım atamadan yere yuvarlandı. Katil onun düştüğü yere gelerek tabancayı cesedin yanına bıraktı. Sonra geldiği yoldan geri döndü.

«Fakat, tesadüf, - yine o - randevuya beklenmedik bir şahitle gelmişti. O akşam, Constance İreton babasını görmeye karar vermişti. Ödünç aldığı arabanın benzini yarı yolda bitince, yürüyerek köşke kadar geldi. Birden, o gün Cumaertesi olduğu için babasının Londra'da olması gerektiğini hatırladı. Nitekim, evde kimse yoktu. Geri dönüp, Tawnish'e otobüsle dönmeye karar verdi. Asfalt yoldaki otobüs durağına kadar yürüyecekti.

«Ve bütün sahneyi gördü.

«Babasının cinayet! işledikten sonra geri döndüğünü görünce, zannedersenem paniğe kapıldı. Korkusundan Morell'in yanına yaklaşamıyordu. Bacakları tutmaz olmuştu. Ne yapmalı? Nereden yardım istemeli idi? Yakında bulunan telefon kulübesini hatırlayınca oraya koştu ve Jane Tennant'a telefon etmek istedi.

«Ve kaderin işine bakın ki, bütün bu olanları bir kabus haline getiren şeyi görmek ona nasip olmadı. ..

Doktor Fell durdu.

Hakim Ireton hiç kımıldamadan oturuyordu. Dışarda, fırtına daha da azgınlamıştı.

- Kızım neyi göremedi?

- şunu: Morell lmemişti.

Hakim gözlerini kapadı. Yüz hatları gerilmişti.

Sonra, gözlerini açarken sordu:

- Benimle alay mı ediyorsunuz? Beyninde bir kurşun olan adamın yryebileceğine kim inanır?

Doktor Fell glmsedl:

- Dememiş miydiniz size: Hakikat kimsenin inanacağı cinsten değil diye? Halbuki, kriminoloji kitaplarında böyle vakaların daha önce de olduğu yazılıdır. Mesela, Abraham Lincoln'un katili John Wilkes Booth, aynı şekilde kafasına bir kurşun yemişti. Fakat, lmeden önce gayet tatsilatlı bir ifade verdi ve hatta yürüdü. Meşhur Kriminolog Gross da, başına altı santimetre derinlikte bir elik yediği halde ölmeden kurtulan birinden bahseder. Taylor ise ...

- Zahmet etmeyin! Lütfen, Morell'in durumundan bahsedin.

Doktor isteksiz bir tavırla devam etti:

- Morell ölmemişti ama, vaziyeti çok kritikti. Kendisi de bunun farkında değildi? Zira, lmek üzere olan birinden ziyade, canlı ve kudurmuş bir yılanı benziyordu.

- Öyle mi?

- Ne yaptı Anthony Morell? Kendine gelip, beyni çalışmaya başlayınca, başına gelenleri nasıl manalandırdı? şöyle: Beş sene önce olduğu gibi, yine kendisini oyuna getirmişlerdi. Yeniden bir oyun oynamaya kalkmış, fakat bu defa karşılık olarak beynine bir kurşun yemişti. Mister Justice Ireton, herkesin sayđı duyduğu bu büyük adam kendisini öldürmeye kalkmıştı. Morell içinde sonsuz bir nefret duydu. Fakat, gidip olanları polise anlatmış olsa kim onun sözüne inanırdı? Tıpkı, Cynthia Lee davasında olduğu gibi, bu dünyanın kudretli adamları kendisine karşı omuz omuza vereceklerdi. Hayır! Bu defa, onların istediği olmayacaktı. Bu defa, yakalarını kurtaramıyacaktı. Bu defa kazanan kendisi olmalıydı.

Doktor Fell biraz ara verdi. Sonra, koltuğuna daha da gömülerek kaşlarını çattı.

- Sir, bütün bu telefon, ciklet, kum vesairenden ibaret komedinin Fred Barlow'un eseri olacağını iddia edebilir misiniz? Sizin gibi bir kanun adamı ve psikolog için böyle düşünmek yakışık almaz. Ben iddia ediyorum ki bu karmaşık işin tek kurucusu Morell'dir!

Hakim Ireton sordu:

~ Maksudı ne idi?

- Öyle bir oyun oynayacaktı ki, sizin bu işi yaptığınızdan kimse şüphe etmesin. Deliller açıkça sizi gösterecek.

- Öyle mi?

- Morell'in nasıl bir karakterde olduğunu onu tanıyanlar söyledi. Mister Appleby'nin dediğine göre, birisi ona hakaret ederse, intikamını alabilmek için en karışık planları hazırlardı. Sizin ona yaptığınızı da ağır bir hakaret sayabiliriz, değil mi?

- Devamedin! .

- Ne yapacağını çabuk buldu. Sizden önceye varması lazımdı! Yavaş yürüdüğünüz için bunu yapabiliyordu. Tabancayı yerden alıp 32 kalibrelik olduğunu gördükten sonra cebine koydu ve asfalt yola çıktı. Evet, Sir, hakikaten de Morell evinize sekizi yirmibeş geçte geldi. Şayet kızınız, dediği gibi, bahçe kapısı önünde bulunsaydı, Morell'in öfkeli bir tavırla, ağzındaki cikleti çiğneyerek geldiğini görecekti.

«Hakikatte, telefondaki sahte imdat çağrısını Morell yaptı. İkinci kurşunu atan Morell'den başkası değildi. Fakat imdat istemeye hakikaten ihtiyacı vardı. Zira., kurşunun açtığı deliği cikletle kapadıktan hemen sonra yere yıkıldı. Parmak izi bırakmamak için tabancayı sardığı mendili de elinden kayıp yere düştü. Bu defa, hakikaten ölmüştü.

Doktor Fell derin bir nefes aldı, sonra ilave etti:

- Böylece, mutfak kapısından gelip de oturma odasına girdiğinizde, gördüğünüz manzara sizi şaşkına döndürdü. Kumsalda bıraktığınız ölü evinize girmişti! Kim şaşırmasdı ki? Bu durumda, tabancayı yerden alıp bakmanızı gayet iyi anlayabiliyorum. Hele, içinde bir kurşun eksik görünce bir kat daha şaşırdınız. O zaman, çok korkmuş bir halde, bir koltuğa yığıldınız ve hiçbir şey düşünemez bir halde kaldınız.

- Bunu görmüş gibi konuşuyorsunuz

- Kızınız da sizden az şaşırmadı. Telefon kulübesinde boş yere bir müddet çabaladıktan sonra, buraya gelmeye karar vermişti. Zannedersenem ikinci silah sesini ancak işitebildi. Mutfakta kimseyi göremeyince evi dolandı ve oturma odasının penceresinden baktı. O anda sizi gördü.

Morell'in saat sekiz yirmibeşte gelişini gördüğünü söylemesi sizi korumak içindi. Böylece, cinayetin asıl yeri ve saati üzerinde bizi yanlış bir yola sevketti. Zaten, vaziyetiniz şüpheliydi. Bir de bu bilinseydi yakayı ele vermişsiniz. Fakat, maalesef bu Graham budalası, kızınızın Barlow'u gördüğünü ve onu korumak için yalan söylediğini zannetti. Sizin için böylesi daha iyi oldu. Gerçi, yerinize masum bir adam asılacak, ama ...

Hakim Ireton gözlüğünü çıkarıp sallamaya koyuldu.

- Fakat, Barlow'u suçlayan deliller, onlar ne olacak?

Doktor Fell elini kaldırdı ve sert bir sesle hakimın sözünü kesti:

- Gülünç olmayın, Sir!

- Bu deliller sizce sahte mi?

- Barlow, dediği gibi, sigara almak için Tawnish'e gidiyordu. Doktor Fellows'un şahsına karşı saygım vardır, fakat arabasıyla oradan geçtiği sırada saat sekiz yirmibeş değil, biraz daha geçti. yani sekiz buçuk civarındaydı.

«Morell çoktan ayağa kalkıp köşke gitmişti. O civarda bulunan Kara Jeff de, ya tesadüfen, yahut da bir silah sesi duyduğu için kaldığı yıkık villadan çıkmış, yolun kenarına gelmişti. Birden, karşısına Barlow'un arabası çıktı.

«Barlow onu yaraladığını zannederek Jeff'i yolun kenarındaki kumların üzerine sürükledi. Tam o sırada Doktor Fellows geçti. Daha sonra, Barlow, Jeff'in , yarasının ağır olup olmadığını görebilmek için arabasındaki el fenerini almaya gitti. Geri döndüğünde Jeff ortadan kaybolmuştu.

«Barlow o zaman Kara Jeff'in bir şeyi olmadığına kanaat getirebilirdi, fakat bunu düşünmedi. Niçin? Jeff'i ağır bir şekilde yaralamış olduğunu niçin zannetti? Çünkü, feneriyle o civardaki kumları arayınca bir şey gördü ...

- Ne görmüş olabilir?
- Kumun üzerinde kan izleri ve beyin parçaları vardı. Siz olsanız, ne düşünürdünüz? Gerçi siz soğukkanlı bir adamsınız. Herhangi birini düşünelim ...

- Fakat, ben ...
- Barlow Jeff'i öldürmüş olduğunu zannetti ve kan izlerini örtmeye kalktı. Suç izini örtmüştü ama, vicdanı rahat değildi. Miss Tennant'ın bana dediğine bakılırsa, Barlow,Jeff'i öldürdüğüne inanıyordu. Graham'a kalsa, bu da onun suçlu olduğunun delili sayılır. Mamafih, bu mesele sizin için mühim değil. Dün akşam Barlow bu el izini nasıl izah edeceğini bilmediğinde, ona karşı çok katı davrandınız.

- Ben ...
- Şimdi, o güzel teorilerinize hala inanıyor musunuz, Sayın Hakim? Hala iddia ediyor musunuz ki birbirini tutan birkaç delil yardımıyla masum bir insan hiçbir zaman asılamaz?
- Beni dinleyin.

- Öte yandan, kızınızı düşünüyorum, Mahkemeye şahit olarak çıkmak onu çok sarsacaktır, Bu zor imtihana hazırlanmak için önünde üç ayı var, Barlow'u mu seçecek, yoksa babasını mı? Barlow'a aşık olmuş olsaydı, hisleri ona yol gösterebilirdi. Fakat, Barlow'u sevmiyorki! Ona sadece arkadaşça bir yakınlık duyuyor, hepsi bu kadar, Şu halde, babasını kurtarmak isteyecektir, Fakat, Miss Ireton'un yerinde olmak istemezdim.

Hakim Ireton yumruğunu tekrar satranç masasına vurup taşları dağıttı:

- Yeter! Daha ne kadar kedi ile fare oyununu sürdüreceksiniz, Yeter! Bıktım artık, anlıyor musunuz?

Öfkeden sesi titriyordu: (Siz zannediyor musunuz ki bu cinayeti işlemek benim için kolay oldu? Beni bu kadar kalbsiz mi sanıyorsunuz?)

Doktor Fell biraz düşünüp cevap verdi:

- Bu dediklerinizi düşünüyorum değilim. Fakat, eğer bu şekilde devam ederseniz, bunu düşünmek zorunda kalacağım, Ya bu suçlamalarıma verecek bir cevabınız vardır, yahut da yoktur, Varsa söyleyin,

Hakim Ireton gözlüğünü masanın üzerine bırakıp koltuğuna yaslandı, Nefes alışını hızlandırmıştı. İçini çekti:

- Oh! Tanrım! Yeter artık!

Güçlülkle yerinden kalkıp yazı masasına doğru gitti. Üst çekmecedeki uzun bir zarf çıkarıp geri döndü.

Fakat, oturmadı.

- Bana, iyi bir gün geçirip geçirmediğimi sormuştunuz, doktor. Hayır, günüm iyi geçmedi. Bugünü, itiraflarımı yazmakla geçirdim.

Zarfi açtı. Üzeri, itinalı yazılarla kaplı bir sürü kağıdı çıkardı. Sonra, kağıtları tekrar yerine koyup zarfı Doktor Fell'e uzattı.

- Zannedersem, bu zarfın içinde Frederick'in serbest bırakılmasını sağlayacak bütün bilgiler bulunuyor. Sizden tek ricam, bunu komiser Graham'a vermeden önce yirmidört saat beklemenizdir. Ümit ediyorum ki o zamana kadar ölmüş olacağım. Ölümümün bir kaza neticesinde olduğuna inandırmam kolay olmayacak, fakat buna mecburum. Kızım üzerine yaptırdığım bir hayat sigortası var. Ona rahat bir hayat sağlamam lazım; Kimbilir, belki de intiharımı bu cinayetten daha ustaca planlayabilirim. İşte itirafım burada. Alın bu zarfı. ..

Doktor Fell zarfı aldı. Hakim o zaman yerine oturdu ve ilave etti:

- Üzerime düşeni yaptıktan sonra, şimdi izin verirseniz bir şey daha ilave edeyim ...

- Nedir o?

- Barlow'un hapiste olduğunu sanmıyorum.

-Öyle mi?

- Bugünkü gazeteleri okudum: Hiçbiri bu enteresan haberden bahsetmiyordu.

- Vay Vay ? ..

- Bahse girerim ki dün akşam burada oynanan tevkif komedisi sizin Graham'la ortaklaşa hazırladığınız bir tuzaktan başka bir şey değildi. Kendimi ele vermem için beni tahrik etmek istediniz. Graham rolünü pek iyi beceremiyordu. Barlow'u sadece buradan uzak tutup, bana manevi bir işkence yapmak üzere sizi buraya gönderdiler.

Fakat, blöf yaptığınızı düşünerek bir riske girmek istemiyorum. Zira artık zekama itimadım kalmadı. Graham ciddi konuşmuş olabilir. Barlow'u mahkum ettiremese bile, onun geleceğini yıkabilir.

Sizin bu hikayedeki rolünüze gelince, Gideon Fell, Bunun hakkında konuşmayacağım, İsterseniz Şah ve mat! diye bağırabilirsiniz. Beni kendi oyunumda yenmek istediniz ve bunu başardınız. Şimdi bu itirafı alın ve gidin.

Doktor Fell yerinden kıpırdamadı.

Oturduğu yerde elindeki zarfı evirip çeviriyor, derin bir düşünceye dalmış görünüyordu. Zarfın içindeki çıkarıp okudu. Sonra kağıtları katlayıp, üç defa yırttı ve masanın üzerine attı.

-Hayır, Sir, partiyi kazanan yine siz oldunuz.

- Ne demek istiyorsunuz?

- Yanılmadınız. Graham da benim gibi, Barlow'un suçluluğuna inanmıyor. Başındanberi katilin siz olduğunuzu biliyordu. Fakat, sizi suçlayacak hiçbir delil yoktu, bu yüzden bu yola başvurduk. Bu işten haberi olan diğer bir şahıs da Miss Tennant'dır. Ona dün akşam söylemeye mecbur kaldım. Size şunu söyleyebilirim: Serbestsiniz.

Bir sessizlik oldu.

- Bu da ne demek?

- Size serbestsiniz dedim. Graham'a planımızın kazanamadığını söyleyeceğim ve herşey kapanacak.

- Fakat ...

- Hakimlik mesleğinden istifa etmeye mecbur kalacaksınız, fakat kimse size bir şey yapamaz. Zira, bu hadisede herşey o kadar karışık ki hakikati bulmayı arzu etmeyecektir. Hakimin elleri titriyordu.

- Ciddi mi konuşuyorsunuz, doktor?

- Evet.

- Ne diyeceğimi bilemiyorum.

- Diyecek bir şey yok. Mamafih, şunu da ekliyeyim: Kızınız hakkında tasarladıklarınız gerçekleşmeyecektir. Kızınız Barlow'la evlenmeyecektir. Zira Barlow buna ben de seviniyorum -Jane Tennant ile evlenecek, Bu mükemmel kız onu her bakımdan idare etmesini bilecektir. Kızınız şimdi Hugo adında bir delikanlıyla alakadar oluyor. Bu genç hakkında çok şey bilmiyorum ama, günün birinde bir yüzme havuzunda kafasını kırarsa hiç şaşmam. Bu nokta hariç,. kazasız belasız kurtulmuş oluyorsunuz. Şimdi içiniz rahat olsun ve ilerde yaptığınız işlerin doğruluğundan pek o kadar emin olmayın ...

Doktor Fell itirafın parçalarını kül tablasına koyup ateşledi. Yükselen alevler bir an için duvarda asılı geyik kafasının cam gözlerinde aksettiler. İhtiyar hayvan onlara gülüyor gibiydi.

İki adam da, hakikatın kül oluşuna ses çıkarmadan baktılar ...